I Lammets fotspår

över

GOLGATA

Bibelstudium av

C. F. ISRAELSSON

Nyreviderad och utökad upplaga.

En fattig negerkvinna som fick en fristad på missionsstationen Old Umtali, Afrika. Gal. 6: 8-10. 2 Kor. 9: 6-15.

Av tacksamhet till mina medarbetare för allt intresse och alla förböner som offrats åt det arbete för Afrika, som blivit mig anförtrott.

C. F. Israelsson

Joh. 4: 36-38.

I LAMMETS FOTSPÅR

ÖVER

GOLGATA

De skola giva sig i strid med *Lammet*, men *Lammet* jämte de kallade och utvalda och trogna, som följa det, skall övervinna dem, ty *Lammet* är herrarnas Herre och konungars konung.

Upb. 17: 14.

Bibelstudium av

C. F. ISRAELSSON

Nyreviderad och utökad upplaga. Jan. 1934.

EGET FÖRLAG — Adress: RÅÅ.

A. J. LINDGRENS BOKTRYCKERI
BOKBINDERI FALKÖPING
1934

INLEDNINGSORD.

> Om i bevisen tålamod, när I fån lida för goda gärningars skull, då är detta välbehagligt för Gud. Ty därtill ären I kallade, då ju Kristus själv led för eder och, efterlämnade åt eder en förebild, på det att I skullen följa honom och vandra i hans fotspår.
>
> 1 Petr. 2: 19—25.

Detta bibelstudium är nedtecknad till vägledning för dem som söka uppfyllelse av Fadrens löfte: "I skolen bliva döpta i Helige Ande", Apg. 1: 4—5.

Det utgör en hänvisning till en av Vår Frälsare, Jesus Kristus, under sin vandring till Golgata såsom Offerlammet, för alla på Kristus troende kartlagd väg. En väg, på vilken ej någon kan vandra, som därigenom vill vinna själviska syften. Endast med ett ödmjukt sinnelag och heligt begär kan man lära känna denna väg. Således är det nödvändigt för denna vandring, att böja sig under Guds viljas lag, sägande "ja" till allt det Herren begär. Den som gör detta får kraft att gå vägen och hinna målet, 1 Petr. 5: 5—6. De erfarenheter, som då erhållas, utestänga all egen berömmelse.

Förberedelsetiden, som häri omnämnes, kan vid en hastig överblick synas vara omständighetsfull och lång, men så är icke verkliga förhållandet. Somliga kristna göra själiska ansträngningar och söka genom stor nervös brådska tillägna sig andliga välsignelser. Dessa utgöra ett stort hinder för desammas erhållande. Gud själv använde fyratusen års förberedelser för Sonens ankomst i köttet. Kristus dröjde trettio år innan han upptog sin offentliga verksamhet och under tre och ett halvt år satte han sina spår på Golgatavägen, på den "nya och levande vägen", vilken han invigt åt oss, Hebr. 10: 20. Spåren sattes av honom såsom Lammet och dess märken visar vägen fram till Golgata och in uti Lammets underbara härliga försoningsverk, 1 Petri, 2: 21.

På grund av många sammanhängande omständigheter kan förberedelsetiden bli mer eller mindre långvarig, men orsakerna härtill ligga, i de flesta fall, hos den sökande själv. För äldre tro-

ende synes en längre förberedelsetid vara av nöden, ty ofta har oandliga ting blandat sig in i den kristnes liv, och då kräves en djup allvarlig självrannsakan och undersökning, och därmed förenade uppgörelser, vilka äro för den gamla människan högst motbjudande. Men även för s. k. goda kristna, vilka levat ett mera exemplariskt liv än andra, och utfört en hel del goda gärningar, varpå de byggt sin rättfärdighet och gudsfruktan, synes det vara svårare att komma till en snar övertygelse om denna erfarenhets nödvändighet, eller upplevelsen av "dop i Helig Ande". Somliga av dem ha även stannat i gamla erfarenheter. Däremot synes det, som om sådana vilka sett sitt eget kristendomsliv vara mycket bristfälligt, ha kommit till en snar insikt om sitt mänskliga fördärv och sin oduglighet, så ock sitt stora behov av Kristus. De ha på denna väg fortare kommit fram till förkrosselse, syndabekännelse och villighet till uppgörelse med såväl Gud, som sina medmänniskor. Handlingar vilka leda till full överlåtelse åt Gud.

För yngre troende och nyomvända synes däremot förberedelsetiden vara kortare. Uppgörelser, om sådana ha behövts, har då skett i flesta fall i förbindelse med deras frälsningserfarenhet. Undersökningar om troendes erfarenheter av "dop i Helig Ande", tyder på, att omnämnda förhållande förelegat och att de upplevelser följt därpå, som i detta bibelstudim hänvisas till, om än dessa ej varit för den sökande, under vandringen mot målet, fullt klart. Så var det med min egen erfarenhet, men Anden sade: "Var stilla, så skall jag visa dig vägen du gått". Jag såg då, huru Gud i sitt ord planlagt en väg där Jesu fotspår bar tydliga märken efter honom, som det slaktade Lammet. Spår, vilka visade hän över Golgata. Uppmanad av den Helige Ande, att undervisa om denna Lammets väg, är jag övertygad att det är i överensstämmelse med Guds vilja att låta detta bibelstudium i ny reviderad upplaga gå ut, såsom ett skriftligt budskap. De många glädjande meddelanden om andligt ljus och ledning, över och in i löftena, som den förra bokupplagen fick vara till, har bringat fram ur mitt hjärta tack till Gud och givit mig frimodighet till utgivande av denna andra upplaga.

Med alla språkliga och litterära brister, torde läsaren ha benäget överseende. Bed Herren att han genom sin Helige Ande använder detta bibelstudium till sitt namns förhärligande.

Käre troende vän, lyd mitt råd. Tag dig god tid med detta bibelstudium. Under eftertanke och bön om den Helige Andes ledning studera de citerade bibelorden. Med ett ärligt begär och självransakan, sök att få veta Guds vilja, och du skall få se vägen klar till hel och full överlåtelse åt Gud. Möjligheterna

att komma fram till detta mål finnes hos Gud och icke hos dig själv. Tro därpå, och du skall ej bliva besviken. Frambär då redan från början i tro ditt hjärtas odelade lov och pris till honom. Allt förmår den som tror, Mark. 9 : 23. Sprid detta bibelstudium.

Så gå då ut, du Herrens budbärare med utstrålningar från Golgata kärlekssol till dem som längta efter Kristi fulla frälsning!

Eder broder för Kristi skull

C. F. Israelsson.

Till mäniskofiskares kallelse spår.

FÖRSTA DELEN.

LAMMET DET CENTRALA I GUDS EVIGHETSPLAN.

Ef. 1: 9—19; Kol. 1: 14—17.

De övervunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord; de älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden .
Upb. 12: 11.

Namnet Jesu slöt inom sig Lammet och var en av Gud förborgad hemlighet, vilken i sinom tid blev uppenbarad. Vid ingången till nya förbundets helgedom säger Gud till Josef: "Honom skull du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder" (Matt. 1: 21). **Frälsning från synd kunde endast ske genom ett mänskligt offer, som var utan synd** (Hebr. 9: 26; 10: 10—12; 2 Kor. 5: 21; 1 Petr. 1: 18—19). När Gudasonen ikläddes människogestalt blev han Människosonen, vilken sändes av Gud att bliva Offerlammet (Fil. 2: 6—7; Matt. 26: 2; Luk. 19: 10; Upb. 5: 6). Om detta profeterade prästen Sakarias (Luk. 1: 77) och var detta även Johannes Döparens budskap (Joh. 1: 29).

LAMMET FRAMBÄRES.

Det var fastställt i Mose lag, att för kvinnans rening, efter ett förstfött barn, ett lamm skulle offras. Hade den offrande icke råd därtill, fick den taga ett par turturduvor eller två unga duvor (3 Mos. 12: 6—8). När barnet Jesus var fyrtio dagar gammalt, blev han buren upp i templet (Luk. 2: 22—24). Maria, Jesu moder, hade endast råd att offra duvor, men hon är, fastän omedveten därom, rikare än alla övriga, som burit fram lamm, som offergåvor. Det är ju **Guds eget offerlam,** som hon hade i Sonen med sig.

Den gamle Simon kommer genom Andens tillskyndelse till templet (v. 25—28). Han synes liknelsevis vara av Gud förord-

nad till Överstepräst vid detta tillfälle, ty han bär fram Jesusbarnet inför Gud. Samtidigt får han ett profetiskt budskap om Golgata, då han välsignar Maria! "Ett svärd skall gå igenom din själ" (v. 34—35).

Samma budskap gäller också dig. Vill du bliva delaktig av Lammets välsignelse, måste du från början räkna med en vandring mot Golgata och Svärdet, och liksom Maria, taga emot golgatabudskapet och giva dig såsom heloffer, i Lammets efterföljd.

De gåvor som de visa männen offrade åt Jesus-barnet, äro en gripande sinnebild av Offerlammet (Matt. 2: 11).

GULDET.

Gåvan av Guld, erinrar om eldprövning (1 Petr. 1: 7), om de glödgade fötterna (Upb. 1: 15) och om offerlammet, som skulle stekas på eld (2 Mos. 12: 8) vilket betecknade Jesu djupa lidande (Matt. 27: 28—31, 46; Jes. 53: 1—12). Guldet hade en upphöjd plats i gamla förbundets gudstjänstordning.

ARKEN.

Moses lät förfärdiga en ark av trä, vilken belades med guld, både inuti och utanpå (2 Mos. 37: 1—2). Denna ark förebildade Kristus. Trämaterialet betecknar det mänskliga hos Jesus och guldet det gudomliga, således Människosonen och Gudasonen. Nådastolen, som locket på arken kallades, var av gediget Guld. Vid denna hade Gud lovat möta Moses och tala med honom (2 Mos. 25: 22). När den stora försoningsdagen var inne, skulle både Arken och Nådastolen bestänkas med Offerdjurets blod (3 Mos. 16: 14—16). Detta hänvisade till Jesu försoningslidande, till honom såsom Offerlammet, och till handlingens betydelse inför Gud (Rom. 3: 23—25). Likasom det luttrade guldet på detta härliga sätt sinnebildar det gudomliga i försoningsverket, skall Herren använda dig, efter genomgången luttring, i sitt underbara verk till frigörelse av syndens trälar och till välsignelse för lidande trossyskon (Hebr. 10: 32—34). **Diademet, som Översteprästen bar,** när han trädde inför Gud i Tabernaklet, var förfärdigat av guld, vilket erinrar om Jesus, som den gudomlige Översteprästen, och syndabäraren (2 Mos. 28: 36—38).

RÖKELSEN.

På försoningsdagen skulle Rökelse tändas, för att doften därav skulle stiga upp till Gud i förbindelse med den försonings-

handling, som bildligt skedde genom blodets stänkande på Arken och Nådastolen (3 Mos. 16: 13—14). På liknande sätt utgör Jesu viljeavgörelse i Getsemane en väldoftande rökelse, vilken åtföljer hans handling på Golgata, då han såsom vår Nådatol (Hebr. 4: 15—16) blev beständt med blod (12: 24) och nu uppmanas du att med frimodighet gå dit för att söka hjälp. Din viljeavgörelse skall på liknande sätt, i förbindelse med ditt heloffer för Herren, om också under lidande, bli en väldoft inför Gud (Upb. 8: 3—4). Doften av rökelsen hindrade hemsökelsen att komma över knorrande, upproriska själar (4 Mos. 16: 46—48). Samma mission hade Lammet. Även du kan i Lammets efterföljd, sprida Guds välbehag genom att hjälpa dessa över vilka Guds dom vilar. Du går på detta sätt in i Jesu betydelsefulla offergärnings mission.

MYRRAN.

I de livdömdas dryck blandades Myrra. En sådan dryck fick Jesus (Mark. 15: 23). Han blev således på detta märkliga sätt endast sextio dagar gammal, invigd för Golgata och dödens bittra smärta. Under vandringen i Lammets spår, vilken bär ut i frihet, möter du bittervatten i likhet med Israels barn, när de hade vandrat några dagar i öknen mot det utlovade Kanan. Knorra då ej som dessa gjorde, utan likt Jesus tag tåligt emot allt (1 Petr. 2: 23). **Myrra användes vid balsamering av döda,** vilket också skedde med Jesus (Joh. 19: 39). Medan han ännu var ett lindebarn och ej kunde förstå betydelsen därav, blev han invigd till döden för syndare. Under vandringen på Lammets väg, kommer du omsider förstå, att innebörden av självlivets död, är vägen till välsignelse för andra. **Myrra var även en av ingredienserna i den Heliga Smörgelsen** (2 Mos. 30: 22—25) och utgör en hänvisning till Jesu försoningsverks stora betydelse i den Helige Andes verksamhet. Likaså är detta en sinnebildlig framställning av den Helige Andes innerliga förening med Lammets lidandes spår mot Golgata och dess död, samt Anden som förmedlare av gudomlig kraft åt Jesus i hans smärtor. Så vill den Helige Ande även vara med dig när du går lidandets väg med Jesus (Joh. 16: 13, 33).

Understundom kan gåvor, givna av vänner, erinra om Jesu offergärning. När så är, kan dessa sprida ett härligt sken däröver och du själv överstrålas därav (1 Joh. 2: 27). Kom ihåg, att såväl lidande, som härlighet, möter dig på Lammets väg. På en högtidsdag mottog jag röda och vita rosor. När jag såg dem, ropade det inom mig: Se Golgata! Den röda rosen talade om

Jesu blod, som flöt på Golgata, och den vita, om detta blods reningskraft. Det kom till mig en förnimmelse av förnyelsens kraft för mitt inre. Säkerligen var det den Helige Ande, som på detta sätt verkade med förebilderna och hänvisade till försoningsverket.

Vid en hel självuppgivelse i Lammets efterföljd kommer även kravet att ditt jordiska guld, och din egendom, av varje slag skall såsom offer nedläggas inför Gud, att användas efter hans vilja. När så sker, blir detta en välbehaglig doft inför Herren (Joh. 12: 3; Fil. 4: 18—19). Varje offer märkes med sin särskilda lidandesstämpel, men de härigenom vunna erfarenheterna hjälper dig att förstå andras lidande och lindra dem (2 Kor. 1: 4—6).

DE TVÅ BOCKARNA.

På den **"Stora försoningsdagen"** under gamla förbundet, fördes tvenne bockar fram till Översteprästen, och på den enes huvud lade han sina händer. Detta skulle förebilda, att han lade Israels barns synder på bocken. Sedan drevs den ut i öknen, för att på detta symboliska sätt överlämna synderna till dess upphovsman (3 Mos. 16: 21—22). Den andra bocken slaktades och blev ett offer till försoning för dem som syndat (v. 15—17). Så lade Gud världens synd på Jesus (Jes. 53: 5—6). Den Helige Ande drev honom sedan ut i öknen (Luk. 4: 1), där mötte Jesus med syndens upphovsman, satan. Denna människosläktets största bedragare och Jesu bittraste fiende, fick då lära känna Gudamänniskans övervinnarekraft och på grund av att satan införde synden i världen bringades han nu till sitt första svåra nederlag (1 Joh. 3: 5, 8). Jesus utskrev då åt honom ett evigt skiljobrev, och införde i detsamma förbannelsens dom: "Gå bort satan". Den dag Jesus säger "gå bort", är allt förlorad.

Lammets spår går genom frestelseöknen. Där möter du frestaren, som vill locka dig bort från dessa spår. Hans mål är att få dig in på olydnadens väg, få dig att tvivla på ditt barnaskap, trots, att han på ett falskt sätt erkänner dess möjlighet, liksom han gjorde med Jesus (Matt. 4: 3). Då han känner till din tro på underverk, men också din svaghet i utförandet av sådana, framställer han detta krav, som bevis för ditt barnaförhållande till Gud, för att därmed söka bringa dig på fall. Oroas ej över detta. Satan behöver ej några bevis, du har inga skyldigheter gent emot honom, ty denna sak angår honom icke. Ingå ej i rådplägning med honom, vilket han önskar, då bringas du på fall i likhet med Eva (1 Mos. 3: 1—7). Minns, att en aldrig så liten

eftergift, är en avvikelse från Lammets spår och fallet är nära. Säg till honom i tro: "Gå bort satan". Glöm ej, att den Helige Ande är nära för att bistå dig i anfäktelserna.

Härolden och förelöparen.

Joh. 1: 15—24.

Johannes, ökenhärolden, vistades i öknen för att utbildas för sin höga kallelse. Han hade sin umgängelse med Gud (Luk. 1: 80) och därför kunde Gud samtala med honom. Han talade med Johannes om sitt högsta ämne, sin Son, och på vad sätt han ville uppenbara honom. Johannes fick då i uppdrag att bereda vägen för Jesus (Joh. 1: 31—33). Han lärde i sin gudsumgängelse känna sin egen ringhet, ansåg sig icke ens vara värd en slavsyssla för sin Herre, icke värd att bära hans skor (Mark. 1: 7). Han lärde ödmjukt böja sig inför tillbakasättandet av sitt eget anseende och fröjdade sig över Jesu tilltagande framgång och ansåg detta som det enda rätta (Joh. 3 :26—30). Gudsumgängelsen danade honom för hans stora uppdrag och utövade ett så mäktigt inflytande över honom, att han blev återgivare av Guds röst (Joh. 1: 23). Han blev den väldiga härolden och förkunnaren, som fick i uppdrag att frambära det första budskapet om de tvenne evangeliska vägrödjande grundsanningarna, för vilka Lammet offrade sig och varpå det nya förbundets församling skulle byggas; uppenbarelsen av **"Syndens borttagande"** och **"Dop i Helig Ande"**.

SYNDENS BORTTAGANDE.

Jesus säger att **"världens synd"** är otro, Joh. 16: 9. Adam förmedlade denna synd in i världen (1 Mos. 3: 1—6). Otron väcker begär efter det förbjudna. Detta begär fördes in i den mänskliga naturen vid fallet. Då blev släktet såld till träl åt synden (Rom. 7: 14) och vredesdomen "döden dö" kom därmed att vila över släktet (Ef. 2: 3; 1 Mos. 2: 16—17). Satan anknyter sina frestelser vilka i sig bära ett djävulskt livsfrö av otro. Livsverksamheten av detta frö kommer till stånd genom näring eller medgivande åt frestelsen. Sker detta, avlas synd, och utövas synden, frambringas död (Rom. 7: 5. Jak. 1: 13—15). Detta frö kan döda goda tankar, rena begär, heliga beslut o. s. v. Härav förstås, vilket revolutionerande budskap förkunnelsen om denna synds borttagande är, både inom mänsklighetens och andarnas värld. Pris ske Gud för vad han gav oss genom Lammets försoningsdöd.

DOP I HELIG ANDE.

På grund av människans, genom fallet iklädda svaghet till Köttet (Rom. 7: 21—24) kommer den från denna synd frigjorda människan att stå inför ständiga anfall av satan och hans frestelser (1 Kor. 10: 12—13). Det är nödvändigt, att det frigörelseverk, som utföras i en själ, blir beseglat med den Helige Ande (Ef. 1: 13—14). Det är även nödvändigt att själen erhåller gudomlig kraft till skydd mot frestelserna och hjälp att frambära denna underbara sanning om frigörelse. Detta erhålles genom "dop i Helig Ande" (Luk. 24: 46—49). O, underbara frälsning, härliga underbara nåd! Jesus, jag prisar dig därför!

På Lammets väg, fram till detta mål följer dig Guds Ande, under det du lärer förstå din stora ringhet, svaghet och fattigdom. Men detta danar dig att mottaga uppenbarelsen om Guds Son, vilken är det högsta Gud kan uppenbara, ty Sonen är det centrala i Guds kärleksplan, i förverkligandet av hans stora försoningsverk. På denna Lammets väg får du del av Sonens sinnelag och blir återgivare av Guds röst. Du gläder dig över Jesu framgång även om du därigenom skulle bli satt tillbaka. Otron får i dig sin starke motståndare och du går fram i tro till nya segrar och erfarenheter. Satan kommer visserligen att rikta sina anfall emot dig, men i tron äger du den segerkraft, som övervinner allt (1 Petr. 5: 9; 1 Joh. 5: 4). Pris ske Herren därför!

Lammets vandring mot Golgata.

Första dagen.

Joh. 1: 19—28.

Den första dagen efter Jesu vistelse i öknen, står han ibland den stora skaran vid Jordan, såsom en okänd person. Johannes känner dock igen Jesus, ty han har sett Anden sänka sig ned över honom (Joh. 1: 26). Ett särskilt drag vilar nu över Jesus, blandat av mod och segervishet, drag som han erhållit under vistelsen i öknen. Han hade blivit en främling för släkt och vänner (Joh. 7: 5). Men kraften som han mottog genom Helig Ande innan han gick ut till öknen hade under ökenvistelsen varit verksam i honom och hade ej förminskats då han återvände för att uppenbara denna kraft (Luk. 4: 14). Märkligt är, att ej Johannes, då utropar: "Se Guds Lamm!" Möjligen förnimmer han något oförklarligt hos Jesus, och då han ofta vakat inför Gud i bön, kan det antagas att Johannes efter denna första dag inför Jesus, går in i en natt med vaka och bön.

Liksom Jesu spår visar ut ur frestelseöknen, så skall, om du i lydnad vandrar i dessa spår, också du komma ut ur frestelserna. Men då får du också in i din erfarenhet något, som gör dig främmande för somliga kristna, emedan de ej upplevat detsamma. Bliv ej försagd och orolig även om ditt vittnesbörd om seger över påkomna frestelser bedömmas annorlunda än du erfarit det.

Andra dagen.

Joh. 1: 29—34.

Andra dagen står Johannes åter på sin plats vid Jordan. Han ser Jesus komma gående och nu synes Johannes ha klart för sig Jesu stora mission, som Offerlammet. Möjligen har den gammaltestamentliga förebilden om de två bockarna stått för hans inre syn under nattens timmar av vaka och bön. Han ser framför sig världens syndabärare och syndborttagare och med kraft utropar han: "Se Guds Lamm, som borttager världens synd" (Joh. 1: 29).

Detta är ett vittnesbörd om Jesu gudomliga härkomst och hans underbara uppdrag i förhållande till världen. Det utgör en hänvisning till den Helige Andes innerliga förbindelse med Jesu uppdrag och hans ställning till dem som skulle uttagas ur världen. Han kallar dem "Mina får" (Joh. 10: 27). Johannes stadfäster sanningen med orden: "Jag har sett det och jag har vittnat, att denne är Guds Son (1: 34).

Under fortsatt vandring i Lammets spår, skall större klarhet erhållas över Jesu stora mission, som syndabärare och syndaborttagare. När tanken på det gamla livets fel och synder understundom vill vålla smärta, huru dyrbart att då erinra sig, att han burit våra synder upp på korsets träd (1 Petr. 2: 24) och tagit lidandet därför och kastat bort våra synders mängd (Mik. 7: 19). Borttagit dem inför Gud (Hebr. 9: 14, 24—26) och ifrån dig själv (Joh. 8: 34—36. Rom. 6: 17—18). Fullkomlig är Lammet själv, fullkomlig är Lammets frälsning, och likaså den kraft som nedlades i försoningsverket. Den som tror därpå får erfara det (Hebr. 7: 25; 10: 14). Många kunna ej fatta denna härliga sanning, därför att de se på människor och icke på Jesus (Matt. 7: 3—5). Håll därför din blick på honom (Hebr. 12: 2—3). Är den skum, bed om ögonsalva (Upb. 3: 18) och när du då ser Jesus klart för dina ögon, skall du säkerligen utropa: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!" Att avsäga sig gamla, inför ordet och frälsningsverket ohållbara uppfattningar, erkän-

nande denna stora gudomliga sanning, trots känsla av synd och brist, skall säkerligen medföra, att Anden leder fram till full frigörelse och erfarenhet av fullkomlig frälsning (1 Joh. 3: 3). Följden blir sedan en innerlig förbindelse med den Helige Ande, och större visshet om Jesus, som Guds Son och hans uppdrag, att "döpa i Helig Ande". En kunskap och visshet som blir av ovärderligt gagn under fortsatt vandring i Lammets spår.

Tredje dagen.

Joh. 1: 35—42.

Den tredje dagen stod Johannes åter på sin vanliga plats. Även nu, när han ser Jesus komma gående säger han: "Se, Guds Lamm!" Det ligger en märklig klang i hans ord, likasom han ville säga: "Tag nu tillfället i akt, som I försummaden i går! Låt honom få er tid, er uppmärksamhet och edert intresse! Vänd edra blickar bort från andra, till honom, från mig, som varit eder lärare. Han är eder Mästare, eder lärare, följen honom!" Uppmaningen gjorde åsyftad verkan. Två av Johannes lärjungar övergav honom och följde efter Jesus. När Jesus märkte detta vände han sig frågande till dem. De önskade se var han bodde och få stanna hos honom några timmar för samtal. Deras önskan blev uppfylld och efter några dagar blevo de för alltid förenade med honom. När din blick blir så klar, att du anser att Jesus bör vara ditt hjärtas A och O, då försvinna alla mänskliga ideal alla andra intressen sättas åsido och räknas ej med. Du vill följa Jesus, vara där han är, se var han bor och stanna kvar hos honom; lära känna hans intressen och förverkliga hans önskningar. Då bliva I båda tillfredsställda och ditt stora nöje blir Jesu ständiga sällskap.

Vad det samtal rörde sig om som Jesus hade med dessa tvenne män som följde honom, vet ingen, men det kunna vi tänka oss till av deras handlingar därefter. Sedan de lämnade Jesus, sökte de föra andra in under hans inflytande (v. 40—42). Jesus tillfredsställer icke allenast själens längtan, utan även, genom sin påminnelse, om din gudomliga kallelseuppgift, uppväcker han arbetslust och skänker kraft till själavinnande arbete. Under vandringen i Lammets fotspår får du denna undervisning.

Fjärde dagen.

Joh. 1: 43—51.

Med fjärde dagen börjar Jesus sin verksamhet bland människoskarorna. Överallt, där han går fram, ser han dessa, "så-

som får utan herde", längtande efter ljus och ledning. De som följa honom, föra andra till honom. Han undervisar dem, avslöjar det onda och erkänner det goda hos dessa, som ärligt vilja veta sanningen. Så började Jesus sin vandring mot Golgata, undervisande, lärande allt under skiftande erfarenheter. Ibland kallas han "gode Mästare" (Luk. 18: 18) och en annan gång säges han vara "besatt med en ond ande" (Joh. 10: 20). Så måste du räkna med att på Lammets väg möta både goda och onda omdömen under det du söker utföra något i Mästarens efterföljd.

Betydelsefulla Lammets spår.

Med Judas utväljande till lärjunge fick Jesus en ständig påminnelse om Golgata. Jesus säger därom: "Människosonen skall bliva **överlämnad** i människors händer" (Mark. 9: 31). Jesus visste att Judas skulle ingå rådslag om hans utlämnande för Golgata. I din efterföljelse av Jesus kommer säkerligen stämplingar att göras mot dig t. o. m. av vänner, vilka icke skola draga sig för att bringa dig svåra lidanden. När så sker, är detta ett bevis på att du vandrar i Lammets spår. Oroa dig icke däröver, ty Lammet och den Helige Ande är med dig.

Vid tillfällen när Jesus omstrålades av himmelsk härlighet, påmindes han om Golgata. **På förklaringsberget talade Moses och Elias med honom om hans bortgång,** hans lidande (Luk. 9: 31), **under gästabudet i Betania,** där Maria offrade den dyrbara smörjelsen åt Jesus, säger han, att det är en **tillredelse för hans begravning** (Mark. 14: 6—8).

Lidandestonen från Golgata får Jesus ständigt höra på de vägar han vandrar. Den höres under **Påskalammsmåltiden** och **Fottvagningen,** i **Getsemane, Domssalen** och **Tortyrkammaren,** på **Golgata** och vid **Örtagårdsgraven.** Under **Uppståndelsedagarna** och den första **Trosvandringen,** vid **Himmelsfärden** och under **Väntetiden** samt **Pingsten** ljuder den även.

Som från en mångstämmig kör, kommer Golgatatonen fram på de sista bladen i bibeln. Jesu namn nämnes fyra gånger i Uppenbarelsebokens första kapitel och tre gånger i det sista. I dess mitt (14: 12; 17: 6; 19: 10) fyra gånger, sålunda elva gånger. Mellan dessa Jesu namn återkommer namnet Lammet trettio gånger. Det talas om **Lammets vrede** (6: 16) **Lammets blod** (7: 14; 12: 11). **Lammets bok** (13: 8, 21: 27). **Lammets sång** (15: 3). **Lammets bröllop** (19: 7). **Lammets bröllopsmåltid** (v. 9). **Lammets hustru** (21: 9). **Lammets apostlar** (v. 14) och

Lammets tron (22 : 1—3). Vi förstå genom Moses och Elias samtal med Jesus och änglarnas åstundan att få skåda in i detta (1 Petr. 1 : 12) att Golgata och Lammet kommer att bliva högsta ämnet för samtal och lovsång i evighetens värld. Det utgör ämnet i den sång, som skall sjungas av den väldiga kör, som består av Etthundraenmillioner änglar, jämte allt skapat i himlen och på på jorden och under jorden och i havet. Himmel, jord och hav skola genljuda av tonerna från denna väldiga kör, som sjunger lovsången om Lammet, som varit slaktat och som är värdigt mottaga makten och äran (Upb. 5 : 11—14).

Den värdefullaste erfarenheten i upplevelsen med Gud, får sin skönaste klang av den däri ljudande Golgatatonen. Det bästa gästabudet och den största kärlekshandlingen, får sitt högsta värde och största välbehag genom Golgatabudskapets förverkligande däri. Genom denna tons rena klang, införlivad med dina välsignelseerfarenheter, frambringas Guds välbehag i ditt liv. Vandra då i Lammets spår till dess Golgata är hunnet. Den Helige Ande skall under tiden genom lidandet förmedla tonen och då lär du dig till sist lovsången om det "slaktade Lammet".

Fyra viktiga steg.

1. UTFÖR DIN TEMPELTJÄNST.

Sinnesändring och förnyelse blir en levande verklighet för dig den stund du frambär din kropp, och dina sinnes- och självsförmögenheter till ett heligt offer åt Herren. Därmed avskiljes du från världsväsendet (Rom. 12 : 1—2). Sinnesändring eller bättring sker när uppgörelse med Gud sker av sådant, som stått emellan honom och själen. Guds avsikt är, att din jordiska kropp skall vara den levande Gudens tempel (2 Kor. 6 : 16—18), ett den Helige Andes tempel (1 Kor. 6 : 19). Denna sinnesändring leder in på Lammets väg, över Golgata till Pingsten.

2. FRAMBÄR DIN BÖNEBEGÄRAN.

Din himmelske Fader giver Helig Ande åt dem som bedja honom därom (Luk. 11 : 13). Äger du ett verkligt hjärtebehov efter denna gåva, kan du vara säker på att detta vuxit fram under ett innerligt bönumgänge med Gud inför Golgata. Du kan då frimodigt träda fram till Fadrens rika förrådshus med detta ditt behov (Hebr. 4 : 16). Golgata underbara verk, garanterar dig löftets uppfyllelse, när tiden är inne. Träd då ut i tro, i Lammets spår, och du skall snart finna dig vara i kontakt med

Golgata, och på väg till löfteslandet. Märk väl, att "den som beder han får". När du beder om den Helige Ande, ger du därmed tillkänna att du ej i ditt inre tagit emot honom (Apg. 19 : 2).

3. LYSSNA I TRO.

Mottagandet av den Helige Ande har ej sin grund i människans laggärningar. Den mottages genom att lyssna i tro (Gal. 3 : 2—6), genom att ha ett öppet andligt öra för Andens undervisning om dens mottagande i tro (v. 14). Det är, taga emot löftet i förlitande på hans trofasthet, som givit det (Hebr. 6 : 18; 10 : 23) och sedan i stillhet förbida uppfyllelsen. Hav ett vaket sinne och öppet öra för det, som Gud önskar meddela dig. Du friköptes av Kristus för att ärva Abrahams välsignelse, det är: "att du genom tron skulle undfå den Helige Ande" (Gal. 3 : 14). När tron är verksam, lockas tacksägelsetonen fram och därpå följer större förvissning om löftets uppfyllelse. Då skall från ditt liv flyta strömmar av levande vatten (Joh. 7 : 38—39).

4. VANDRING I KRISTI LYDNAD.

Lydnadsvandring, eller att göra det Gud vill, är en vandring i Lammets fotspår. En vandring i ödmjukt lidande (Fil. 2 : 8—9. Apg. 5 : 29, 32), under trons lydnad (Rom. 16 : 25—26). Det innebär, att giva ett odelat "ja" åt Jesus, ty "alla Guds löften, så många de äro, hava i honom fått sitt "ja', därför få de ock genom honom sitt "amen", på det att Gud må bli ärad genom oss" (2 Kor. 1 : 20—22). På Lammets väg läres lydnad genom lidande i tålamod (Hebr. 5 : 8). Detta blir ofta en svårlärd läxa, men dessto nyttigare för det andliga troslivets utveckling, och i förberedelsen för mottagandet av den Helige Ande.

Till förvandlingsspåret.

ANDRA DELEN.

KALLELSESPÅRET.

(Människofiskare.)

Mark. 1: 16—20.

Det höga mål vartill Jesus kallade sina lärjungar, var, att göra dem till människofiskare eller själavinnare.

I hans efterföljd, som Lammet, skulle detta ske. Och då "hans fotspår drypa av fetma" (Ps. 65: 12) gives i dessa spår tillräcklig kraft till utrustningen därför. Således sker det icke genom självarbete eller egna, själviska meningar. Genom Lammets undervisning skulle de danas att vinna människor för Jesus. De skulle därefter handla och icke grubbla över egen oförmåga eller kraftlöshet, utan förverkliga Jesus önskan, villigt och med glädje, för att tillfredsställa honom och icke sig själva. Det viktigaste i denna höga kallelseuppgift är icke huru höga glädjekänslor du kan få, ej heller huru stor framgången i arbetet skall bli, utan om Jesus blir tillfredsställd över att du är trogen i hans tjänst. Sedan, kommer som en följd därav, tillfredsställelse och glädje till ditt eget hjärta. Ofta vill egna, själviska intressen vara med i det själavinnande arbetet. Skulle du märka detta, är du inne på självansträngningens stig, vilken går vid sidan om Lammets spår. Detta hindrar din andliga utveckling och förlänger daningstiden. Säkerligen kommer du att stå villrådig inför somliga av Lammets spår därför att de synes dig svåra att vandra uti, men tag ändå stegen ut i dessa i tro och lydnad för Lammet, ty om du går förbi något spår måste du vända tillbaka för att börja på nytt, såvida du icke ämnar uppgiva tron på målet. Om det än skulle gå sakta framåt, så gå likväl ej vid sidan av något Lammets spår. Synes vägen till målet lång, bliv ej ängslig därför. I denna sak sker ej några hastverk. Jesus satte sina spår, steg för steg och gick sin väg fram mot målet. Vid ett tillfälle red han, men då var det på en åsnefåle och när han skulle över sjön, mötte honom motiga stormar, men likväl hann Han fram till Golgata, ja, till Allfadrens tron.

På denna väg kan man ej dra med sig fisknät, båtar, föräldrar och legodrängar. Den som älskar dessa ting högre än

Jesu intressen, vandrar vid sidan av Lammets spår, och kan ej i sanning följa Lammet (Mark. 1: 18—20). Du måste räkna med Jesu fattigdom (Luk. 9: 57—58. 2 Kor. 8: 9), icke låta familjeförhållande gå före (Luk. 9: 59—62. Matt. 10: 37). Ej heller räkna med dig själv på annat sätt, än att "mista livet" (v. 38—39; 16: 24—25).

Lärjungarna förstodo ej, att börja med, verkliga betydelsen av Jesu efterföljelse, såsom Lammet. Tanken på att han skulle bliva Israels folks jordiske konung behärskade dem (Joh. 1: 49; 6: 15. Apg. 1: 6). I glädjestunder glömde de sin uppgift och ville göra sig hyddor (Matt. 17: 4; Luk. 9: 33). I framgången tillbakasattes det verkliga glädjeämnet (Luk. 10: 20). Mötte de missförstånd och motstånd, då blevo de häftiga och hårda (9: 51—54). Hade andra framgång, då blevo de avundsjuka och sökte hindra dem (Mark. 9: 38—39). I prövningens stund flydde de alla (Matt. 26: 56), somliga följde honom på avstånd (v. 58; Joh. 18: 15). Deras oförstånd, oerfarenhet och okunnighet ledde dem till att göra dåraktiga handlingar, men sedan de vandrat i Lammets spår över Golgata, genomgingo de en underbar förändring.

Säkerligen komma dina erfarenheter till en del att likna lärjungarnas, men förtvivla icke och var ej försagd. Gud kallade inga helgon, utan bristfälliga människobarn, men de skulle fostras därtill. Såsom Jesus vakade över sina lärjungar, så vakar han över dig, när du av hjärtat vill följa honom (Joh. 17; 12, 15). Trots dina brister kan han dana dig till människofiskare, till sin vittnesbärare. "När den Heliga Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft att bliva mina vittnen" (Apg. 1: 8). En kraft i gärningarnas och talets vittnesbörd, varigenom Lammet och försoningsverket blir förhärligat inom och utom dig, och bringar till dig Guds välbehag (Joh. 16: 14).

Pånyttfödelsens spår.

(Född av ordet, vatten och Ande.)

Joh. 3: 1—16.

Vid Jesu nattliga möte med Nikodemus uttalades ett "måste" vilket alla Jesu efterföljare måste förverkliga i sin erfarenhet, såvida målet, i Lammets fotspår skall nås. Artighetsbetygelser och smickrande ord förmildrar icke detta "måste". Sådant tilltalar icke Jesus, utan han ställer ögonblickligen Nikodemus inför hjärtefrågor och avgörelsen (Joh. 3: 2). Ordet, "I måsten födas på nytt", tyder på, att en så genomgripande förändring måste ske, att den fullkomligt fråntager den naturliga människan alla anspråk på Guds rike. Det är endast de pånyttfödda, som

kan vandra i Lammets spår. Endast de kunna **"se Guds rike"** och **"ingå däri"** (v. 3, 5) och känna sig såsom deltagare i Lammets lidande och bliva delaktiga i hans uppståndelse (Fil. 3: 10—11) och mottaga Helig Ande.

I undervisningen av Nikodemus ligger Golgata som bakgrund. Ordet i (Joh. 3: 14—16) "Så älskade Gud världen", bär vittnesbörd därom. Säkerligen fingo lärjungarna del av denna undervisning, som antagligen skedde i Getsemane, och som därför står i intim förbindelse med offret av Jesu egen vilja. Undervisningen hänvisar till trenne pånyttfödelser med var sitt särskilda karaktärsdrag.

Första pånyttfödelsen.

Denna leder fram till att **"se Guds rike"** och erinrar om det levande Ordets, det oförgängliga sädets nedläggande i den naturliga människans viljeliv (1 Petr. 1: 23) i likhet med vetekornet, som nedlägges i jorden (Joh. 12: 24). Församlingen och den enskilde troende skola samverka med vittnesbäraren av Ordet. Är gudsförhållandet å ömse sidor vad det bör vara, göres de ofrälstas viljeliv på denna väg mottagligt för Ordet, och i sinom tid födes fram det nya andliga livet.

Det naturligt födda barnet lever sin första tid inom det omedvetna seendets område och förstår ej annat än behovet efter föda. Så var det med lärjungarna till dess de komme fram till Golgata (Matt. 13: 16—17; Joh. 6: 40; 16: 10). På samma sätt är det än i dag med många av Jesu efterföljare. Liksom barnet endast lever för att äta, är det många kristna, som leva för att själva känna sig välsignade. Fortfar detta tillstånd hela livet igenom, komma de ej att fylla sin uppgift. Den andligt sunda utvecklingen, går steg för steg fram till större ljus över detta nya livs tillgångar. Men likväl kan ej den, som blivit född på nytt, genast räkna med att den skall förstå alla de andliga företeelser, vilka tillhöra Guds rike. Men genom fortsatt vandring i Lammets spår, blir det, liksom för barnet möjligt att se allt klarare och tydligare. Att lärjungarna voro födda på nytt, genom Guds levande ord, visar Jesus tydligt (Joh. 6: 40; 54—58; 10: 26—28; 17: 6; 14—16).

Andra pånyttfödelsen.

Denna sker genom vatten (3: 6). Aposteln Johannes talar på många ställen om vatten och hänvisar därmed till det andliga livets fria utveckling liksom strömmen fritt går sin väg framåt. Säkerligen menar Jesus, en upplevelse av förnyelsens pånyttfö-

dande kraft, förmedlad genom den Helige Ande. En kraft som leder den genom ordet pånyttfödda människan till fostran och utbildning för sin höga uppgift (Tit. 3: 4—7). Livsströmmarna från den Helige Ande ha kommit i verksamhet, utförande förberedelse och mottaglighet för nya erfarenheter (Joh. 4: 10—14; 7: 38—40). Uppståndelseerfarenheten, enligt Petrus uttalande, föreligger här (1 Petr. 1: 3.) Denna erfarenhet ställer icke allenast händelsen på Golgata i en ny härlig belysning, som gör evighetshoppet levande, utan den giver åt sinnet en andlig daning till fyllandet av andliga livsuppgifter. Detta är nödvändigt i förberedelsen för mottagandet av pingstens erfarenhet. Troligen utgör även uppmaningen "Tagen Helig Ande", en förberedande åtgärd, då lärjungarna till sitt sinne och förstånd omdanades och förnyades genom den Helige Andes påverkan (Joh. 20: 22). Liksom barnets sinne och känsla undergår en märkbar förändring vid tiden för skolutbildningens början, är det för den pånyttfödde, när hon förnummit uppståndelsens verkande kraft. Det blir då en ny upplevelse av pånyttfödelse. Såsom barnet på denna väg fostrats för att gå in i sitt rikes rättigheter och skyldigheter, och när tiden är inne tillgodogöra och fullgöra dessa, så är det nu för den pånyttfödde. Därunder lär den nyomvände förstå sin uppgift som kristen och målet för Jesu lidande och död både för sig själv och världen.

Tredje pånyttfödelsen.

Pånyttfödelse av Ande, synes häntyda på "dop i Helig Ande". Jämför Joh. 3: 8 med Apg. 2: 1—2. "Vinden blåser vart den vill" och "såsom en våldsam storm hade farit fram". Detta är den kraft som examinerar den i den andra pånyttfödelsen danade eller utbildade kristne, och förer själen in i dess livsuppgift i riket, liksom det blir för ynglingen som genomgått sin skolutbildning. Denne har även genomgått en väckelse och förstår nu att han ej längre kan begära att far och mor skola offra mera på honom, utan det gäller att själv arbeta och vara till nytta och därmed söka få fram ett resultat av sin fostran. Den andliga människan förstår nu, att det icke är en rätt andlig utveckling att ha fordringar på andra, utan söka genom sin andliga utrustning förverkliga den uppgift, som gavs i första kallelsen och som införlivades med den nyfödde i första pånyttfödelsen. Det är pånyttfödelse till utövande av den mogne mannens verksamhet, eller vittnaregärningen och människofiskarekallelsen, utförd i Helig Ande och kraft.

Således synes **pånyttfödelsen genom Ordet och Anden** vara

den naturliga människans eller människoandens pånyttfödelse, varigenom hennes ögon öppnas och hon kan "se Guds rikes" stora möjligheter.

Pånyttfödelse genom Vatten och Ande; själens eller förståndets pånyttfödelse, varigenom den nyomvände under Andens förnyelsekraft fostras och utbildas, till att förstå Lammets verk på Golgata, i förbindelse med uppståndelsens segerkraft och skriftens sanningar.

Pånyttfödelsen genom Löftet och Anden; den Helige Andes verksamma inflytande på kroppens lemmar, så att dessa ställas till frivillig tjänst åt Kristus (Rom. 6: 16—19) och kroppen inviges till ett tempel åt Gud och Helig Ande (1 Kor. 3: 16; 6: 19—20). Då inövas den troende i att göra sanningen (Joh. 3: 21), att tro (7: 39) och tåligt bida på övriga löftens uppfyllelse (Apg. 1: 4).

Dessa upplevelser synes ha sina motsvarigheter i Guds märkliga tillvägagångssätt vid danandet av Adam. Först danades det mänskliga omhöljet, sedan inblåstes i detta en levande ande och sedan fick Adam sin verksamhet förlagd till Lustgården (1 Mos. 2: 7—8). Inför denna märkliga kris uti ett människoliv står den naturliga människan helt främmande, även om den räknar sig vara mycket religiös. Därav Nikodemus undran; huru det kunde vara möjligt för en gammal människa att födas på nytt. Gamla, av människotankar genomsyrade uppfattningar hindrar den andliga utvecklingen och står i vägen för din tro och därför måste läggas åt sidan. Mycket kan synas vara omöjligt att komma fram till, men huru mycket kan den naturliga människan fatta av de andliga, djupa tingen? Dock, en fortsatt vandring i Lammets spår skall föra dig in i möjligheterna.

Byggnads-spåret.

(Två husbyggare.)

Matt. 7: 21—27. Luk. 6: 46—49.

Jesus tager lärjungarna med upp på ett högt berg. Han undervisar dem där, huru andliga hus, ett Kristusliv skall uppbyggas, för att kunna bestå i prövningar och påfrestningar. Han meddelar dem Guds tankar härom, men varnar även för människans själiska benägenhet att pruta av på kraven. I sin bergspredikan undervisar han om detta tydligt och klart i Matt. kap. 5—7.

Så full av visdom men likväl så enkel och rik på praktiska råd är denna att varje ärlig Jesu efterföljare kan se och förstå den. Ofta bygges upp religiösa liv med människotankarnas bygg-

nadsmaterial, vilket aldrig kan motstå påfrestningarna. Om det skall bliva en stark, varaktig byggnad, måste den mänskliga bålverksbyggnaden nedbrytas (2 Kor. 10: 4—5; Matt. 5: 17; 46 —47).

Troligen ser Jesus framför sig på berget byggnader, som fallit i spillror, på grund av arbetets dåliga utförande och avprutade föreskrifter. Återigen ser han andra som på ett storslaget sätt bestått provet. Han ser att liknande förhållanden skall visa sig i framtidens kristendomsliv och gör därför sina andliga tilllämpningar och föreskrifter. "Gräv djupt", är hans maning, "gräv genom sand och grus". Sök dig ned till klippan, att du må få förbindelse med denna. Ja, säger den förståndige, det skall ske. Alla dessa människomeningar som bilda underlag, alla dessa människotankar som under årens lopp sökt dölja klippgrunden, måste undanskaffas. Lagträldom, mäniskostadgar och egenrättfärdiga gärningar måste bort (5: 21—45; 6: 1—8), ja, allt som ligger i vägen för förbindelsen med klippan, med den korsfäste Kristus (1 Kor. 10: 4). Gräv djupt, ja det gäller att kunna böja sig, gå knävägen, bönens och ödmjukhetens väg. Men den naturliga människan har svårt att gå denna väg, därför säger den oförståndige: "Detta är för stort offer, för stor kostnad, man kan gå tillväga på ett enklare och billigare sätt. Men den som känner till prövningsmedlen, vilka husbyggarna icke bestämma över, vet mycket väl, att här gäller det att vinna eller förlora sin själ, vinna eller förlora tillfällena, att bliva fattig eller rik, bittert besviken och förlora allt eller att med glädje inhösta en skörd för evigheten. Förankrandet av den byggnad, som kan bestå proven, sker i Golgata-klippans sprängda klyfta (Fil. 3: 10), och genom att i tro få förbindelse med Jesu fem sår. **Hans fötter;** villighet att gå Lammets väg. **Hans händer;** villighet att göra hans vilja. **Hans sida;** villighet att tjäna honom med odelat hjärta.

Prövningsmedlen äro: **slagregnet, strömmarna** och **vindarna. Slagregnet.** Förföljelse för Jesu namns skull (Matt. 5: 39 48. Luk. 6: 22). **Strömmarna.** Det dagliga livets omsorger och bekymmer (Luk. 8: 14.) **Vindarna.** Falska läror (Matt. 7: 15—23. Ef. 4: 14). Härav inses nödvändigheten att ha sin andliga erfarenhet grundad på hälleberget, Kristusklippan, i Golgata-verket.

Somliga anse att det icke är nödvändigt att söka fördjupa sig i, och bliva delaktig av Kristi lidande. De vilja skona sig själva, och när prövningar komma, söka de genom timliga medel klara sig bäst de kunna, men huset bestod ej provet, utan föll, ty det var byggt på lösa sanden, och dess fall blev stort. De

andliga intressena försvann därmed och vandringen i Lammets spår avslutades (Joh. 6: 53—66). Mången Saltstod står utmed Lammets väg, och många andliga spillror av avfällingarnas hus talar sitt dystra språk, vittnande om en försvunnen själisk härlighet (Luk. 17: 32; 1 Mos. 19: 26).

Var därför förståndig, gräv dig igenom eget och andras självverk, om också därför måste offras egna självviska förmåner, glädje och njutningar. Verkliga sådana skall du finna under förföljelser (Luk. 6: 22—23; 27—28) och i frestelser (Jak. 1: 2). Gräv djupt, genom att böja dig i ödmjukhet inför svårigheterna. Gå bönevägen i tro, och klippan Kristus, Golgataverket, skall blottas helt och fullt för dina trosblickar, och du blir ännu innerligare förenad med honom genom prövningarna och byggnaden skall bestå provet.

Gräv djupt, gräv djupt i dag. Gräv genom sand och grus.
Gräv djupt, gräv djupt var dag Mitt under stormens brus.
Klippan finna du skall, Golgata klyfta vid.
Andens näste och hoppets fäste i Livets strid.

Klippan, klippan står fast, Jag har mitt frälsningshopp
Byggd på klippan som brast, Salighetens topp.
Intet annat består än det som bygges här.
Detta näste, är ankarfäste för Jesu får.

Öknens vilo-spår.

(Kommen till mig.)

Matt. 11: 25—30. Luk. 10: 17—24.

Vandringen i Lammets spår kan bliva tröttsam, liksom vägen blev det för Jesus (Joh. 4: 6). Då kallar Jesus till vila och ro de, som arbeta och äro betungade. Han är ju förtrogen med allt, som uppleves under vandringen i hans spår. Lärjungarna kommo till Jesus med rapport om en missionsresa, som de gjort, och varunder de vunnit stora segrar. Av Jesu ord till dem, synes det framgå, att han varit med i anden och sett huru satan blivit besegrad och fallit ned från himmelen (Luk. 10: 18). När han ser deras segerglädje, förstår han att de äro i fara att behärskas av en själisk glädje och framgången håller på att skymma bort det sanna glädjeämnet; namnen skrivna i himmelen. Det högsta glädjeämnet är att vara inräknad bland dem, som höra till den till liv tecknade skaran i Jerusalem (Jes. 4: 2) och i det slaktade Lammets livsbok (Upb. 13: 8). Det är, att ha kontakt med Gol-

gata, med försoningens nåd, med Lammet. När Jesus tänkte på, att satans makt blivit bruten av svaga människobarn (Luk. 10: 19) uppfylles hans hjärta av fröjd, genom Helig Ande (v. 21) och han prisar sin himmelske Fader för denna uppenbarelse. Så ock för hans eviga rådslut, att förbehålla denna kraft åt enfaldiga **och förborga den för världens visa och kloka.** För dem som enfaldigt lita på hans ord och gå i tro därpå uppenbaras kraften.

ISRAELS BARNS FRIGÖRELSE.

Israels barn blevo kallade ut från tryckande träldomsarbete i Egypten (2 Mos. 3: 7—10) för att möta Gud och få vila och ro (5: 1). Så vill Jesus föra dig ut från världsväsendets träldom och eget mödosamt arbete. Ut till särskilt möte med din bäste vän. Ut till lugn, ro och vila, för att du sedan skall kunna fortsätta vägen i Lammets fotspår.

Bördorna blevo lagda tyngre på Israels barns skuldror, sedan Farao förstod att det arbetades på deras frigörelse (2 Mos. 5: 9). Så skall du finna, att när frigörelsearbetet med dig börjar på allvar, fienderna skola uppresa stora svårigheter därför. Men hjälpen kom till Israels barn när de trodde Moses, på samma sätt skall även du få hjälp till befrielse, blott du förtröstar på Herren.

Törstiga kommo de till Mara och mötte bittervatten (15: 22 —25). Då glömdes löftet om ro och vila och de började knorra. Moses bad till Gud och han fick en söt kvist varmed vattnet gjordes sött. Gud räknade ej med deras otacksamhet, utan tänkte att de omsider skulle bättre förstå hans avsikter med dem. Så skall du möjligen redan från början under ökenvandringen i Lammets spår, möta bittra erfarenheter. Knorra då icke, utan tala om det för Herren. Vänta på hans ingripande och det bittra skall genom ett ord från honom bliva till sötma, ty för dem som älskar Gud samverka allt till det bästa (Rom. 8: 28). Du blir en erfarenhet rikare och sparar dig Guds missnöje.

Gud förelade Israel i öknen sin lag och sina rätter, lovade vara deras läkare om de voro honom trogna (2 Mos. 3: 26). Särskilda vederkvickelse- och viloplatser fingo de (v. 27) liksom lärjungarna fingo det med Jesus. Så skall också du under en vandring i lydnad få dina vilostunder med Jesus (Luk. 10: 39—42.)

"Jag skall giva eder ro", säger Jesus (Matt. 11: 28). En erfarenhet som erhålles sedan befrielse från världens träldom ägt rum, genom lydnad för Guds kallelse. Denna ro är en frivillig gåva av Gud. Det andra ordet **"I skolen finna ro"**, är en erfarenhet, som vinnes genom villighet att böja sig och taga på sig

Jesu ok (v. 29) och att på denna väg göras till hans livegne (1 Kor. 7: 22—23). Liksom oket användes till hjälp att bära bördor, så gavs den Helige Ande åt Jesus, som hans hjälpare (Luk. 3: 21—22) och gives åt hans efterföljare, för att tjäna dem på samma sätt (Joh. 15: 26), därför säger Jesus: "Mitt ok — den Helige Ande — är ljuvligt och min börda — korset — är lätt."

Böj dig villigt för Ordets sanning, lär dig ödmjukhet och saktmod, och du skall finna en mera vittomfattande ro och vila. Finna den som en nyfunnen skatt, på grund av lydnad, till underbar glädje och tillfredsställelse, såväl under ditt andliga arbete, din kamp och strid, som under dina jordiska bestyr och övriga livets förhållanden. Den Helige Ande hjälper dig bära bördorna och gör dem därmed lätta. Jesu sinnelag, ödmjukhet och saktmod, vill Anden införliva med ditt sinne. När så sker vinner Jesus gestalt i dig (Gal. 4: 19). Din vandring med Lammet blir då en väg in i förberedda gärningar (Ef. 2: 10.)

Genom olydnad fingo Israels folk vandra fyrtio år längre i öknen (5 Mos. 1: 32—36; 2: 7). Lydnad för Herrens befallningar förkortar vandringen mot pingsten, var därför vaksam och bedjande, detta gör själen lydnadsvillig.

Inflytelse-spåret.

(Petrus erfarenhet.)

Matt. 16: 13—26.

Jesus påvisar märkliga inflytelser från osynliga andemakter. Dessa komma från tvenne mot varandra stående andevarelser, Gud vår Fader och satan. Båda strida om herraväldet över människan, vilken danas allt efter de inflytelser under vilka hon stå. Striden gäller Jesus som Människoson, och Guds Son. Fadren uppenbarar Jesus som Människosonen, släktets egendom, och som Guds Son, sin egendom. Satan söker utöva sitt inflytande i motsatt riktning. Jesu frågade: "Vem säger människorna mig: Människosonen vara?" Petrus svarade: "Du är Kristus, den levande Gudens Son." Jesus betygade då, att kött och blod ej hade någon del i detta, utan det var Fadren som uppenbarat det. På vad sätt hade detta skett? Troligen genom Andens medverkan under sällskap med Jesus.

Så kan du räkna med, att i den dagliga umgängelsen med Jesus, Anden skall, på Faderns uppdrag, förhärliga honom, och du allt tydligare förstå att Jesus, Människosonen, är Guds Son. Detta är mycket nödvändigt, ty kött och blod vill satan använda för att förneka detta, men han förhindras i denna sin gärning genom umgängelsen med Jesus.

Denna uppenbarelse av Människosonen, är den fasta klippa varpå Guds församling uppbygges. Satans makt, med hjälp av alla de onda andars råd i dödsrikets portar, med all dess illfundighet och djävulska list, skola icke bliva den övermäktig (Matt. 16: 18).

Det synes, som om Petrus i ett ovaksamt ögonblick ställde sig under satans inflytelser. Jesus talade om Golgata, sitt lidande och sin död. Självbevarelsedriften får makt med Petrus och satan anknyter sitt inflytande till denna, och köttets evangelium predikas: "Skona dig själv. Inte får detta vederfaras dig, Herre" (v. 22). Det är som Petrus ville säga: "Om detta lidande kommer över dig förstår du nog att även vi äro förlorade. Vi ha ju följt dig för att få dela din storhet". Satan tyckte ej om Golgata, ty han visste att detta skulle vålla honom hans svåraste nederlag. Därför utövade han sitt inflytande över Petrus, och söker på samma sätt inverka på varje Lammets efterföljare. Han söker ställa sig i förbindelse med kött och blod, människans självbevarelse mot lidande och död. Lyckas satan därmed, har han omintetgjort utsikterna till ett stort och härligt frälsningsverk uti själen. Jesus förstod fiendens list och inflytande över Petrus, varför Jesus ögonblickligen bortvisar satan och undanrödjer den föreliggande faran. Hade Jesus icke gått denna lidandets väg, hade släktet varit förlorat.

Jesus ville giva sitt liv, för att på denna väg bringa fram försoningsnåden och vinna till sin egendom alla som vilja taga emot denna nåd. Gå med honom denna väg. Om du mister livet. dina egna självviska intressen, skall du vinna både ditt eget och andras liv (v. 24—26; Hebr. 10: 39. Gal. 4: 9. 1 Tim. 4: 16). Denna Lammets väg kan synas svår att gå på, men när Jesus satte sina spår på den, lade han ned häri samma kraft, som han själv erhöll för denna vandring.

Till vattenkruksmannens spår.

TREDJE DELEN.

FÖRVANDLINGSSPÅRET.

(Förklaringsberget.)

Matt. 16: 27—28; 17: 1—13. Luk. 9: 27—36.

Jesus vill att hans efterföljare skola få se hans tillkommande härlighet och därför inriktar han deras tankar på de eviga värdena och dess fröjdeämnen. Han vill på så sätt uppmuntra och stärka deras tro. På berget, dit tre lärjungar fingo följa honom, visar han dem den härlighet vari han skall uppenbaras vid sin andra återkomst (2 Petr. 1: 16—18). Jesus var under bönens mäktiga inflytande när detta skedde (Luk. 9: 29). När han under bönen förvandlades, sovo lärjungarna (v. 32).

I innerligt böneumgängelse med Gud skall du förvandlas till allt större likhet med Jesus, och understundom kommer hans härlighet därunder att överstråla dig, så att andra kunna se det. Ofta när en själ lever ett innerligt böneliv, omgives den av sovande kristna. Somliga vakna dock inför känslan av något skönt och underbart, som alla bedjande själar föra med sig. Men ofta blir de blott yrvakna och då förstå de ej denna härlighets rätta innebörd. Ljuvligheten, i det som sker, har dock gripet dem och de vilja, liksom Petrus, bygga hyddor, ett bevis på att de ha med sig den materiella omsorgen och hågen att förbliva i egen njutning. I yrvakenhetens berusning vilja de göra sina ansträngningar för att få stanna på berget, därunder glömmande sin kallelseuppgift. En följd av att de uraktlåtit vaka med Jesus i bönen. Byggandet av hyddor är mycket vanligt bland Guds folk. När detta sker försvinner den härlighet, som i Jesu närhet strålade över dem. När Petrus ville bygga hyddor kom skyn och skymde bort härligheten (Matt. 17: 5). Så sker alltid då troende vilja stanna i välsignelse-erfarenheter utan verksamhet utåt. På detta sätt har hyddor byggts över **pånyttfödelsens, försoningens, rättfärdighetens, helgelsens, dop i vatten** och **dop i Helig Andes** m. fl. erfarenheter. Ofta har begynnelsen till de troendes olika sammanslutningar haft sin upprinnelse i en särskild uppenbarelse av Sonens förhärligande. Bönelivet var brinnande och den dagliga gudsförbindelsen innerlig, men så kom röster om hyddans

byggande, och ganska snart därefter kom skyn och dolde härligheten. Vad var orsaken därtill? Jo, åt andra personligheter än Jesus, hade lärjunkarna berett större plats än tillbörligt i denna härlighetserfarenhet. Detta hade skett ganska omedvetet, på grund av ovaksamhet. Detta skymde bort Jesus. Moses och Elias, dessa väldiga Guds män, upptogo på dylikt sätt lärjungarnas sinnen, därför kom varningen när Jesus stod där allena: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag; **hören honom"** (v. 5, 8).

Var därför alltid vaksam, att det icke må bli ett andligt stillestånd i ditt liv och du bli likgiltig inför nya upplevelser med Lammet. Självbelåtenhet och självnjutning godkänner satan, ty därigenom hindras du i ett uppoffrande själavinnande arbete.

Fastän denna stund blev till strålande härlighet över Jesus, talade likväl Moses och Elias med honom om Golgata, om hans bortgång i Jerusalem (Luk. 9: 31). Ju mera Gud uppenbarar sin härlighet i Golgataverket, desto större ljus sprides det över Jesu person. När Golgata, Kristus såsom korsfäst, strålade fram i de andliga erfarenheter du gjort, kan du vara viss på att de äro äkta, ty satan varken vill eller kan låta korset träda fram. Han kan förskapa sig till en ljusets ängel (2 Kor. 11: 14). Giva sig ett yttre sken av det han en gång varit (Hes. 28: 11), men han har aldrig varit korsfäst, därför står han rådlös inför dessa troendes erfarenheter, som äga korsets segertecken. Minns, att det är vad som skedde på Golgata, som allra mest intresserar den eviga världens innevånare. Det slaktade Lammets världsmission upptager deras intressen, och säkerligen glädjas de över när de se hur du i trohet vandrar i Hans spår mot Golgata (Hebr. 12: 1). Är du försoningsmärkt vid Jesu tillkommelse utgör detta ett säkert tecken på ditt rätta gudsförhållande, och då kan du med glädje möta honom (4: 1—2). Fortsätt därför vandringen i Lammets spår (Fil. 3: 16).

Böne-spåret.

(Tre vänner.)

Luk. 11: 1—13.

Jesus tog ofta sina lärjungar med sig till bönestället. Giv därför akt på att Lammets önskan är att föra dig in uti bönelivet (Matt. 14: 23; Mark. 1: 35; Luk. 3: 21; 5: 16; 9: 18; 21: 37; 22: 41). Lärjungarna hörde att Jesus bad (Luk. 11: 1). Vid andra tillfällen hörde även andra att han bad (Joh. 11: 41—42). Jesus bad således när han var ensam och tillsammans med sina

lärjungar och mera offentligt. Till att göra så leder detta Lammets spår. Bönen som Jesus bad väckte åstundan hos lärjungarna att kunna bedja. Ett innerligt böneliv väcker behov hos andra efter att bedja. Det är icke en flytande talförmåga, som ger bönen värde, utan förtroligheten i denna, icke de många orden, utan hjärtats samtal. Hur skall man då bedja? Jesus undervisade lärjungarna därom. I bönen "Fader Vår" inneslutes alla huvudämnena för bönen. Sedan kommer den Helige Ande oss till hjälp och gör bönen levande (Rom. 8: 26—27). Ett förtroligt böneliv medför härliga bönesvar.

Det sätt Jesus använder, när han undervisar om bönen, är mycket lärorik. Tre vänner möta på olika sätt varandra. **Den ene är fattig, den andre är resande** och **den tredje är rik.** Vänskapen emellan den fattige och rike hade troligen skett genom den senares godhet. Så handlar Gud emot fattiga syndare. Han önskar genom sin godhet få till stånd ett vänskapligt förhållande (Rom. 2: 4. Ef. 2: 4—7). Den fattige får största fördelen därav (Rom. 10: 12). Så kommer en annan vän till den fattige. Han är resande. Huru de blivit vänner säger oss icke berättelsen, men antagligen har det skett genom den rikes förmedling. Denne vän kommer vid en mycket **olämplig tid,** det var natt och under de mäst **olämpliga förhållande, matförrådet var slut.** För att få syndaren fram till bön och bekännelse av egen brist, kommer Jesus på samma sätt till denne. Gud är icke nöjd med att vi erkänna hans godhet eller att Jesus är kommen i världen, han önskar väcka behov hos den fattige syndaren och bringa honom till att söka, klappa och bedja.

Det var på detta sätt han kom till dig. Det var natt både inom och utom dig, och brist på allt. Kanske det förhåller sig på ett liknande sätt när han nu kommer. Du är inte tillfredsställd, det är kallt och mörkt i hjärtat. Varför? Kanske något främmande ämne kommit in i ditt andliga liv? Något som ej kan tillfredsställa Jesus, därför låtsar han, som han ville gå bort. Du är fattig och arm, men önskar att han må komma igen. Han kommer, och allt blir åter väl.

När han kommer till syndaren önskar han blott att få rum, ty det andra kommer sedan. Men o, så fattigt och eländigt det är! Det finns intet att ge den hungrige vännen. Möjligen känner du dig sådan. Du visste att du var fattig, ty det hade du känt många gånger, men att du var så utblottad på allt, som du fick se, när Jesu närhet upplyste ditt inre, kunde du ej tro.

I detta sitt stora behov söker den fattige sin rike vän. I nattens mörker skyndar han sig att söka efter huset. Framkommen klappar han på dörren. Ingen svarar, men han fortsät-

ter och klappar. Slutligen får han svar. Den fattige framställer sin begäran om tre bröd och angiver orsaken härtill. Det är den resande vännens behov som blivit till hans eget, som drivit honom åstad att bedja om hjälp. Därmed erkänner han sin egen brist. Men den svarande höres vara hård och omedgörlig, besvärad, och ovillig. "Gör mig inte besvär. Det är en mycket olämplig tid du kommer, jag kan ej ge dig det du begär." Men den resande vännens behov ropar inom honom: **"Håll ut, det skall lyckas"**, och han fortsätter, klappar och beder. Den rike säger till sig själv: "Han är ju visserligen min vän, men detta är ej skäl nog, men hans behov är skriande, jag måste stå upp och uppfylla hans bön. **Dörrarna öppnas till såväl hjärta som förrådet och han får allt det han behöver.**

Detta överensstämmer även med de troendes erfarenheter. Ofta synes det, som om Gud dröjde med bönesvar, det är som om en inre röst sade: "Besvära icke Gud, han vill nog inte giva dig vad du beder om." Frestaren vill här vara med för att ingjuta tvivel i hjärtat, på bönesvar. Men om verkliga orsaken till bönen är ett Kristusbehov; är att han skall bliva tillfredsställd, att det är för hans räkning du söker, klappar och beder, då erhåller du uthållighet i bönen och svaret kommer. **Detta är att bedja i Jesu namn och för hans skull och allt som du behöver erhålles då** (Joh. 14: 13). Alla självviska bevekelsegrunder utgöra hinder för bönens uppfyllelse. Böneföremålet må vara det Jesu önskar, ty allt är skapat till honom (Kol. 1: 16). Undersök därför noga om din bön gäller Jesu förhärligande, och ett förverkligande av hans vilja. Då blir han tillfredsställd, själv får du en varaktig glädje och bönen blir besvarad. **Gud fyller då alla dina behov** (Fil. 4: 19).

Tre bröd bad den fattige om (Luk. 11: 5). Tretalet är säkerligen uttrycket för trenne stora sanningar. Jesus talar om **bröd, fisk** och **ägg. BRÖDET** (se margin.) hänsyftar troligen på det eviga livet vilket gives åt dem där behov efter detta väckts av Jesus (Joh. 6: 47—58). Angivna bibelrum är en mäktig skildring av Golgata. **FISKEN** giver fosfor åt hjärnan vilket står i behov därav för att kunna tänka klart och hänvisar till andligt förstånd och djupare insikt och kunskap om Herren Jesus Kristus (Kol. 1: 9—10). Behovet väckes av Jesus, och andlig kunskap gives av Fadren (Jak. 1: 5). I fruktan för sina förföljare, inristade martyrerna på stenhällarna över sina döda i Katakomberna, bilden av en fisk, vars förbokstäver betyder "Jesus Kristus, vår Frälsare". Jesus livnärde sig till största delen av fisk och bröd (Luk. 9: 16. Joh. 21: 9). **ÄGGETS** beståndsdelar giver näring och styrka åt människokroppen. Så skänker de andliga

välsignelser som Gud giver, kraft och styrka åt lemmarna i vår andliga människa (Jes. 58: 11). Även detta behov väckes genom Jesu närhet vilket ofta ger förebud i känsla av svaghet (2 Kor. 12: 9—10).

En annan stor sanning synes de tre bröden vilja hänvisa till; när den fattige mannen lämnar den rikes hus, har han icke blott fått behoven fyllda, utan även med i sitt sällskap den rike. Så skall den troende själen hålla gästabud av det han fått, i sällskap med Fadren och hans Son (Joh. 14: 23; 1 Joh. 1: 3; Upb. 3: 20).

En annan givare utlämnar andra gåvor än dem som Fadren giver. I stället för bröd giver han sten; synd och skuld, som hjärtat aldrig kan smälta, varav evig död följer. Orm istället för fisk; gudlöshet, dårskap och gudsförakt, som slutar i det eviga dårhuset i dödsriket. Skorpion istället för ägg; förgiftade hjärtesår, maktlöshet och olust för andliga ting. Det är den gamle ormen som bjuder på detta. Var därför på vakt mot alla självviska intressen, vilka genom ormens påverkan kunna förvandlas till stenar, slingrande ormar och giftiga, stingande insekter.

Denna trefaldiga brödfråga synes Jesus sammanföra i en enda gåva: **Den Helige Ande,** vilken i sig innesluter alla övriga verkande krafter, liv, förstånd och näring. Han uppmanar därför att bedja Fadren om den Helige Ande (Luk. 11: 13). Också denna bön skall bli hörd och besvarad, ty vad helst du beder om, efter Jesu vilja, det giver Gud (Joh. 14: 14; 1 Joh. 5: 14).

Vetekorns-spåret.

(Låt oss se Jesus.)

Joh. 12: 20—33.

Vetekornet fastän välformat och värdefullt, kan ej fylla sin mission, om det icke kastas i jorden och dör eller krossas sönder. Genom döden visar det sin rätta egenskap, antingen genom kraften i framalstring av nya korn, eller i närande föda. Därom vittnar Jesus när han sätter detta spår på väg till Golgata. Grekerna vilja se Jesus. Varför? Antagligen hade de hört om Lasarus uppväckande. Hört, att det var han, som var orsaken till den stora folkrörelsen i Jerusalem och att många av fariseerna kommit till tro på honom. Jesus var det stora samtalsämnet under högtiden och de hade hört hans fiender säga till dem, som ville tillfångataga honom, att de alls intet kunde göra, ty hela världen löpte efter honom (Joh. 12: 19). Grekerna önskade säkerligen lära känna hans visdom och få visshet om varifrån han fått sin kraft. Detta var kanske något, som de kunde taga med

till sitt land och undervisa om, ty judarna begärde tecken, och grekerna vishet. Jesus kunde likväl inte nu uppenbara för dem sin verkliga personlighet. Han var ej någon filmstjärna, ej någon förevisningsgestalt. Han var vetekornet, som i sig ägde närande och livgivande kraft. Därför sade han icke: Jag är den I söken, jag har åstadkommit dessa märkliga ting varom I hören talas. Men om de, inom några dagar, ville gå till Golgata, skulle de få se honom lida och dö och senare vara med om hans uppståndelse, då kunde de få se hans verkliga personlighet. Troligen fingo de se honom och möjligen voro de med bland de 3000, som på pingstdagen fann i honom sin Frälsare. Kanske fingo de känna den kraft som gick ut från den korsfäste Kristus, inför vilken de blevo enfaldiga och svaga (1 Kor. 1: 22—25).

Jesus lades såsom vetekornet ned i jorden för att dö. Hans hjärta brast av kärlek i döden. På denna väg skulle han skaffa sig ett evigt sällskap av återlösta själar. Hade Jesus icke gått över Golgata till himlen, hade han blivit ensam där. Utan de friköpta hade ej himlen blivit en verklig himmel för Jesus, märkligt, men sannt. Men lika sant är, att himlen blir mera verklig genom lidanden och dödserfarenheter med Jesus. Likaså kan ej en sann återspegling av Jesu gestalt ske, utan upplevelsen i likhet med vetekornets död och uppståndelse i tro på Jesus förverkligas (Joh. 12: 25). När Jesus talar om vetekornets död, rör han vid Golgata och kommer i ångest (v. 27) och får ett förebud av Getsemanekampen (Luk. 22: 44). Men ångesten behärskas av en större längtan: "Fader, förhärliga ditt namn", och svaret kommer: "Jag håller på att göra det."

På liknande sätt förhärligas Jesus och Fadren, därigenom att du tager del i hans lidande. Då skall du också få dela med honom segerns triumf över satan (Joh. 12: 31; Rom. 8: 17).

Gästabuds-spåret.

(Guds gästabud. Bjud de fattiga.)

(Luk. 14: 1—27.)

Av olika orsaker blev Jesus inbjuden till gästabud. När han blev inbjuden till fariseernas hem var det ofta därför att de ville söka snärja honom med ord, och få något att anklaga honom för (v. 1). När han kom till publikanernas och syndarnas hem var det för att undervisa dem om frälsningens väg (Mark. 2: 14—17). Lagkloka och fariseer hade, jämte Jesus, blivit inbjudna till fariseen Simon. Redan från början vaktade de på honom. Själv ägde han ett vaksamt öga och gav akt på gästernas fåfänga

och högfärd och gav dem en varning (Luk. 14: 7—11). När han såg de förnäma bordsgästerna och de av fina rätter dignande borden, tänkte han på de lidande människor, som saknade det nödvändiga, men vilka icke ägde tillträde till gästabudet. Han kände värdens tankar, att han hade bjudit för att bli bjuden igen. Vedergällning, betalning och lön för sin godhet och gästvänlighet i tiden, är fariseens motto. Nej, "handla icke så", säger Jesus, utan så att du kan få leva salighets-livet här och äga hopp om vedergällning i de rättfärdigas uppståndelse (v. 12—14).

Det är nödvändigt vid anordnandet av bjudningar att ha evighets-målet i sikte. Att handla så att det vinnes salighetserfarenhet här i tiden och vedergällning i evigheten. Jesu tal synes ha väckt en bordsgäst. Han önskar vara med vid bordet i Guds rike. Han inser att Jesu ord äga stor betydelse, att handla så att därav blir behållning för både tid och evighet. Själv synes han vara oviss om denna sak, ty han säger: "Salig är den, **som får** bliva bordsgäst i Guds rike!" Han synes vilja mana fram ett uttalande av Jesus, om möjlighet fanns för honom och festsällskapet att få vara med honom då. Jesus svarar med att skildra Guds stora gästabud och därmed ställer han dem alla inför evighetens ljus.

"En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många", säger Jesus. Gud är denne man. I allt vad Gud gör, spåras tillredelserna för gästabudet: I hans röst, i hans ord och handlingar. I gamla förbundets offer äro dessa hans tankar särskilt markerade, men förberedelsen började redan i evigheten med Guds Sons framträdande ur Fadrens sköte (Joh. 1: 18). När fallet hade skett, slaktade Gud själv det första offret och tager offrets skinn och gjorde därav kläder till sina fallna barn (1 Mos. 3: 21). Den första delen av förberedelsen tog cirka 1500 år. Sedan blev det ett avbrott, genom syndafloden, vilken Gud dock använde för att undanrödja de hinder, som satan genom syndens djupa fördärv, ibland människorna, hade lagt i vägen för en fortsatt förberedelse (6: 11—13). Gud ansåg det lönlöst att arbeta med ett släkte, vilket han givit 150 års bättringstid, med så många resultat (v. 3—7). Sedan fortsattes förberedelserna och altare byggdes åt Herren, och rena djur offrades därpå, vilka offer blevo välbehagliga handlingar inför Gud. Ja, Gud greps därav och sade till sig själv och fattade det beslutet att icke mera förbanna jorden (8: 20—21).

Efter cirka 2000 år kom så Abraham, "trons fader", och visade vägen fram mot målet (18: 18—19). Då införlivades tron i förberedelserna, och fick sitt eldsdop i offerhandlingen av Isak (22: 1—18) en gripande förebild av Sonens utgivande. Så inför-

livades Isak i förberedelsen såsom förebilden av löftessonen och därmed uppenbarar Gud på nytt sin trofasthet. Sedan kommer Jakob och med honom reses bönestegen mot himlen (28: 10—22) och bönekampens härliga resultat visar sig trots brist och svaghet (32: 24—32). Därnest Josef, kraftigt erinrande om Jesu rena och oskuldsfulla väsen och räddade folket, och inför vilken alla böjde sig (39: 9; 41: 53—57). Med Moses framträdde Guds avsikter och tankar allt mer och mer. De många tusental offren av djur, likaså offerstadgar och högtider, främst av dessa "den stora försoningsdagen" bära också vittne härom. Efter 3000 år står Jerusalems tempel färdigbyggt, som bevis på huru Gud arbetade mot ett visst mål. Sedan under cirka 1000 år synes Guds egendomsfolk, det folk som skulle vidare föra fram Guds plan, vackla hit och dit. De avfalla och upprättas gång efter annan, tills det ser ut, som skulle Guds plan göras om intet och han stod färdig att taga sin hand bort från detta släkte (Sak. 7: 4—14). Men ju närmare tiden går, mot dess fullbordan, låter han sina härolder, vid slutet av fjärde årtusendet, förkunna "den stora dagen", sändandet av sin Son. Och när den är kommen giver han honom till ett offerlamm, och därmed lägger han ned sista delen på förberedelsen till sitt stora världsgästabud. Därefter blevo de många inbjudna kallade till måltid, av offerlammet, enligt Jesu ord: "Mitt kött är sann mat och mitt blod är sann dryck" (Joh. 6: 51—57).

Under tillredelsetiden utgick, genom lagen och profeterna, bjudningen till gamla förbundets folk, för att detta skulle bereda sig till det gästabudet, men de visade sig ofta vara ett hårdnackat folk (2 Mos. 33: 3, 5) och somliga av sändebuden dödade de (Matt. 23: 29—35).

Tiden är inne, ville Jesus säga, I haven blivit förut bjudna, tagen nu emot kallelsen; "Kommen, ty allt är redo" (Luk. 14: 17). Det var ett mycket allvarligt tillfälle, när kallelsen kom till de förut bjudna. Men de ursäktade sig alla. De voro jordbundna, boskapsbundna och familjbundna, och resultatet av denna fångenskap blev mycket ödesdiger. De fingo ej smaka hans måltid, utan förlorade tillfället och gick miste om sällheten, att få vara med vid detta nådens gästabudsbord. I stället dödade de honom som var det centrala och även upphovet till detta gästabud. Men då bereddes utväg för hedningar, publikaner och syndare, skökor och brottslingar, av alla slag att få vara med. Det är alltid förenat med stor fara att säga nej till Guds kallelse. Var därför på din vakt, när kallelsen kommer till dig att få del av de märgstarka rätterna, vilka blivit dukade på Golgata. Satan, i förbindelse med halvandliga själar, skall söka göra de jor-

diska tingen mera värdefulla för dig än de andliga, och därigenom hindra din tillväxt i Kristus. "Sök Guds rike först och hans rättfärdighet" (Matt. 6: 33). Håll dig på avstånd ifrån skaran av ursäktande, religiösa människor. Deras inflytande medför träldom under de synliga tingen och hindrar dig att använda de gyllene tillfällen, Jesus ger, för deltagande i hans Golgata-gästabud. De som samlats till sina fäder men trodde på bjudningen, fingo del av gästabudsglädjen, när de i tro sågo det i fjärran och på så sätt hälsade det (Hebr. 11: 13—16). De som levde vid tiden för dess fullbordan, fingo mätta sig i åskådning därav, och de som senare levat, och ännu leva, tillägnar sig dess välsignelser genom tron. Prisat vare Herrens namn för att detta är tillgängligt för envar som hörsammar kallelsen.

Väldoftande smörjelse-spåret.

(Maria offergärning.)

Matt. 26: 6—13; Joh. 12: 1—17.

Simon, en f. d. spetälsk man, som bodde i Betania, hade inbjudit Jesus jämte Lasarus och hans systrar till måltid. Denna sista vänskapsmåltid blev ett mäktigt inslag i Jesu offergärning. Den var en vederkvickelsens stund för Jesus, men även en påminnelse om Golgata. Genom Lasarus och Simons förut gjorda erfarenheter blir denna högtid en ljusspridare över försoningsverkets stora mission. Simon hade säkerligen, såsom spetälsk, mött Jesus och blivit botad av honom (Matt. 8: 1—4). Synden, som sinnebildar spetälskan, skulle Jesu utgjutna blod genom tron rena den ifrån, som var behäftad därmed och gick honom tillmötes (Hebr. 9: 14). Lasarus, uppväcktes ifrån de döda, vilket erinrar om Jesu uppståndelses uppväckande kraft, från såväl syndens sömn, som den lekamliga döden (Ef. 2: 1—6). Båda fröjdades över sina personliga möten med Jesus. Det blir stor fröjd bland Jesu vänner vid samtal om deras särskilda möten med Jesus.

Maria träder fram. Hon vill göra Jesus en kärlekstjänst. Med sin dyrbara nardus går hon fram till honom, **smörjer hans huvud,** som snart skall törnekrönas (Matt. 26: 7) och **hans fötter,** som snart skola genomborras (Joh. 12: 3). **Hon gav det dyrbaraste hon ägde.** En sann efterföljelse i Lammets spår igenkännes på givandet åt Jesus av det värdefullaste man äger. Likasom denna händelse timade så nära Golgata, gör sig ett sådant krav allt mera gällande, ju mera spåren närma sig Golgata. Detta är ej heller så underligt, ty där möter vandraren det dyrbaraste

från Gud, den utgivande kärleken, uppenbarad i hans ende Son. Bildlikt låg i Marias nardussmörjelse, **hennes ungdomskraft, framtidshopp, vilje-, tanke-** och **känsloliv**, ja, **hennes allt.** Således, när hon bröt över Jesus nardusflaskans innehåll, gav hon därmed det värdefullaste i sitt liv, hon offrade allt åt Jesus. Intet mindre bör Jesus ha för sin rika, varma kärlek. Maria torkade hans fötter med sitt huvudhår, detta var hennes höga ärebetygelse mot Jesus. Väldoften av hennes handling uppfyllde huset och spridde sig ut till mänskligheten. Ännu i dag förnimmes dess välsignelseverkan, ty handlingen införlivades med evangelium (Matt. 26: 13). Troligen därför, att den stod i förbindelse med Jesu dödsoffer, blev denna handling en särskild väldoft inför Herren och till evig åminnelse av henne. För satan och hans i synden fångna själar, blev den till förtrytelse. Från sådant håll kommer ännu i dag förebråelser och klander för förspillning, då någon ger sig själv och allt helt åt Jesus. Mitt i lärjungakretsen kan sådant möta (v. 8; Joh. 12: 6). Jesus är dock den starke försvararen som påvisar denna handlings stora betydelse, genom att giva den plats i sin offergärning, detta är enastående. Han säger: "Hon gjorde det såsom tillredelse till min begravning (Matt. 26: 12). Omedveten om dess betydelse gjorde hon en kärlekstjänst, som ingen annan kom att göra mot Jesus. Så skall din ungdoms offerhandling, i överlämnandet åt Jesus av din ungdomskraft, ditt framtidshopp, ditt vilje-, tanke- och känsloliv bliva en kärlekshandling mot honom, och visa sig ha en vidsträcktare betydelse än du anar.

Denna dyrbara nardus vill fienden komma åt. Han skall försöka, liksom Judas, att under barmhärtighetens falska sken få den om hand, för att förvandla den till offer åt mammonsdyrkan och sedan stjäla och förstöra den (Joh. 12: 4—5). Även här må du vara på din vakt, ty ju närmare Golgata, ju större förnimmelse får du av Kristi lidande, och desto större ansatser gör satan för att söka hindra Guds avsikter med dig.

Märkligt är, att denna eljest så dyrbara stund för Jesus, ej fick vara utan påminnelse om Golgata och att detta skulle ske genom en av hans lärjungar. Städse, under din vandring i Lammets spår, kommer Golgatatonen att ringa för dina inre öron, bringad fram genom dina vänner till lidande för dig.

Till domssalens tystnads spår.

FJÄRDE DELEN.

VATTENKRUKS-MANNENS SPÅR.

(Påskalammets tillredelse.)

Luk. 22: 7—13.

Tiden var nära att Jesus skulle offras. Men innan dess ville han giva sina lärjungar ännu ett uppdrag och leda dem in på ett spår vilket tydligt kunde klarlägga hans och deras uppgift i den stora världsmissionen. Jesus hade ingen plats där han med sina lärjungar kunde äta påskalammet. Därför sändes Petrus och Johannes att skaffa denna plats. Den äldste och yngste bland lärjungarna fingo detta uppdrag. Så böra de äldre och yngre hjälpas åt att skaffa rum åt Jesus. De voro villrådiga inför detta uppdrag och frågade: "Var vill du att vi skola reda till det?" Han svarade: 'När I kommen in i staden skolen I möta en man, som bär en kruka med vatten, följen honom." De gå och finna det, såsom han sagt. Vilken stor omedveten uppgift utför icke denne man med sin fyllda vattenkruka. Män och kvinnor, fyllda men Guds kärleks rika flöden äro säkra vägvisare för Jesu vittnen och deras budskap. Innan krukan kan fyllas, bör den helt tömmas. Ofta inträder stillestånd i den troendes liv. Den ger visserligen ut av det den har, men ofta är detta uppblandat med tidströmningarnas orenhet. Nya andliga upplevelser äro ofta främmande för själen. Om vattnet varit aldrig så friskt att börja med, så kommer genom ett stillastående osunda ämnen att tillföras det, och vattnet såväl som krukan har blivit förorenat. Men tider av nöd komma och de gamla erfarenheterna tillfredsställa icke längre. Man känner nöd för både sig själv och andra och en skriande tomhet förnimmes i själen. Då måste källan uppsökas. Till Golgata ställes stegen där ett för människornas nöd brustet hjärta, ger ut nya friska kärleksflöden. Den törstande dricker sig där otörstig och krukan fylles och bäres hem för att fylla medvetna och omedvetna uppgifter. Mannen anar icke att där han går, fyra ögon riktas på honom och att tvenne män följa honom. Men han visar dock vägen till huset och rummet för Jesus.

Ofta är en själs mottagande av vittnesbördet om Jesus, hjär-

tats och hemmets mottagande av honom beroende av kamraters, föräldrars, syskons, församlingsmedlemmars och predikantens ställning till ett överflödande liv i kärlek. Finns denna motsvarighet i de kristnas liv, är densamma vägledande för ordets predikan och kallelsen till de icke troendes hjärtan. Oanade erfarenheter göres på kärlekens väg och ofta bliva vi till omedvetet gagn för andra, ja för Jesus och hans vittnen. Många flera än du anar riktar sina blickar på dig.

Sådana vägledare giva budbäraren stor frimodighet, att utföra Mästarens uppdrag. Jesu önskan framställas till husbonden i huset. Så ställes Mästarens fråga till viljan som är husbonden i människan, här gäller det viljeavgörelse och icke känslobeslut. Det märkliga är, att husbonden hänvisar till en för måltid iordningsställd sal. Således är detta uppdrag ett ingående i förberedda gärningar. Många stå redo att mottaga Jesus, om blott män och kvinnor, med, av hans utgivande kärlek, fyllda käril framträda. Många som stå förberedda att mottaga Jesus, ha blivit detta genom **föräldrars förböner, söndagsskollärarnas arbete** och **den evangeliska förkunnelsen.** Genom **kamraters** och **vänners kristliga inflytande,** genom **prövningar och försökelser i livet.** O, systrar och bröder träden in i Lammets spår, in på den väg, som bär till den utgivande kärlekens källflöden, då skolen I snart få vara med och inbärga en mogen skörd för Guds rike. Bliv även du en av dessa vattenbärare, till vägledning för Herrens sändebud, när de gå ut för att skaffa rum åt Jesus.

Jesus invigde genom sitt besök hemmet till en boning åt sig och tillämpade sitt verk, vilket han skulle fullborda på Golgata. För detta hem blev det oanade upplevelser, från första dagen Jesus kom därin. Först delaktiggjordes det av Jesu död, därigenom att där åts påskalammet (Luk. 22: 15—20). Sedan fick det del av hans uppståndelse, genom kvinnornas budskap (24: 9) och av Jesu besök, när han hälsade med orden: "Frid vare eder." Underbara härliga bön- och lovsångsmöten höllos där (52—53. Apg. 1: 12—14). Och på denna övre sal var det som den underbara händelsen på pingstdagen ägde rum (2: 1—4). Om ditt hjärta är öppet för Jesus och han får din vilja, får du del av hans försoningsoffer och blodets renande kraft till själens näring. Du införlivas med honom i hans uppståndelse och segerkraft, får del av pingstkraftens vittnarglöd, himmelsfärdens frigjorda andeliv. Härliga, underbara spår äro dessa som sattes av Lammet.

Blods- och skydds-spåret.

(Påskalammsmåltiden.)

2 Mos. 12: 1—14; 21—23; Luk. 22: 14—22.

När påskalammsmåltiden hölls, vilade sorgens tunga dok över den lilla skaran i Jerusalem (Joh. 13: 30). Lika dystert var denna natts mörker, som den vilken vilade över Israel, Guds utvalda folk, vid första påskalammsmåltiden i Egyptens land (2 Mos. 12: 8—14). Men båda dessa nätter, med sitt mörker och sin nöd, var förebud till en härlig frigörelse ur tyranni och träldom (v. 25—27). För Israels folk till befrielse ur fyrahundraårig träldom, förutsagd av Gud genom Abraham (1 Mos. 15: 7—18. 2 Mos. 12: 40—41). Med tillägg av de trettio år de levde som ett fritt folk i Gosen, gingo de ut just på dagen som Gud förutsagt. För det andliga Israel slog förlossningens timma, med frigörelse från träldom under fallets följder, synden, satan, världen och den gamla människans lustar, lagen och människotankar, vilka tyranniserat släktet under fyratusen år (Gal. 3: 13; 5: 1; Rom. 7: 4, 6; 8: 3—4).

Nattvardsmåltiden är en härlig påminnelse om denna frigörelse. För Israels barn (2 Mos. 12: 24—28) och för nya förbundets folk (Luk. 22: 19—20). Alla som tro på Jesu offers frigörande betydelse och följer Lammet på hans lidandes väg, få erfara denna frigörande nåd.

Påskalammsblodet utgjorde en skyddsmur för Israels barns hem emot fördärven. Denne bringades därigenom att gå förbi dessa blodbestrukna hem, han kunde ej göra dem någon skada (2 Mos. 12: 13). Blodet var ett skydd för de förstfödda (13: 14—15). Genom kalken som förebildade Jesu blod, och räcktes lärjungarna av Jesus (Luk. 22: 20) stodo de, som representanter för den förstfödda församlingen (Hebr. 12: 23) skyddade mot fördärvaren (Joh. 18: 3—9). Genom Lammets blod uppbyggdes en skyddsmur för alla tider och för varje vandrare i Lammets spår, för alla dem som tillhöra den förstfödda, det nya förbundets församling. En skyddsmur blev blodet emot lagens förbannelsedom. Jesus drack ej denna kalk (Luk. 22: 18) och träffades därför såsom Guds förstfödde Son (Kol. 1: 15—18; Hebr. 1: 6) och i den förstfödda församlingens ställe, liksom Faraos förstfödde träffades av hämnaren (2 Mos. 12: 28—29). Såväl Israel som lärjungarna gingo därför fria (v. 31—37. Joh. 18: 3—9).

Frukta då icke för satans anfall och lagens dom, när du inom kort följer med Lammet in i Getsemane, minns att du går dit under blodets skydd och Lammets offerhandling.

Det synes som om Judas även fick del av samma kalk. Hos

honom verkade denna dock i motsatt riktning (Luk. 22: 21). Varför Han var oärlig och oren (Joh. 18: 10—11). Han var en förrädare (v. 2; Matt. 26: 14—16) och därför drack sig själv domen (27: 3—5; 1 Kor. 11: 27—28). Således, så långt du förstår — något mera begär icke Herren — låt din vandring i Lammets spår och när du gör ditt inträde med Jesus i Getsemane, ske under fullt ärligt uppsåt.

Israels barn erhöllo styrka genom ätandet av påskalammet och det osyrade brödet, för deras vandring mot och över Röda havet (2 Mos. 12: 11) så får du, genom tron på Jesu dödsoffer, styrka att gå in i Getsemane (Joh. 6: 54—56). Jesus är med dig som ett osynligt, men förnimbart sällskap (Matt. 18: 20).

Tjänandets kärleks-spår.

(Fottvagningen.)

Joh. 13: 1—19.

När Jesus höll måltid med sina lärjungar, kände han en oemotståndlig önskan att få giva dem ett sista bevis på sin kärlek. Han ville undervisa dem om den tjänande kärlekens ödmjuka sätt att giva sig tillkänna. Han ville göra det med tanke på att han skulle gå bort ifrån dem (1 Gal. 5: 13) och han i dem skulle ha sina representanter. Hans tal om kärlekens rätta natur synes vara en förberedelse till mottagandet av den klenod han undervisat om i kapitlen Joh. 14, 15, 16 och 17. Han önskade göra dem villiga att vaka med honom i Getsemane (Mark. 14: 32—34) likasom Israel hade sin vaknatt (2 Mos. 12: 42).

Jesus böjer sig även ned och tvår Judas, sitt förlorade barns fötter, ej räknande med hans onda avsikter och stämplingar mot sig. O, djuphet av kärlek! Jesus gav härmed Judas ett sista kärleksbevis. Varför? Var det den sista kärleksfulla varningen? Kanske hade ändring kunnat ske? O, vilken smärta Jesus måste ha känt för Judas! Må du aldrig förorsaka honom något sådant. Endast den som med ärligt, kärleksfullt sinnelag följer Lammet på lidandets väg, kan utföra en sådan kärlekshandling som Jesus. Om du möjligen kommer att stå inför en Judas, inför någon som tänker göra dig skada, tjäna då denne i ödmjuk kärlek (Rom. 12: 20). En sådan övning är nödvändig, om det skall vara möjligt att fortsätta i Lammets spår, den återstående vägen, ty sådant kommer att möta, vilket skall pröva äktheten av din kärlek.

Simon ser misstänksamt på Jesus, när han begynner två deras fötter. Det är en allt för låg syssla för Jesus. Inte skall han, som är vår Mästare, göra en slavsyssla för oss. Den kunde Jakob

eller Filippus göra. Möjligen resonerar han så med sig själv och är därför färdig med anmärkningen när Jesus kommer till honom: "Herre, skulle du två mina fötter? Aldrig någonsin skall du två mina fötter!" Jesus ställer emellertid sitt "aldrig" emot hans "aldrig". Petrus får själv bestämma, vinna eller förlora. sin del i Jesus. Detta väcker Petrus till eftertanke, han väntar nu att erhålla något mycket värdefullt, kanske äroplatsen vid hans högra sida. Det självviska beräknande sinnet framträder. Kanske, om han även får två hans händer och huvud, så skall han erhålla ännu mera och därför erbjuder han Jesus att också göra detta. Mästarens gärning förefaller honom nu icke så låg, när han själv ser sig därigenom kunna vinna något därpå. Men Jesus bemöter denna Petrus självviskhet med ett mildt men bestämt: "detta behöves ej" (Joh. 13: 8—9).

För att Jesus får tillåtelse bevisa en kärleksgärning, utlovar han del med sig i allt det han fått och får av Fadren (Luk. 22: 30), även himmelsk härlighet (Joh. 17: 4—5; 22). Ett sådant vedergällningssätt övergår varje människas tanke- och handlingssätt. Man brukar eljest få lön eller ersättning för det man gör, men här utlovas ersättning för det Jesus tillåtes göra med oss. Således har du endast att säga "ja" till det Jesus vill göra med dig. **Del med Jesus** kan ej erhållas förrän du först fått **del i Jesus.** Del i hans lidande (Luk. 22: 28—30; Fil. 1: 12—21; 3: 10) och del mer och mer av hans sinnelag, vilket även Petrus fick (1 Petr. 2: 20—21).

Med en linneduk torkade Jesus deras fötter Joh. 13: 5). en sinnebildlig handling, som erinrar om rättfärdiggörelsen genom hans försoning och kärleksverk (Upb. 19: 8) och hans härliga uppståndelseliv (Rom. 4: 25). **Del i Jesus** undfås genom hans försoningslidande, och av nåd, **del med honom,** erhålles genom att lyda brödrakärlekens bud.

Självuppgivelsens spår.

(Getsemanevägen.)

2 Sam. 15: 23—30; 16: 5—13; 1 Kon. 2: 36—37.

Under årtusenden har Getsemanevägen varit för många en lidandets och dödens väg. För konung David blev det så då han vandrade denna väg tusen år förut (2 Sam. 15: 23). Genom hans son Absaloms förräderi fördes han ut på denna väg och gick över bäcken Kidron, likasom Jesus, när han blev förrådd av Judas. Förbundsarkens medtagande då, erinrar om Jesu osynliga närvaro. Då Jesus har utgått från Davids länd, var han även nu

med på grund av släktskap. En märklig likhet skönjes i bådas erfarenheter. David gick gråtande genom Getsemane uppför Oljebergets sluttning (v. 30). Jesus kämpar på samma plats sin märkliga kamp, under gråt och stor ångest (Hebr. 5: 7). Semei, en släkting till konung Saul, förbannar David med tillropet: "Bort, bort du blodsman, du ogärningsman" (2 Sam. 16: 5—8; 13). Jesu fiender ropade: "Bort med honom (Joh. 19: 15). Men, trots dessa förödmjukelser, visade båda samma fördragsamma sinnelag, sättande all sin förtröstan till Gud, vetande att han skulle efter sin vilja göra allt väl till slut (Hebr. 12: 2; 2 Sam. 16: 11—12).

Semei blev bunden av sin smädehandling och måste giva löftet att icke gå över Kidrons bäck — den väg på vilken han smädat David — men han bröt detta och blev en dödens man (1 Kon. 2: 36—46). Judas blev bunden genom sin handling mot Jesus i Getsemane och sedan han gått över Kidrons bäck. Därefter tog han sitt liv (Joh. 13: 26—30; 18: 1—3; Matt. 27: 3—5). Absalom, Davids son och Judas, Jesu lärjunge, träffades båda av den dom deras förräderi drog över dem. Även Absalom förföljde David över bäcken Kidron (2 Sam. 18: 9—14). De, liksom judarna på Jesu tid, stämplade mot Herrens smorde och förlorade därför sin höga ställning, i den stund de handlade på detta sätt (Apg. 4: 27; Rom. 11: 20—22).

Vägen över Kidrons bäck till Getsemane är således en väg till invigning åt döden. Så blev det för Jesus, så blir det för dig om du vill fortsätta i Lammets spår. Stämplingar, liknande förräderi skola möjligen göras mot dig, men lär av David och Jesus, att lämna hämnden åt Gud (2 Sam. 16: 12. 1 Petr. 2: 22—23). Du måste räkna med, att allt som möter i en sann efterföljelse av Lammets spår, har sin särskilda mening. Liksom både David och Jesus kommo tillbaka till Jerusalem, såsom segrare över allt motstånd, skall du få följa Lammet på hans segerfärd. Det var samma lilla skara, som följde David och även Jesus från Jerusalem, ut på lidandets och dödens väg, som kom tillbaka med dem och fick dela segerns glädje (Apg. 1: 12).

DET SATANISKA SÅLLET.

Satan är intresserad av lärjungarnas och Jesu vandring på denna väg. Han hade begärt få **sålla dem såsom vete.** Denna begäran villfors, ty många agnar vidlåde dem ännu och varför skulle icke satan få tillfälle bevittna själskampen som skulle utkämpas i Getsemane. Han bör ju ha något att göra för Gud, och fastän han tänkte göra illa, blev dock hans arbete en från-

sållning av agnar, vilka kastades i ansiktet på honom själv (Luk. 22: 31). Detta var ej första gången satan kommit med en sådan begäran (Job. 1: 6—12; Sak. 3: 1—2). Agnarna synes vara: **storhetssinne** (Luk. 22: 23—27), självtillit (v. 33; Matt. 26: 33—35) m. fl. andra ting. Jesus erinrar i samband därmed om lärjungarnas stora hjälplöshet inför en sådan procedur, men också om sin hjälp genom förbön om att deras tro icke skulle taga slut (Luk. 22: 32). Det är märkligt, att när Jesus skall dana en själ för sitt rike, skall även satan vara med och utföra frånsållning av sådant, som han själv bringat över dem. Men Jesus vakar över arbetet så att ingen skada sker. **Pris ske Lammet!** Tänk därpå, när du får stötar här och där, ibland från vänner och ibland från fiender. Allt sker för att en frånsållning av vidlådande brister skall ske. Glöm ej att Jesus beder för dig. Det gäller att komma bort ifrån självtillit och in i Gudsförtröstan (Rom. 12: 3; 16), ty utan beprövelser, ingen dyrbar tro (1 Petr. 1: 6—8; Jak. 1: 2). Frukta då icke, om du förstår dig vara i sållet och känner dig svag och tron ansättes. Jesu stora intresse följer dig och ger dig, även om svaghet förnimmes, genom sin förbön, en segerrik utgång ur sållningen. Pris ske hans dyrbara namn!

Bönofferaltarets spår.

(Getsemane.)

Luk. 22: 39—54.

Getsemane var en av Jesus efterlängtad plats. Där vistades han ofta med sina lärjungar (Joh. 18: 1). Troligen var det här Jesus vid början av sin verksamhet undervisade Nikodemus om pånyttfödelsens nödvändighet. Under nattens mörker skildrade han för honom den gudomliga kärleken i ljuset av Golgata (3: 15—16).

Inför Jesu spår, på denna plats, förnimmes en särskild känsla av helig avskildhet. Ja, det är som om den Helige Ande, inför tanken på Getsemane, manade till ödmjuk, stilla bön. Här kan tilllämpas Herrens befallning från den brinnande busken strax innan Israel befriades ur Egyptens träldom: ”Drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark” (2 Mos. 3: 1—5). Vill du möta din Fader här och bliva delaktig av denna Lammets erfarenhet, lägg då av allt som du möjligen vet ännu vidlåder dig. Sådant som kan hänföras till självarbete, varpå hjärtat är benäget att bygga och stödja sig. ”Drag skorna av dig!” Handla därefter, ty beslutsamhet är av nöden. Träd

så in med honom med din intill döden sig utgivande, välsignade Frälsare. Gå in i Getsemane under stilla begrundan av hans åtgörande och du skall snart förstå Jesu avsikt med detta sitt spår. Han beder, som han ofta förut gjort. Varje gång han bad formade han en sten varmed han byggde upp sitt bönealtare, till dess han nu lägger den sista stenen och därmed förvandlar bönealtaret till ett offeraltare för sin egen vilja (Mark. 14: 35—36). Ett sannt böneliv leder till offret av den egna viljan. Genom varje bönesamtal med Fadren uppbygges den egna viljans offeraltare. Petrus, Jakob och Johannes fingo följa med in i Getsemane. De voro män som tyckte mest om sig själva och kände sig själv starkare än andra. Besöket i Getsemane förstodo de icke nu, men lärde sig senare förstå det (Joh. 13: 7; 21: 18—19). För alla Lammets efterföljare kommer ett Getsemane, med liknande erfarenheter som upplevdes där av Jesus och lärjungarna. När du inför tanken härpå står inför din egen svaghet, var icke förskräckt. Samma underbara kraft som Jesus fick skall du få. Trots Jesu tillsägelse att vaka, somnade likväl lärjungarna (Mark. 14: 37—38). De sovo under det Jesus kämpade sin bönekamp och fullbordade med sina tre sista bönestenar sitt offeraltare (Luk. 22: 41). Frestaren är nära även här och utövar sitt inflytande på lärjungarna genom anknytningen till den mänskliga trötthetskänslan och svagheten (v. 40).

Det synes som Jesus hade haft behov av något mänskligt stöd i sin svåra kamp, ty tvenne gånger söker han upp lärjungarna efter det han kämpat i bön inför sin Fader. Men sovande lärjungar kunna ingen tröst giva. Förövrigt skulle Jesus kämpa denna kamp ensam och endast på detta sätt kunde han ingå i Guds vilja. Säkert kommer du i en sådan avgörelsestund att känna behov av förståelse och sympati, men skall då finna att de flesta troende stå inför denna din avgörelsekamp, som om de sovo eller voro oförståeliga. Detta sker för att du ensam skall vara med din Fader, ty detta är en angelägenhet, som endast kan förverkligas på denna väg. Offret av din egen vilja kan endast ske på detta sätt. Denna erfarenhet är av stor betydelse för fortsatt vandring i Lammets spår, både för dig själv och andra, Gud eller satan, tiden eller evigheten. Därför må inga mänskliga tankar eller själisk tröst inblandas häri. Vänta icke att dina gamla trosvänner skola förstå dig. Du kan förstå dem genom de erfarenheter du förr haft. Glöm ej att din Fader förstår dig. Drag dig undan från sovande lärjungar liksom Jesus gjorde till en tid, intill dess du stigit upp på bönealtaret och givit offret. Sedan bör du såsom Han åter söka upp dem, för att bliva till väckelse och välsignelse för dem. Visa dem till

Jesu Getsemanehandling och att vägen till Golgata går över Getsemane (Mark. 14: 41—42).

INGÅENDET I FADRENS VILJA.

När Gud gav människan sin "fria vilja", gjorde han därmed ett stort offer, som näst offret av sin Son, var det största. Människan fick därmed fri bestämmanderätt över sitt gudsförhållande i tiden. Således tvingar Gud ej någon att tjäna sig. Endast av fri vilja kan hon bli en sann Jesu efterföljare. Många klandra Gud att han ställt människans frälsning på fritt val, men om ej så skett, hade striden om friheten säkerligen blivit ännu mera våldsam än den nu är. Många arbeta med väldig energi att få självbestämningsrätt över sitt och sig själva. Gud visste att så skulle ske, därför gav han detta offer. Om därför någon överlämnar sig av fri vilja åt Fadren, bliva de båda tillfredsställda. Då emellertid denna vilja genom fallet blev inriktad på synliga och för den naturliga människan behagliga ting, är det alltid förenad med stor bedrövelse att ingå i Fadrens vilja och överlåta åt honom rätten att bestämma över sig. Detta sker till någon del visserligen då hon först söker Gud och överlämnar sig åt honom.

Jesus hade sin egen vilja, (Joh. 5: 30; 6: 38). Under stor ångest och ivrig bön överlämnade han denna åt sin Fader, (Hebr. 5: 7). Härunder uttömdes hans själs- och kroppskrafter, och hans svett blev såsom blodsdroppar (Luk. 22: 24). Han gick denna väg för att du skulle kunna gå den och förmedlade till detta spår den kraft, som han själv erhöll, på det du må kunna kämpa dig igenom Getsemanespåret och gå till Golgata. Med denna heliga allvarsupplevelse bringas du fram till ivrig bönekamp, under vilken du till sist möter Fadrens utsträckta armar och inneslutes i hans vilja.

Jesus behövde i denna bönekamp en särskild styrkedryck (v. 43), så skall din himmelske Fader likaledes sända dig särskild kraft, så att du kan uthärda. Möjligen var drycken, som ängeln räckte Jesus, tagen från Tempelkällan (Upb. 22: 1, 17). Denna dryck är endast för dem, som helt gå in i Fadrens vilja (21: 6—7). Den gav Jesus styrka till fortsatt vandring mot Golgata (Mark. 14: 42). Fadren ställer även sina änglar till tjänst i denna kamp (Hebr. 1: 14).

Trots alla andliga hjälpkällor vilja likväl understundom de mänskliga känslorna och tankarna visa på omöjligheter. Men dessa äro ej några varaktiga faktorer att räkna med, ty de äro stundliga och timliga. Räkna med möjligheterna i Jesu full-

bordade verk, ty dessa äro verkliga, varaktiga och evigt bestående. Det som var möjligt för Jesus, gjordes möjligt för dig.

Genom det han lärde, när han gick in i Fadrens vilja, kunde han milt bedöma de sovande lärjungarnas andliga förhållande. Han säger: "Anden är villig men köttet är svagt" (Mark. 14: 38). Köttets svaghet hos lärjungarna behärskade andens villighet, därför kunde de icke sådana ingå i Fadrens vilja. Här hade den mänskliga naturen makten över viljan. Däremot var hos Jesus andens villighet bestämmande över köttets svaghet, därför var det för honom möjligt att överlåta den egna viljan åt Fadren. Vilken underbar seger som genom detta, redan i Getsemane, vanns av Jesus. Dock ligger i köttets svaghet en förfärande orsak till sömnaktighet, likgiltighet och försoffning hos många Kristi bekännare. Dessa utgöra stora hinder för ett allvarligt bemödande att komma fram på den av Gud kartlagda Lammets väg mot Golgata. Jesu milda ord till de sovande lärjungarna lär dig att icke fälla hårda domar över dem, som ej synes vara vidare intresserade för din Getsemane-kamp. Du stod möjligen själv en gång på samma ståndpunkt, och antagligen ha de en dag gjort samma erfarenheter som du nu håller på att uppleva, ett givande av sig själva till heloffer för att vandra Lammets väg.

Viljans överlåtelse beprövelse-spår.

(På väg ut ur Getsemane.)

Matt. 26: 47—56.

På en verklig överlåtelse åt Fadrens vilja följer prövningar, vilka bringa full klarhet uti detta ditt gudsförhållande. Sedan Jesus sagt: "Fader, ske icke min vilja, utan din", kommo särskilda prövningar, som uppenbarade denna böns verkliga art. Sådana prövningar äro motbjudande för det naturliga sinnet, men eftersom den fulla överlåtelsen åt Fadren skedde av fri vilja, visar denna sig även i villighet att utan knot taga emot prövningarna. Den första prövningen är **Judas förräderikyss** (Matt. 26: 49). Denna medförde säkerligen ett stort lidande för Jesus. Judas hade under tre och ett halvt år av Jesus blivit bevisad mycket tålamod och rik kärlek. Det sista kärleksbeviset var ej det minsta, då han böjde sig ned och tvådde Judas fötter, och trots vetskapen om hans onda rådslag icke förrådde detta för lärjungarna (Joh. 13: 21—30). Jesus bemöter honom kärleksfullt, och säger: "Min vän!" (Matt. 26: 50).

Märkligt är, att **representanterna för överstesprästämbetet,** som Gud hade förordnat (2 Mos. 29: 1, 29—30, 38) och som var en sinnebild av Jesu ämbete (Hebr. 3: 1—5), tillika med deras tjänare, togo Jesus tillfånga (Luk. 22: 52—54) vilket han nu var villig till att låta dem göra (Joh. 18: 5—11). Detta hade ej förut kunnat ske med honom (Joh. 7: 30—34, 43—49. Luk. 4: 28—30). Liknande försökelser möter även dig när införlivning med Fadrens vilja sker. Av religiösa ledare, vilka ej förstå dig, och mot vilka du även bevisat kärlekstjänster, kan du vänta en sådan behandling. Detta förorsakar dig lidande men skall uppenbara din verkliga frigörelse från dina egna tankars och din viljas herravälde. Trots dessa lidanden, ställ likväl ej några fordringar på andra. Andens villighet i hjärtat förmedlar glädje genom självutgivande kärlek. Allt vad du möter av motigheter från vän eller fiende, gäller egentligen den gamla människan med dess natur. Jesus gick med denna till Golgata (1 Petr. 2: 24). Din gamla människa måste således följa med i Lammets efterföljd till Korset (Rom. 6: 6).

Lärjungarna flydde, och lämnade Jesus ensam med fienderna (Matt. 26: 56) till stor prövning för honom. Säkerligen kommer du att möta missförstånd på denna väg och somliga vill ej kännas vid dig, liksom lärjungarna ej förstod Jesus i hans villighet att låta lidandet övergå sig. Här inses lätt den stora betydelsen av att i tro ensam ha kämpat bönekampen, när överlämnandet skedde.

Till uppståndelsens segerspår.

FEMTE DELEN.

TYSTNADS-SPÅRET.

(Domssalen.)

Matt. 26: 59—66, 27: 12—14. Luk. 23: 8—12.

Övergiven vandrar Jesus den smärtfyllda vägen till Golgata, i sällskap med en skara, som varit Guds tjänare, men som förvandlats till rövare (Mark 14: 48—49). Satans anfallsplaner går alltid ut på att benytta sig av religiösa medel, för att lättare kunna när tid är inne bortröva frukterna av en hel och full avgörelse för Gud. Han vill därmed göra vägen svår och bitter, för att om möjligt därmed röva bort gudsförtröstan. Men liksom Jesus hade en skyddsvakt av änglar omkring sig (Matt. 26: 53) så skall även du få dessa till hjälp (Hebr. 1: 14).

Några följde Jesus på avstånd, som om de inte kände honom. Bland dessa var Petrus, vilken med en ed bedyrade detta (Luk. 22: 54—56). Under det Jesus stod ensam bland sina fiender, utan försvarare och utan vänner, stod Petrus och värmde sig vid kolelden. Där gjorde han sitt livs bittra erfarenhet. Världsväsendets koleldar, ofta tända av nyfikna religiösa människor, äro farliga för svaga, ljumma lärjungar. Där försvagas det andliga nitet och viljan att följa i Lammets lidandes spår, och därpå följer förnekelse. Håll dig på avstånd från dessa koleldar.

Ibland skola de vänner, som hålla på att övergiva dig, därför att de icke förstå dig, tala om ditt fordna kristna liv såsom idealiskt. Det gjorde de aldrig förut. Men nu, då du synes stå inför dem svag och svarslös, anse de det gränsa till ren likgiltighet om dig själv. Andra kanske blygas över att erkänna dig såsom en av dem, och vilja helst hålla sig på avstånd från dig eller åtminstone känna de det så. Du bör likväl ej draga dig undan från dem, utan göra som Jesus gjorde: Ge dig ut för dem i tjänande, ödmjuk kärlek.

Jesus teg, när han blev uppmanad försvara sig emot sina vedersakare och översteprästernas .anklagelser, och likaledes inför Pilatus och Herodes listiga frågor (Matt. 26: 62—67; 27: 12—14; Luk. 23: 9). Han försökte icke ens att förklara

sig, vilket han borde haft anledning till, enär beskyllningarna voro falska (Matt. 26: 59—61; Mark. 14: 55—59; Luk. 23: 2; 20: 21—26). Det var Lammet, som nu tyst leddes fram till slaktning och teg stilla för sin klippare (Jes. 53: 7). Att tiga, vara tyst inför falska beskyllningar, är icke allenast en andlig konst utan vittnar om en stor andlig seger, och är behagligt inför Gud (1 Pet. 2: 19—20). Har du stått i Getsemanespåret blir denna seger möjlig. Ett hjälpmedel till att vara tyst och ej försvara sig ligger delvis däruti, att du säger till dig själv: "Jag är ej bättre värd, när Jesus teg, har jag så mycket större anledning att göra det". Anklagelserna mot Jesus innehöll både sanning och lögn. Detta är det sätt varmed satan tror sig kunna vinna seger. Så gjorde han när han bedrog Eva. Den härligaste seger i sådana svåra stunder vinnes genom att tiga och lida.

Inför andra frågor är Jesus ej tyst. Frågor som gälla hans förhållande såsom Guds Son eller såsom konung, besvarar han öppet och med stor frimodighet (Matt. 26: 63—64. Joh. 18: 33—37). Visserligen förvränges hans vittnesbörd och ett av dem tolkas som hädelse och på detta uttalades domen: "Han är skyldig till döden" (Matt. 26: 65—66). Försmädelser och bespottelser mötte honom för denna frimodighet (v. 67—68). Det är dyrbart att kunna mitt under anklagelser, frimodigt bekänna sitt barnaförhållande till Gud, att han är din Fader och att du blivit uttagen genom lidandet till konung och präst i hans rike (1 Petr. 2: 9—10) icke för att besegras utan, liksom Jesus, segra och vinna en härlighetens segerkrans, fastän det sker genom kors och död. I "tystnadens spår", mot Golgata, under Andens ledning, har Fadrens vilja i dig vunnit en härlig seger, Gud vare pris därför!

När domen föll, stod valet emellan en för våld och brott beryktad fånge, Barrabas, och den för sin stora godhet och hjälpsamhet omtalade Jesus. Båda hade vid samma tidpunkt blivit tillfångatagna. Jesus dömdes till döden, under det Barrabas blev fri. Ogärningsmannens brott blev på detta sätt lagd på Jesus. O, huru underbar är icke Guds kärlek, uppenbarad i detta eljest så hemlighetsfulla inslag i försoningsverket. Människosläktet, beryktad för sina hemska ogärningar, driven därtill genom den gamla människans onda begärelser, var nu kommen under lagens dom: "Den som syndar skall dö". Jesus hade trätt frivilligt fram inför domsbordet och därmed åtagit sig domen för släktets och den gamla människans överträdelser. Jesus dömes skyldig och släktet erbjudes frihet. Den gamla människan måste följa med Lammet till Golgata för att dö på korset (Rom. 6: 6). Troligen glömde ej Barrabas, sedan han

lämnat fängelset, Jesus som var orsaken till hans befrielse och säkerligen förekom aldrig mer hans namn i rättens brottmålsprotokoll. O, att släktet ville besinna detta och taga emot den frihet som Lammet vann åt det, och erinra sig det höga pris det kostade. Jesus dömdes skyldig till de brott du begått, och så fick du gå ut ur fängelset och fritogs därmed från lagens dom, vredesdomen (5: 6—10).

Avklädnads-spåret.

(Pretoriet.)

Matt. 27: 27—31.

I pretoriet — tortyrkammaren — avkläddes Jesus. Han blev även där avklädd all sin yttre gudomliga härlighet och makt. Han synes stå inför sina bespottare maktlös och svag, som en vanlig människa, liksom vore all den kraft försvunnen, vilken verkade genom honom. Se t. ex. när de sökte störta honom utför berget (Luk. 4: 28—30) eller tillfångataga honom (Joh. 7: 44—46), eller då han drev ut dem som sålde i templet (Matt. 21: 12—13, 23—27) eller när alla som rörde vid honom blevo botade (14: 35—36). Och likväl var han icke maktlös, samma livskraft pulserade lika mäktigt inom honom då som någonsin förut, endast ett ord från hans mun hade bragt över fienderna ett evigt fördärv. Men han var icke kommen att fördärva själarna, utan att frälsa dem (Luk. 9: 56). Hans makt var bunden vid Fadrens vilja, därför denna synliga svaghet. Han ikläddes en röd mantel, dödsmanteln, blodets mäktiga symbol, som blev ett segertecken över satan, döden och dödsrikets skarpaste udd, synden (1 Kor. 15: 55—57). Men det är också inseglet på Gudsordet, som gör det segerrikt i världen och som Johannes såg det (Upb. 19:12—13).

På hans huvud sattes en av törnen flätad krona. Törnet, som var uttrycket för syndens förbannelse, ryckte Jesus upp genom sin lydnad och sitt lidande (1. Mos. 3: 18). Med förbannelsens törnekrona kröntes Jesus på denna stora dag, icke allenast till lidandets konung, utan även till härlighetens. Denna krona förvandlas under tider som går till en krona av strålande ädelstenar, vilken en dag skall återspegla detta Lammets spårs djupa innebörd (Sak. 9: 16—17).

Röret sättes i hans hand och utan att de veta det, räcka de honom, symboliskt, härskarespiran, (1 Mos. 49: 10). Genom det lidande som släktet tillfogat Jesus gavs honom makten över detsamma (Hebr. 2: 7—9; Matt. 28: 18).

Fienderna böjde sina knän för Jesus och under hånfulla hyllningsord begabbade de honom. Sina knän skola de åter få böja en annan dag, men då skall hyllningen ej vara en bespottelse av Lammet (Fil. 2: 8—11). Den röda manteln togs av honom och han ikläddes sina egna kläder. Denna handling sluter inom sig det stora underbara slutresultatet av ett fullbordat Golgata-verk. Försakelsens, beprövelsens och lidandets tid har då gått till ända och uppgått i en evig härlighet (2 Kor. 4: 16—18).

När du följt Jesus in i detta spår, skall du finna huru den härlighet, som fordom tycktes stråla över dig försvinner. Du ikläddes blodsmanteln och din gamla människa inviges åt döden. Du förstår att allt det som tillhör den gamla människan blivit dömt att dö. Men på denna väg förnimmes förvandlingens underbara kraft. Den röda manteln förvandlas till segermantel och utgör den nya dräkten, förvärvad åt dig genom Jesu blod. Så uppleves Gudsordets verklighet i lidandet med Jesus. Du får i detta spår del av smärtorna, som törnekronan gav, sammansatt som den var av dina överträdelsers förbannelse. Men därför att Jesus burit törnekronan förvandlas den för dig till en härlighetens segerkrans (2 Tim. 4: 6—8).

Härskarspiran skall du också få för att regera med konungsligt välde över syndens makt (Rom. 5: 17) och möjligen få vara med om att döma världen (Upb. 20: 4; 1 Kor. 6: 2). De som vandrat med Lammet i hans lidandes spår, förstår bättre än andra den sak som kommer att avdömas en gång. Ditt fordna religiösa livs härlighet, den du fått genom egenviljans nitälskan, i utövandet av religiöst arbete och andra gärningar som följde därpå, avklädes dig då luttringselden går över dig (1 Petr. 4: 12—14) varefter du iklädes hans rättfärdighets klädnad (Upb. 19: 8). På denna Lammets väg äro alla slag och all bespottelser riktade mot den gamla människan i dig, därför får du också styrka till uthållighet (2 Kor. 12: 7—10). Ett härligt hjälpmedel har du i att tänka på Jesus (Hebr. 12: 2) och minnas att han också tänker på och följer dig på din väg till Golgata. Prisa då Jesus, att han satte detta spår, gick denna väg, ryckte upp förbannelsens törnen och i stället bringade fram välsignelsens doft från löftenas liljor!

Korsbärarens spår.

(På väg till Golgata).

Joh. 19: 16—17; Luk. 23: 26—32.

Svag, prövad, utvakad, matt, föraktad, slagen, söndersargad, törnekrönt, blodig och full med blödande, svidande sår, lämnar Lammet tortyrkammaren, under fiendernas hån, vilkas sinnesstämning underblåsts av avgrundsanden. Likt ett lamm, som ledes till slaktning föres du fram, o, Guds Lamm, till platsen där ditt kors timrats. Det lägges på dina skuldror och du vandrar din stora kungsväg, försoningsvägen, sättande korsbärarens spår till Golgata, där korset skall planteras. Men du dignar under dess tyngd; min syndabörda och släktets stora skuld var för tung för dig. O, jag tackar dig min Frälsare, min Förlossare, för din stora överväldigande kärlek! Tack för allt, allt du gjorde för mig!

På så sätt se vi Lammet, där det går på korsbärarens väg. Jesus är så förenad med korset att han ej kan kasta det bort ifrån sig, han kan endast digna under det. När han detta gör, tvingas en man att bära det. Detta är ett betydelsefullt inslag i Golgata-verkets storhet. En frivillig efterföljare i Lammets spår kastar aldrig Kristuslidandets kors ifrån sig, han kan endast digna därunder, men då har Gud hjälpen i beredskap. En sann efterföljd av Lammet medför alltid korsbärande, och utan detta finnes ej något sant lärjungaskap (Luk. 14: 26—27, 33). Med korset menas allt det som lides för Jesus, om det förorsakas av släkt, vänner eller det egna jaget och från det man i övrigt äger (v. 26). Bär korset för varje dag: Icke skona sig själv, försakande människotankarnas skyddsmedel i bevarandet av sitt personliga anseende. Övergivande världens gunst och erkännande, och trots allt vad människor säga, icke blygas för Jesus och hans ord. Motsatsen till detta ställer själen i fara att förloras (9: 23—26). Somliga tvingas genom omständigheternas makt att bära korset, för dem bliver korsbärandet en trälens syssla, ej en kärlekshandling för Jesus. Lönen bliver också därefter (Fil. 3: 7—10; 1 Kor. 9: 17).

En del kvinnor gräto när de sågo Jesu lidandes gestalt under hans vandring till Golgata. Möjligen var det hågkomsten av hans forna härlighet och makt, som de nu icke kunde se men som på ett hjärtslitande sätt hade tagits från honom, som lockade fram medlidandets tårar. Men Jesus har ej något behov av sådana känslor eller tårar. Han ber dem i stället tänka på de förlorade tillfällen de gjort sig skyldiga till och att besinna deras barns framtida olycka såsom en följd därav (Luk. 23: 27—28).

Det var för dem och deras efterkommande och släktets skuld som han vandrade denna smärtornas väg. Många sysselsätta sig med andras lidanden och visa stort medlidande för andras nöd, men de varken tänka eller inse vilken stor del de själva ha däri, och att de för den skull även själva äro i nöd.

Korsbärarens väg går till Golgata och korset bäres av slaktoffret själv, liksom elden och veden bars av Isak under vandringen till Moria berg (1 Mos. 22: 6—8). När du går denna väg, räknas du även som slaktoffer (Rom. 8: 36). Somliga skola då uttala medlidsamma tankar om dig, men tänk ej därpå, ty det är ett sataniskt inflytande som fienden önskar utöver dig för att hindra en fortsatt vandring på korsbärarens väg. När den Helige och Rene blev räknad såsom ogärningman, bliv då ej överraskad om du får samma omdöme, ty det är egentligen den gamla människan, som är med dig på väg till korset och denna är ogärningsmannen. Innesluten i Fadrens vilja blir det möjligt uppleva vad detta spår medför, ära vare Lammets nåd!

Korsets förbannelse-spår.

(Golgata.)

Människosonen, Lammet, dör såsom missdådare, hängande emellan två stora brottslingar (Luk. 23: 33). Är detta allt? O, nej! Det fallna släktet har nu gjort sitt, därtill driven av satan, den gamle ormen. Nu skola alla avgrundens andar släppas lösa, för att uttömma över Lammet allt det namnlösa lidande, som av onda andar kunnat uttänkas. Lidanden, som tala om avgrundens och dödsrikets innevånares bävan, ångest, gråt och tandagnisslan Jes. 14: 9—21; Luk. 16: 19—31; Upb. 16: 10—11). De gräsligaste lidanden måste utgjutas över honom, för att söka tvinga honom att använda sin makt att stiga levande ned från korset. Avgrundsanden visste, att om Jesus dog skulle han möta honom på andarnas mark, vilket betydde ett förverkligande av den förut av Jesus uttalade domen över honom (Joh. 12: 27—33). Men denna djävulens plan misslyckades. Lammet skulle genom kors och död tillintetgöra den gamla människans krav och krossa ormens huvud.

Korset löser hela lidandets problem. Det uppenbarar förlåtelsens sinnelag: "Fader, förlåt dem", och försoningens ord: "De veta icke vad de göra". Det uppenbarar omsorgen om föräldrar: "Se din moder", och längtan efter syndares frälsning: "Mig törstar". Det talas om Gud i den förtvivlade själens svartaste mörker: "Gud, min Gud, varför har du övergivit mig",

och för fram ett fullkomnat försoningsverk: "Det är fullbordat" och givande evig vila i öppnad fadersfamn: "Fader, i dina händer befaller jag min Ande". Satan och alla avgrundens makter äro därmed besegrade, Halleluja! åt Gud och Lammet!

DEN GAMLA MÄNNISKAN.

Den gamla människan följer med Lammet ned från korset (Rom. 7 : 4). Således voro alla Jesu lidanden, enligt Guds plan, handlingar, vilka skulle träffa den gamla människan (Jes. 53 : 4—5). Gud sände sin Son i syndigt kötts gestalt (Rom. 8 : 3). Syndakroppen — den gamla onda naturen — förlorade sin makt med Jesu död på korset. Innan Lammets efterföljare lärt känna detta spårs hemlighet, oroas ofta deras inre av den gamla människans livsrörelser. Genom förlåtelsenåden och tron på försoningens kraft, har dock hennes lemmars rörelseförmåga försvagats och till stor del blivit bundna och overksamma (6 : 16—19). Men äga ännu liv och böra därför dödas, på det att de icke återigen skola få herraväldet och lägga själen under vredesdomen (Kol. 3 : 5—7).

Vredesyttringen är en av de mindre lemmarna i den gamla människan, men har ofta utfört fruktansvärda ogärningar. Aposteln säger om dessa lemmar: "Så läggen nu bort alltsammans: **vrede** etc. (v. 8—9). Hos Kain var denna lem verksam i all sin styrka. Gud visar detta med följande ord: "Varför är du vred och varför är din blick så mörk — om du icke har gott i sinnet, lurar synden vid dörren" (1 Mos. 4 : 1—8). Följden av detta vredesutbrott blev brodermord. Så sker ofta andligen. Vreden uppenbarar sig även i **häftighet, ondska, smädelse, skamligt tal och lögn.** Kärleken uppdelas på liknande sätt, men med motsatta yttringar. Jämför Gal. 5 : 22—23 med 1 Kor. 13 : 4—7. Vreden såväl som Kärleken uppenbarar sin art genom dess yttringar. Först förnimmes vreden såsom en känsla av att det **"sticker till".** Om en person varit anledning till något obehagligt och det finnes anknytning i hjärtat till förargelse, förnimmes vreden genom att det "sticker till". Somliga tro sig ha vunnit fullkomlig seger över vreden, om de kunnat hindra ett utbrott i ena eller andra riktningen, även om det "stuckit till". Dock är segern endast delvis. Ställningen hade ju naturligtvis försämrats om ett **häftighetsutbrott** ägt rum. Men seger över vreden vanns ej därmed, utan endast över en av dess yttringar. Så länge ej vredesroten blivit uppryckt (Hebr. 12 : 15) och känslan av att det "sticker till" blivit dödad, föreligger faran för dess första yttring, häftighet. Denna yttring visar sig i skiftande ansiktsfärg, nervösa kroppsrörelser och handlingar utan ord. Man har

kanske vid ett sådant tillfälle slutit sina läppar och varit tyst, vänt sig bort utan att säga något ofördelaktigt och menat sig därmed vunnit seger över vreden. Detta är endast delvis sant i den mån man icke därmed skadat någon.

Har **häftigheten** icke övervunnits, kan följden bli **ondska,** eller ett inre rådgörande om vedergällning. Övervinnes ej ondskan kan följden bli **smädeord** mot den person man ansåg åstadkom förargelsen. Sedan kan därpå följa **skamligt tal** eller ord uttalade på ett otillbörligt sätt, varigenom den andre personens namn nedsättes. Har sådant skett, är det icke långt till nästa steg som ökar skuldbördan genom att framställa sig själv i denna sak i ett så fördelaktigt ljus som möjligt, och ej räknas då ej så noga med sanningen. Något måste lägas till för att förstora den andres fel och därmed har man så inrollerat sig bland lögnarnas skara.

Vredeslemmen och dess sinnesyttringar har varit till stor skada och mycken bedrövelse bland de troende. Om nu denna lem är i verksamhet hos dig, så kom ihåg, att lyckas någon göra dig vred, så är orsaken därtill att **vredesroten** finnes kvar inom dig. Detta är ett bevis på att försoningens verk bör bringas djupare in i själen för att detta sinnelag må dö. Om du gång efter annan funnit att det "stuckit till" och det synes dig vara omöjligt bliva kvitt denna obehagliga känsla, så förtvivla icke. Genom att införlivas med korsets hemlighet i Kristus, blir dock denna frigörelse möjlig, såvida du är villig att dö bort från självlivet. Ett hjälpmedel mot förargelserna när de möta, äger du i att säga till dig själv: "Detta bör jag ha för att lära känna mig själv, och jag är ej mera värd". Och vill du säga något till den andre, så säg: "Ge på mig så mycket du vill, ty jag är ej mera värd. Min Mästare har gått denna väg, och jag är inte mera värd än han". Då lär du känna kraften i detta Golgataspår och vinner en härlig seger. Liksom Jesus teg under det han avkläddes sin härlighet (Joh. 19 : 23—24) skall hågkomsten av nämnda förfaringssätt hjälpa dig, när du avklädes din gamla natur (Kol. 3 : 9).

En verklig korsfästelseerfarenhet med Jesus leder till full avklädnad av den gamla människan, av allt det som syndafallet bringade in i människonaturen. Denna erfarenhet medför ett mera helt och fullkomligt införlivande med Kristus (Gal. 5 : 24) och ett bortdöende från det gamla livet 2 : 19).

En förfärande uppgift skulle Jesus fylla då han led på Korset. Han gick då in i förbannelsens avgrund (Gal. 3 : 13) och tog på sig domen "döden dö" (1 Mos. 2 : 16—17) vilken dom var liktydig med skilsmässa från Gud. Detta upplevde han

när han sade: "Gud, min Gud, varför har du övergivit mig" (Matt. 27: 26) Han tömde då förbannelsens hemska bägare. Han gjorde detta för dig och samtidigt fick den gamla människan mottaga sin dödsdom och bortkastelse från Gud. Denna dödserfarenhet sker icke utan stora smärtor och lidanden, ty det är en strid mellan kött och ande (Gal. 5: 17) ett **åtskiljande** av själ och ande, märg och ben Hebr. 4: 12. Men det bittraste härav tog Jesus, du har endast att i tro gå denna väg och tillgodogöra dig vad han utfört. Införlivningen med Jesus på detta sätt sker dock icke utan lidande. Sår läggas till sår, lidande till lidande, och på denna väg sker tillägnelsen av Kristi lidande. Den gamla människan kan icke omskapas eller förbättras, den är dömd att dö. Söker någon förbättra den, blir den ännu mera förkastlig inför Gud (Matt. 23: 16—39; Luk, 18: 9—14).

När Jesus kom tillbaka sedan han tömt förbannelsens dryck och den gamla människan måst dö, höres från honom segerropet: "Det är fullbordat" (Joh. 19: 30). Återlösarens ångestrop för sin fångna brud har nu förbytts i segerjubel över hennes frigörelse. Inför hans frigjorda ande står nu Fadrens öppnade famn och vila erbjudes honom efter denna förfärande själsvånda och tryggt anbefaller han sig i Fadrens händer (Luk. 23: 46). Han träder sedan ut på andarnas område såsom Konungars Konung, där han möter de onda andarnas furste, satan, och söndertrampar hans huvud (1 Mos. 3: 15).

På den gamla människans död följer jubelkänslor över människoandens frigörelse från den materiella fångenskapen och en förnimmelse av ro och vila i älskad Fadersfamn. En sammanväxning med Kristus, Lammet, har skett genom en lika död (Rom. 6: 5). All självtillit, berömmelse och förhävelse är bannlyst. Världen har förlorat sitt inflytande på dig. Den är korsfäst för dig och du för världen (Gal. 6: 14). Din berömmelse är i Kristi kors. Nu kan du hålla före, att du är död i Kristus. Håll icke före din egen död utan Kristi död, ty eljest kan satan fresta dig till förhävelse Rom. 6: 11). Satan vet, att Kristi verk är ett fullbordat faktum, men i dig skall det gå till fullbordan. På grund av din bristfällighet kunde han få tillfälle att göra anmärkning emot din bekännelse och få dig att tvivla. Du har löftet, att trampa på ormar och skorpioner (Luk. 19: 10—19). Pris ske Gud, Han har bringat fram full förlossning för dig.

O, du underbare Segrare på Golgata, vilket djup av allvar och glädje det ligger i att du utplånade skuldregistret, fastnaglade handskriften, avväpnade andevärldens furstar och ställde dem fram till skam inför alla, därigenom att du trium-

ferade över dem (Kol. 2: 14—15). Dig vare lov, ära och pris för segern du vann över syndens makt i köttet (Rom. 8: 3) och satans välde i världen (Joh. 12: 31), över onda andars rådslag i dödsrikets portar (Matt. 16: 18) och som öppnade den stängda porten till Paradiset (Luk. 23: 43). Allt utstod du och allt utförde du för att förlorade syndare skola bliva dina frigjorda barn. Ärad vare Gud och Lammet därför!

Golgata väckelse-spår.

(Tre rövare.)

Luk. 23: 39—43.

Tvenne rövare korsfästes med Jesus. Antagligen hade de vetskap om honom och hans verksamhet. Därom synes deras vittnesbörd på korset tala. Möjligen hade han varit deras samtalsämne i fängelset. Jesus är, trots sitt korslidande, upptagen av andras nöd och behov. Detta framgår icke blott av hans samtal med rövaren utan även av hans bön för sina fiender, och i omsorgen för sin moder och för Johannes (Luk. 23: 34; Joh. 19: 25—27).

Den som står i förbindelse med Lammets korslidande, är icke så upptagen med sig själv och sina svårigheter, att han ej känner deltagande och har tid för andras nöd. Tvärtom lär han känna andras lidande och därför kan vara dem till hjälp.

Skarorna bespotta och försmäda Kristus, men icke ett ord höres de säga till rövarna. Jesus får uppbära all försmädelse. En av rövarna deltager t. o. m. i försmädelserna. Han klandrar Jesus för hans ohjälpsamhet och hånar honom för hans kraftlöshet eftersom han bekänt sig vara Guds Son. Han synes vara oberörd av sin egen syndaskuld, men vad Jesus känner inför detta hån, kan endast den förstå, som stått vid en hädares dödsbädd, vilken stått färdig att gå ned i förtappelsens avgrund, och som vetat att hjälp verkligen funnits för honom till räddning. Eller den, som i fara för sitt eget liv så när hade lyckats rädda en drunknande, men som genom sitt eget självarbete lyckades slita sig loss från sin räddare och drunknade. Att en själ går ifrån Golgata till förtappelse, gör syndarens ståndpunkt till korset hemskt allvarlig. Att vara så nära Guds rike, så nära försoningsnåden, så nära att det endast gällde ett ord, en bön, ett steg och själen hade blivit räddad. Men just då släktet friköptes på Golgata av Jesus, **förhärdar sig en själ emot kärleken och går förlorad.** Man kan ej handla emot försoningsnåden huru som helst. Hädas Jesus för de lidande man åsamkat sig

själv genom begångna synder, kan ej följden bliva annat än själens förlust. Här markerar korset skiljovägen. Tager ej syndaren emot den här erbjudna försoningsnåden, inviger han sig åt förtappelsen.

Den andra rövaren är en väckt själ. Kamratens hädelser berör honom djupt. Han avskyr dem och varnar honom för att utöka sin syndaskuld med att smäda Guds Son. Han vet att denne är oskyldig och önskar att det så hade varit med dem. Möjligen vill han säga: "Du bör i stället känna bävan inför tanken på Guds dom, varför fruktar du icke Gud". Under väckelsetider framträder obotfärdighetens sinnelag hos somliga tydligare än annars. Satan visar då sitt rätta sinnelag i förtappade själar. Till sådana komma ofta varningen från väckta kamrater och vänner. Rövaren synes ha blivit väckt genom vetskapen om Jesu oskyldiga lidande och under känslan av hans renhet, kärlek och stora tålamod i detta, och när han sett på honom och lyssnat till de ord Jesus uttalade på korset. Genom att tåligt lida för oförrätter skall du bli till väckelse för andra, befordra känslor av renhet och kärlek, och därigenom uppväcka deras behov av Jesus.

En väckt syndare erkänner sin skuld. Denne söker ej krypa bakom förment orättvisa från Gud, menande att han borde ha bevisat större kärlek, och att synden icke var så stor att den behövde vedergällas på detta sätt. Varje själ måste möta sin synds förbannelse på Golgata, vid korset och antingen bekänna sin synd och bliva delaktig av Lammets lidande, eller också motstå kärleken och bli hårdnackad och förhärdad. Liknande skedde med Israels barn när de begått avguderiets synd. Genom det vatten vari Moses strödde stoftet av den sönderstötta guldkalven och som gavs dem att dricka, möter Israels barn sin synd till räddning (2 Mos. 32 : 20) men somliga när de hårdnackat stodo emot Mose befallning, mötte de sin synd i dödens straffdom (v. 25—28).

En väckt syndare vänder sig till Jesus. Hans bön är ej en begäran om stora ting. Endast en tanke önskar han av Jesus. Han begär ej lindring i sina kroppsliga lidanden, men vill blott Jesus tänka på honom skulle däri ligga hugsvalelse till både kropp och själ och giva honom ett evigt hopp. Han trodde på ett tillkommande liv och på Jesu konungsliga värdighet i evighetens värld. Fick han löftet, att Jesus ville tänka på honom i sitt rike, kunde han känna sig trygg och nöjd. Säkerligen trodde han på Jesu försoningsord och på bönen han bedit för sina fiender, och att han själv skulle bli bönhörd, och han blev icke besviken.

En väckt själ får bönesvar. Jesus bedyrar med edlig bekräftelse sitt löfte "Sannerligen säger jag dig". Jesus vill därmed säga: "Du har mitt ord, icke allenast på att din bön villfaras, utan att du redan i dag skall få följa med mig. Lita därpå, fastän du nu intet annat ser än mörker och endast känner lidande". Golgata kors är tecknet på Guds trofasthet i löftena.

En väckt själs begäran om misskundsamhet blir ögonblickligen besvarad om det sker i tro. "I dag skall det ske", säger Jesus. Men eftersom du nu deltagit med i mina lidanden och erkänt din egen skuld och min oskuld, skall du få mera än en tanke, du skall göra mig sällskap, följa mig till mitt rike, till Paradiset". Delaktighet med Kristus i hans lidande giver delaktighet med honom i hans härlighet. Är man i harmoniskt sällskap med honom på Golgata, får man vara i hans sällskap i härligheten. Ifrån Golgata tog Jesus med sig en frälst rövare, som segertrofé till Paradiset och blev han inför de förut hädangångna, vilka i tro på löftena om Jesus försoning vistades i Paradiset, ett vittnesbörd om Jesu försoningsverks härliga resultat.

Men, o fasa! In i dödsrikets boningar går från Golgata en förhärdad själ, ett vittnesbörd för alla dem, som i otro gått förlorade. Golgata försoningsverk har en tvåfaldig verkan, beroende på syndarens ställningstagande till detsamma. Det är å ena sidan frigörande och löftesbringande, och å andra sidan bindande och förhärdande. En sann upplevad väckelse hänflyter alltid från Golgata, och sanna Golgatasjälar bliva också till väckelse för andra. Må du bliva det, även om somliga synes vilja förhärda sig. Detta kan icke undgås, när Herren går fram.

Begravnings-spåret.

Rom. 6: 1—12.

Anden säger genom Paulus: "Vi hava genom det dopet till döden blivit begravna i Kristus". Kristi död var en verklig död. blodet och vattnet, som rann från hans med svärdet genomstungna hjärta (Joh. 19: 34—35) vittnar därom. Ja, tre äro de som vittna, Anden, vattnet och blodet (1 Joh. 5: 6—10). När Andens svärd, Guds ord (Ef. 6: 17; Hebr. 4: 12) går igenom ditt själsliv, inträder en verklig död. Liksom benen sönderslogos på ogärningsmännen, vilka voro korsfästa med Jesus (Joh. 19: 31—32) skall likaledes den gamla människans rörelseförmåga i dig genom Kristi död isoleras. Benen sönderslogos ej

på Jesus (v. 33), vilket erinrar om den nya uppståndelse människans vandring i ett nytt väsende i liv (Rom. 6: 4).

Varuti består ett verklighetsdop till död? Jesus talar med lärjungarna om ett lidandets dop, varmed han själv skulle döpas (Mark 10: 38—40) och med samma slags dop skulle också de döpas. Med detta lidandets dop döptes Jesus till döden. Detta dop följde honom från påskalammsmåltiden till Golgata. Ett verkligt andligt ingående genom tron i detta Kristus lidande, medför en verklig död av det gamla självlivet. Har denna skett, kan det även bliva en verklig begravning av den gamla människan. Somliga bygga denna sin erfarenhet på yttre handlingar, men mycket ofta visar det sig att verkligheten av en upplevad begravning ej därmed gjorts. Liksom hållandet av lördagen som sabbat, eller andra lagbokstavens bud om sabbaten icke kan giva åt människoanden vila och ro, utan att man först kommit ut från bokstavs träldom och kommit till vila och ro i Jesu fullbordade verk, då kan den som håller sabbaten efter bokstaven äga vila liksom den som håller den på ett andligt sätt utan bokstaven kan äga samma vila (Rom. 14: 5—6; Kol. 2: 16—17). Likaså kan ett tjänande i att två varandras fötter enligt bokstaven göras utan att detta är bevis på en verklig brödrakärlek. Kärlekslivet måste därför förut finnas liksom det fanns hos Jesus. Om så är, kan denna tjänande kärlek yttra sig både med och utan fottvagning med vatten (Kol. 2: 2). Så också när det gäller begravning i Kristus. Om den bokstavliga förordningen om vattendopet skall få en verklighetsbild, måste den som följer denna förordning, först med lidandets dopet i Kristus döpas, och på den vägen dö med honom och i honom bliva begravd. Om så sker kan denna erfarenhet upplevas både med och utan den yttre handlingen. Var och en vare därför viss i sitt sinne, så att vad som göres, det må göras i Herren (Kol. 3: 17).

Vilken är då graven? Jesu grav var den som rådsherren Josef låtit uthugga åt sig i klippan (Luk. 23: 53). Klippan fick förebildlikt genomgå stora smärtor för att bliva en grav åt Jesus. Likaså fick Jesus genomgå svåra lidanden för att bliva den nya utsprängda klippgraven, ty han är klippan (1 Kor. 10: 4). Således är Kristus graven för den gamla människan (Rom. 6: 4). Ordet "inuti" enligt grundtexten, har blivit översatt med "till Kristus, till hans död, till döden o. s. v." Uti (Ef. 1: 3—14) är detta "i Kristus", kraftigt betonat. Give Herren sin nåd till en verklig upplevelse av denna döds- och begravningserfarenhet. Många troende taga ofta fel i denna sak och inlägga denna sin erfarenhet i vattendopshandlingen. Självklart är dopet en sinne-

bild därav och betydelsefull, och bör vara en bekräftelse på det som skett men blir först en upplevad verklighet när själen villigt gått in i Kristi korslidande och ett tillägnande i tro skett av hans korsdöds betydelse till död från synden och dess begärelse. Förgängelsens kropp, vari Jesus burit världens synd (Hebr. 2:24) försvann i graven (Luk. 24:3). Likaså skall syndens kropp, den gamla människan, men även din förgängelses kropp försvinna i Jesu djupa Golgata schakt.

Onda andars makt var verksam i Jesu fiender till att bringa honom på korset, ja in i döden. Jesu vänner, drivna av gudomlig kraft, togo honom ned från korset och lade honom i graven (23:50—53). Onda människor skola vara behjälpliga med att den gamla naturen hos dig dödas, men sedan kommer du att betjänas av förstående Jesu vänner på ett högre och andligare sätt än tillförne. Betjänas i likhet med Jesus av änglar i frestelseöknen (Mark. 1:13) eller, sedan han dött på korset, hemliga lärjungar trädde fram och tjänade hans döda kropp (Joh. 19:38—42). Så kan även du genom upplevad dödserfarenhet bringa fram i ljuset hemliga lärjungar, vilka sedan öppet skola bekänna sig till försoningsverket på Golgata.

Väldofts-spåret.

Örtagården.

Jesu grav var belägen i en Örtagård (Joh. 19:41). Det antages att denna Örtagård var Getsemane, oljelunden, vid sluttningen av Oljeberget. Platsen där Jesus genom sitt böneliv uppbyggde bönealtaret, som till sist blev offeraltaret för hans egen vilja, då bestämmanderätten överlämnades åt Gud under hans vandring till Golgata. Detta spår visar huru ett sannt överlämnande av den egna viljan samverkar med en verklig upplevad dödserfarenhet, och frambringar en väldoft av Guds välbehag. Liksom de väldoftande kryddorna, som inlades i linnebindlarna, varmed Jesu döda kropp omlindades (v. 40) spredo över grav och dödslukt en välbehagligt doft. Likaså utgår det från Kristi död på Golgata och hans begravning en andlig väldoft, som är behaglig inför Gud och sprider ljuvlig doft bland människorna, detta likaledes i förbindelse med böneofferaltaret (Upb. 8:3—5). Så skall din liknande död, i och med Kristus, bliva en väldoftande rökelse inför Gud och människor. För somliga blir den en lukt till liv, för andra en lukt till död (2 Kor. 2:14—16). Du bliver då ett vittne mot deras otro och tvivel på Jesu fullkomliga frälsning. Illaluktande självberömmelseliv är härmed utelyckt och det andliga livet utvecklar sig i likhet med vetekornet, som

lägges ned i jorden och dör (Joh. 12: 24) och utvecklar ett annat liv, kraftigare än det förra. Det spränger sig fram genom alla hinder och träder ut en dag ur sin mörka grav och från sin undangömda vrå med en härlig livsskörd. Så var det med Jesus, så skall det och bli med dig. Det nya livet skall uppenbara sig härligare och mera livskraftigt än det gamla och giva rikare evighetsfrukt. Din första pånyttfödelseerfarenhet lärde dig att "se Guds rike" den andra som du nu går fram till, genom uppståndelse med Kristus, leder dig till ett kraftigare trosliv och ett levande hopp (1 Petr. 1: 3).

SJÄTTE DELEN.

UPPSTÅNDELSENS SEGER-SPÅR.

(Materien bävar.)

Matt. 28: 1—15; Luk. 24: 1—43.

Hava vi vuxit samman med honom genom en lika död så, skola vi också göra det genom en lika uppståndelse (Rom. 6: 5). Sammanväxningen började i Getsemane, vid avsägelsen av den egna viljan. Då gjorde Anden operationen med svärdet, Guds ord. Sår blev då lagt till sår och samma lidande blev det för grenen som för stammen .och därmed skedde inympningen. Genom Kristuslidandet bliver denna inympning i Kristus till full gemenskap med honom (Joh. 15: 1—6; 2 Kor. 1: 5). En sammanväxning på detta sätt leder till delaktighet i hans uppståndelses segerkraft. (Rom. 6: 5; Fil. 3: 10—11).

Händelserna, vilka stå i förbindelse med Jesu uppståndelse, hava överlämnat åt oss ett härligt andligt åskådningsmaterial, som på ett överväldigande sätt visar uppståndelsekraftens stora betydelse i den andliga verksamheten.

Jordbävningen uppenbarar denna krafts stora seger över materien. Innan lärjungarna bevittnat uppståndelsen voro de bundna vid materien eller de synliga tingen. **Storhetstankar, avundsamhet, egenkärlek** och **vredesmod** höllo på att förstöra dem. Med köttsliga vapen sökte de försvara både sig själva och Mästaren. Efter uppståndelsen är deras inställning till dessa synliga ting en helt annan. Gudsförhållandet framträder hos dem på ett långt mera andligt sätt. Denna kraft frigör sinnet från materiens inflytande, och i den uppståndnes sällskap är man på säker mark. Jordbävningen hänvisar till materiens osäkerhet att bygga vårt evighetshopp på (Matt. 24: 6—8).

Den brutna förseglingen säger oss att alla mänskliga ansträngningar äro gagnlösa. Om också dessa ha kejserliga sigill på sig, kunna de likväl icke instänga eller isolera uppståndelsekraften som var i Kristus. Nyteologer och många andra, med världsvisdom och obibliska fäderneärvda läromeningar och stadgar, ha sökt sätta sina vackra sigilletiketter på försoningsverkets möjligheter. Men vad frågar upståndelsens segerkraft

efter svaga människobarns själiska skyddsåtgärder. De äro betydelselösa och utan värde och laga kraft inför den högsta domstolen (27: 66). Alla människofunders-, tvivlens- och otrons sigill, vilka människor satt på uppfattningar om döden, livet, uppståndelsen och evigheten, brytas utan hänsyn av den uppståndne segraren från Golgata. Inför denne måste alla stolta tankar och sinnen böja sig.

Den bortvältrade stenen ger ett klart vittnesbörd om denna krafts stora mission. Den undanrödjar hindren för andliga döda och av köttslig nitälskan behärskade själar, så att de kunna föras ut ur sitt fängelse (Apg. 9: 1—9). Denna kraft rullar bort stenarna från de i synden dödas grifter (Ef. 2: 1—7). Drager undan förlåten för de efter förlossning bidande, lidande troende (Apg. 7: 54—60). När jorden rör på sig brytas inseglen och stenarna rulla bort, bävan och förskräckelse griper belsebuls hantlangare, vilka i sin förmenta säkerhet övervakat den innestängde Kristus (Matt. 28: 2—4). Säkerligen spridde denna händelse förskräckelse och fasa även bland de onda andarna i dödsrikets portars rådförsamling (16: 18, 28: 11—15).

Genom stängda dörrar går Jesus. Detta visar att allt är möjligt för den nya människans utveckling, ja, allt kan övervinnas av denna segrande kraft (Joh. 20: 19). Var därför frimodig, ty du har intet att frukta. Genom denna kraft går du segrande fram i din andliga strid. Inga hinder finnas numera för din fria, andliga utveckling, som icke denna kraft kan undanrödja, ty själva döden har han tillintetgjort (2 Tim. 1: 7—10). Liksom järnporten öppnades för Petrus av osynliga händer skall du finna utväg ur alla svårigheter (Apg. 12: 10).

Nya erfarenhets-spår.

(Den nya människan.)

Uppståndelsen satte djupa spår i lärjungarnas andliga liv och denna kraft utövade ett mäktigt inflytande på dem. De erfarenheter som de nu gjorde, kommo såsom en följd av tro (1 Joh. 5: 4—5). Jesus gav ut sitt liv i tro för att taga det igen. Detta löfte hade han fått av sin fader (Joh. 10: 18). Tro är liktydigt med att hålla Gud för trofast (1 Kor. 1: 9). Tro på de möjligheter som finnes i Jesus och ej på dem du söker finna hos dig själv, då går det fram till seger (Mark 10: 27; 9: 23). De fingo **öppnade sinnen**, och förstodo skrifterna på ett tydligare sätt än förr. Han tydliggjorde för dem vad Mose och profeterna skrivit om det som hade skett och uppenbarar detta för dem på ett gripande sätt (Luk. 24: 25—27; 44—47).

Det av Jesus åt dem räckta välsignade brödet, utförde sin märkliga verkan. **Deras ögon öppnades,** slöjan drogs bort och de igenkände den uppståndne Mästaren. Nu kunna de även se honom i hans oförgänglighets skrud (v. 31).

Den uppståndnes kraft satte deras hjärtan i brand när han uttydde för dem skrifterna (v. 32). Genom samma kraft gavs dem en **förblivande frid** (v. 36), vilken de förut hade fått testamenterat åt sig (Joh. 14: 27). De fingo uppleva en **glädje,** som ej ens var beroende av tron (Luk. 24: 41). **Bävan och fruktan vek bort** inför åsynen av märkena i den uppståndnes händer och fötter (v. 37—40). **En ny pånyttfödelse erfarenhet** (Joh. 3: 5) upplevdes genom den Heliga Andes förmedling av livsströmmen från Golgata (7: 37—39). Guds kärleks flöden (Rom. 5: 5 och uppståndelsens segerkraft gjorde **evighetsframtiden och hoppet levande** (1 Petr. 1: 3). **Jesus kunde nu andas på den själiskt formade Gudsmänniskan** (Joh. 20: 22) liksom Gud gjorde när han först danade naturmänniskan (1 Mos. 2: 7). Genom den Helige Andes inflytande förbereddes de nu till ett mera personligt mottagande av Jesus genom tron i deras hjärtan (Ef. 3: 16—17) och lärde känna den Helige Ande, som deras hjälpare och ledsagare (Joh. 16: 13—15). Genom samma kraft gavs dem gudomlig fullmakt att tillsäga ångerfulla syndare förlåtelse i Jesu namn (v. 20 :23 ; Luk. 24 :47). Jesus önskade att Golgata skulle vara medelpunkten även i deras uppståndelse-erfarenhet. Därför var han ej nöjd med ett beskådande av hans händer och fötter, utan ville att de skulle undersöka märkena och komma till en verklig visshet, därför visade han dem dessa och även sin genomstungna sida (v. 39—40; Joh. 20: 27).

Jesus vill genom sin uppstådelsekraft verka fram dessa härliga erfarenheter i ditt liv. När så sker, glöm ej, att det centrala i alla välsignelseerfarenheter är Golgata. Det synes som Jesus särskilt ville påminna lärjungarna därom och att uppståndelsens segertecken är Golgata. Ju mera ditt uppståndelseliv näres av Golgata-källans flöden och mottager den kärlek som ger ut sig i lidande för andra, desto mera kommer segerkraftens väldiga ström att pulsera i dig och Kristi försoningsverk blir större och dyrbarare.

Kärlekens uppgörelse-spår.

(Älskar du mig.)

Joh. 21: 1—19.

Jesus är angelägen att den gudomliga kärleken skall få sin rätta plats i uppståndelseerfarenheten. Hans samtal med Petrus synes visa detta. Frågan: **"Simon, Johannes son, älskar du mig mer än dessa göra?"** (Joh. 21: 15) vill tillrättalägga ett ouppklarat förhållande emellan Jesus och Petrus. Ouppgjorda saker lägga alltid hinder i vägen för segerkraftens flöden i den nya människan (Jak. 1: 21—25). Petrus hade, som han trodde, i kärlekens nitälskan, lovat följa Jesus in i döden, även om hans medbröder ej skulle göra det (Mark. 14: 26—31). Men han föll på sin självtillit och tre gånger förnekade han sin Mästare (Luk. 22: 34). Under detta samtal syntes Petrus ha svårt att komma tillrätta med sig själv. Därför måste frågan ställas till honom tre gånger. Första svaret kan tänkas ha väckt följande tankar som: "Jag har följt dig under 3 ½ år, jag lämnade båt, fiskredskap, hustru och barn när du först kallade mig. Jag har förblivit dig trogen under det många andra lämnat dig och i Getsemane försvarade jag dig." Var det möjligen härför som svaret första och andra gången blev mindre smärtfritt: **"Herre, du vet att jag har dig kär."** Men därmed var icke felsteget uppklarat. Jesus riktar ännu en gång allvarsfrågan till honom. Petrus förstår att Jesus icke är nöjd med svaret och det glömda felsteget kommer nu fram ur hjärtats inre gömslen. Inför känslan därav blir han bedrövad och gråter, liksom han gjorde för några dagar sedan när detta svåra felsteg hände (v. 54—62). Vad önskar Jesus höra Petrus säga? Petrus vill säga det: **"Herre, du vet allting,** du vet att jag lovade gå med dig i döden, men jag bröt trolöst detta löfte och förnekade med en svordom att jag kände dig, men blicken du gav mig, glömde jag ej och ditt löfte om förbön blev min hjälp. Säkerligen såg du mig när jag gick ut och bittert grät. Din omsorg om mig blev min räddning och din uppståndelsehälsning gav mitt arma sorgsna hjärta nytt mod (Mark. 16: 6—7). **"Herre, du vet allting, du vet att jag har dig kär."** Sedan Petrus varit vid Golgata och bevittnat uppståndelsen, förstod han säkerligen bättre innebörden av sitt felsteg. Men genom Jesu fråga blev det ännu mera tydligt för honom att felsteget låg som ett hinder för tillväxten av hans kärleksliv och dess utveckling. Frågan krävde uppgörelse och ett ärligt hjärtesvar, därför kom också bekännelsen under bedrövelse och känsla av ovärdighet.

Beviset för Petrus kärlek till Jesus låg icke i övergivandet

av det han lämnat för att följa honom, utan i att göra Jesu vilja under efterföljelsen. Därför kunde Jesus först nu giva honom uppdraget att **vårda lammen, föda fåren** och **vara en herde för dem.** En ren och äkta kärlek till Jesus är nödvändig för detta uppdrags rätta utförande. En sådan kärlek som kan stå inför Golgata och den uppståndnes fråga: **"Säg, älskar du mig?"**

Jesus ställer till dig samma fråga. Möjligen bringar den bedrövelse till hjärtat. Drag dig likväl ej undan för ett ärligt svar, han är ju din bäste vän och önskar bli förtrolig med dig. När sedan allt är klart, har hans intressen blivit dina och du lärt dig förstå att han icke allenast älskar dig, utan att du också älskar honom och gärna vill göra hans vilja (Joh. 14: 21). Han tänker på dig i kärlek om än du har bedrövat honom (Jak. 4: 5; Rom. 9: 25—26). Det är karaktären av sin kärlek Jesus önskar se hos dig. En överallt älskande kärlek, där ej makarna, barnen, föräldrarna, vännerna, hus eller hem får stå i vägen (Matt. 10: 37). Denna kärlekens karaktär inlägges i nya födelsens erfarenhet (Joh. 5: 1) och förmeras genom den Helige Andes uppfyllelse (Rom. 5: 5) och tar sig även uttryck i kärlek till andra (Gal. 5: 22—23; 2 Petr. 1: 7—8). O, Gud, må denna kärlek allt mer och mer bli drivkraften i vår andliga verksamhet och vår enskilda kristna livsutveckling.

Första trosvandrings-spåret.

(Till Gallileiska berget.)

Matt. 28: 16—20.

Innan Jesus överlämnade sig åt sina fiender uppmanade han lärjungarna att möta sig efter uppståndelsen på det Galileiska berget (Matt. 26: 31—32). Sedan vid uppståndelsen gav Jesu ängeln i uppdrag att säga detta till Maria och Jesu själv uppmanade henne att påminna lärjungarna därom (28: 7—10). Jesus önskade på denna väg giva dem en särskild lärdom. De hade förut under deras vandringar haft honom i sitt synliga sällskap. Men inom kort skulle han tagas ifrån dem och de skulle ej mera se honom med sina yttre ögon. Han ville därför undervisa dem om huru han, fastän osynlig, likväl var med i deras sällskap. **Han ville lära dem vandra i tro,** och förelade dem därför ett trosprov, att gå utan hans synliga sällskap på ett av honom givet löfte. Han lovade dem, att om de gingo till berget i Galileen, skulle han möta dem där. Om berget i Galileen var Tabor, fingo de vandra igenom halva Judeen, hela Samarien och ett gott stycke in i Galileen, en väglängd på cirka 10 sv. mil.

Uppståndelsens segerkraft förer alltid fram underbara trosvandringar med härliga resultat och välsignelserika möten med Jesus. I stort sett ligga resultaten av en trosvandring förborgad, tills man kommit fram till målet eller till den av Gud bestämda tidslängden för en sådan vandring. Men dessa resultat bli i varje fall av de mest överraskande slag.

När Jesus säger till Tomas: **"Saliga äro de som icke se och dock tro"** (Joh. 20: 27—29) visar dessa ord huru nödvändigt det var för lärjungarna att lära sig vandra i tro eller gå utan Jesu synliga sällskap. Tomas var borta när Jesus uppenbarade sig i lärjungakretsen, därför trodde han ej vad han sade. Han behövde således göra en sådan vandring. Bäst är att alltid vara med skaran, som är ute på trosvandring, eljest förloras därmed alltid någon särskild välsignelse, som Jesus giver. Om man håller sig borta från trosvägen följer gärna därpå tvivel och otro. I Tomas hjärta hade likväl något från Golgata fått fäste. Märkena i Jesu händer, fötter och sida ville han komma i förbindelse med, och han fick denna sin önskan uppfylld. Jesus tillmötesgår gärna en begärd undersökning av Golgata, ty härliga resultat följa alltid därpå. Tomas, gripen av vad han ser, utbrister: **"Min Herre och min Gud."** Kommer du i tvivel, här är en lärdom att taga vara på. Anden vill inrista Lammets korsgestalt i ditt hjärta och åskådliggöra honom sådan för din själs blickar. Sker detta, skingras tvivlen och du går ut på trosvägen för att göra nya erfarenhetsrön med Jesus.

Några voro med på vägen till det Galileiska berget vilka tvivlade (Matt. 28: 17). Troligen uttalade de redan från början sina farhågor för en missuppfattning av Jesu befallning och löfte. Vad mening skulle det egentligen ligga däri, att gå 10 sv. mil för att möta Jesus. Kunde inte detta ske på närmare håll, som t. ex. i den lilla lugna byn Betania eller på Oljeberget. Varför förorsaka dem så stor möda och mycket besvär, trötthet och tidspillan? Men de som trodde sökte säkerligen uppehålla deras mod genom att tydligt framhålla sanningen av Jesu uppmaning utan att ändra på den. De sista dagarna hade ju varit så fulla av överraskningar att det säkerligen även nu var något som skulle uppenbaras för dem. På så sätt kan det tänkas, uppehöllos de sviktandes tro och de kommo icke på skam. Resultaten av denna deras första trosvandring blevo de mest underbara.

De fördes fram till tillbedjan. De fylldes av den hemförlovade skarans hyllningskänsla och föllo ned till hans fötter, givande honom hjärtats första hyllning, såsom deras och världens Frälsare samt besegrare av satans välde.

"Mig är given all makt i himlen och på jorden", sade Jesus. De fingo en härlig inblick i Jesu vidsträckta och överväldigande fullmakt, som han fått av Gud. Makten i himlen, där han kunde befalla över 101,0000 miljoner änglar, för att, om så behövdes, sända dem till lärjungarnas hjälp (Upb. 5: 11; Hebr. 1: 14). Makt på jorden, ty han hade övervunnit satan och onda andars motstånd och givit dem sin makt att trampa på fiendeskaran (Luk. 10: 18—19).

"Gån ut och gören alla folk till lärjungar", var Jesu stora uppdrag till trosvandrarna. De fingo nu del av hans stora vittomfattande missionsplan och erhöllo uppdraget att realisera den i Fadrens, Sonens och den Helige Andens namn.

"Jag är med eder alla dagar" var det stora och dyrbara löftet av Jesus till trossjälarna. Han skulle vara med dem när de gingo ut att vinna själar och erövra världen för honom (Matt. 28: 18—20). Han skulle, fastän osynlig, vara med dem under deras vandring i tro på löftena och på grund av hans trofasthet skulle de också få ut dem.

Trosvandringen ledde till ett verkligt personligt möte med Jesus. Därigenom fingo de en klarare inblick i Guds stora missionsplan och uppdraget att börja dess förverkligande. De fingo på denna väg en större förvissning om Jesu osynliga, men personliga närvaro för varje dag. Om dagen var mulen eller klar, stilla eller stormig, svår eller lätt, i hälsa och sjukdom, svaghet och kraft var han dem nära. Ära ske Gud! Om trosvägen blir kortare eller längre leder den likväl alltid fram till underbara resultat. Vandrar du på denna väg, hjälp dem som tvivla. Kom ihåg, att denna trosväg gick förbi Golgata till det Galileiska berget, och samma väg tillbaka. Golgata bör du aldrig glömma, gör du det, då tröttnar du på vägen.

Glädje-spåret.

(Himmelsfärdsberget.)

Ett annat resultat av trosvandringen blev Jesu synliga sällskap med lärjungarna. Troligen gick han med dem till Jerusalem i synligt motto. När de vandrade ut till Oljeberget, gjorde han det. **"Han förde dem ut till Betania"**, en liten by i Oljebergets närhet (Luk. 24: 50). Möjligen lade Jesus sina genomstungna händer på dem, under det de vandrade denna väg, och välsignade dem med segern från Golgata. Detta var ju deras sista vandring med Mästaren upp till Oljebergets topp och säkerligen gav han dem det bästa han ytterligare kunde ge dem innan de skulle skiljas. Dessutom var det nödvändigt om de

skulle delaktiggöras av himmelsfärdens välsignelser att ännu en invigelse skedde med dem inför Golgata. Vägen till dessa välsignelser går genom Jesu kötts offerhandling, en införlivning med hans dödsoffer (Hebr. 10: 19—20).

Mästaren, Försonaren, står nu på Oljebergets krön med utsträckta välsignande händer, tecknande korset för sina lärjungar. Kristusgestalten, avtecknande korset, är den sista avbildningen på bibelns blad vi ha av Försonaren. Lärjungarna sågo honom i Golgata belysning, och att denna hans uppenbarelse etsade sig in i deras sinnen och hjärta kan man förstå av deras brev och skrifter. I denna sin korsgestalt står han ännu med sina utsträckta händer — villig att välsigna sin församling och dess arbete, väntande att få nedgjuta Golgata-välsignelsen — strömmar över densamma, ja, över varje sitt barn. Det är, som han därmed ville säga: "Glöm ej korset, mitt försoningsverk och lidande (Luk. 24: 50—51). Om du vandrar i tro, ledes du in under Kristi välsignande händer och under dess välsignelseverkan bringas du åter att falla ned på ditt ansikte i tillbedjan och hyllning av honom, såsom konungarnas Konung och herrarnas Herre (v. 52) en handling som städse du kommer att älska.

Änglarna, Guds tjänsteandar, vilka alltid varit högt intresserade för försoningsverket (1 Petr. 1: 12) äro även nu med när Jesus lämnar jorden. Två män i skinande kläder talar med lärjungarna som ha vänt sina trosblickar upp emot himlen. De erinrar dem om att Jesus skall åter komma tillbaka. Således fingo de genom denna trosvandring stadfästelse på löftet om Jesu återkomst. Ja, pris ske Gud därför!

Det var endast en sky som dolde Jesus för dem. Det är endast en dunkel dimma, som skiljer honom och hans väntande skara åt. När denna inom kort försvinner, ha vi Jesus här. Liksom ingen sorgens känsla griper dem när de nu lämnats ensamma, behöver ej heller du i ensamheten vara bedrövad, ty "löftena stå kvar." **De gå tillbaka till Jerusalem med stor glädje."** (Luk. 24: 52). På dem uppfylldes först nu löftet om den glädje, som förkunnades i änglabudskapet vid Jesu födelse: **"Se, jag bådar eder stor glädje"** (2: 10). Det var försoningsverkets inflytande på trosvandrarna, vilka gått över Golgata och ställt sig under korsgestaltens utsträckta, välsignande händer, som gjorde att de kunde uppleva denna glädje. I stället för klagosånger vällde lovsångstonerna fram ur deras hjärtan och från deras läppar till Herrens ära, under det de vandrade tillbaka till Jerusalem. De gingo till helgedomen och prisade Gud (24: 53) och säkerligen därefter till den välbekanta övre salen och bad och lovade Gud. De fruktade ej att

låta hänförelsen för deras himlafarne Frälsare taga sig uttryck i höga lovsångsyttringar. Vad var egentligen orsaken till denna märkliga förändring hos lärjungarna? De hade på ett för dem mera verkligt andligt sätt blivit **försatta med Kristus i den himmelska världen** (Ef. 2: 6). Endast i synligt motto hade de blivit skilda från honom. Med sina hjärtan voro de på ett djupt andligt sätt evigt förenade med honom (Matt. 6: 20—21). **De hade med honom blivit välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelser** (Ef. 1: 3). Förut hade de blivit sammanväxta andligen med honom genom Golgata-händelsen till en lika död och en lika uppståndelse, därför kunde de följa med honom på en liknande himmelsfärd. **De skulle nu lysa såsom himlaljus på nådens fäste,** återstrålande Golgata försonings härlighet (Fil. 2: 14—16). Och likväl, trots alla dessa underbara upplevelser, voro de icke fullt utrustade att utföra det uppdrag vartill de voro kallade. Det återstod för dem att **lära känna trons hemlighet i bönen** och **delaktigheten av den Helige Ande** och den **kraftutrustning** som därpå skulle följa. Lära sig hemligheten, att i stilla trosbidan invänta löftets uppfyllelse, på vilken väg de skulle komma fram till **trons vila**, vilan i Guds trofasthet, och sedan döpas i Helig Ande.

Många tro sig ha upplevat erfarenheten av dop i Helig Ande, när de varit med om liknande upplevelser, som himmelsfärden gav åt lärjungarna. Glädjestunder, då de sagt till Gud, "Håll igen, jag kan ej ta emot mera." Lovet och priset har vällt fram från hjärta och läppar. Men vi finna att lärjungarna icke då upplevde denna erfarenhet. Dock äro dessa ting förebud för pingsterfarenheten. Lärjungarnas hjärtan voro t. o. m. brinnande och de förstodo skrifterna innan de upplevde "dop i Helig Ande." Möjligen stöter detta påstående på motstånd hos dig på grund av andra uppfattningar, ställ dig då inför Ordet, bed om ljus och ledning och säkert skall Anden visa rätta vägen och du får se de rätta spåren, som leder fram till Pingsten. Om du sedan vandrar i tro, skall Anden förtydliga ditt förhållande till Jesus och leda dig fram mot målet under din hyllning, tillbedjan och bön, tacksägelse och lovsång framburen under stor fröjd. Vägen till och från Oljeberget, över bäcken Kidron och Getsemane, är en märklig erinran om förbindelsen med den egna viljans offrande och kommande härlighets erfarenheter. Glöm ej, att allt vad Jesus gjorde **för dig** vill han förverkliga **i dig och med dig.**

Vänte-spåret.

(Stilla förbidan.)

Luk. 24: 49; Apg. 1: 4—8; 12—14.

Förbidans tid eller väntetiden var den tid Gud fastställt för uppfyllelsen av löftet: **"I skolen några få dagar härefter bliva döpta i Helig Ande"** (Apg. 1: 5). Därunder skulle de lära känna bönens hemlighet (v. 14). Deras tro skulle övas och de ikládas den andliga vapenrustningen (Ef. 6: 10—18). Därför måste Jesu uppmaning, att gå tillbaka till Jerusalem, bliva åtlydd, vilket de också förstodo (Luk. 24: 33; Apg. 1: 12). De kunde visserligen stå undrande inför denna uppmaning, att gå till denna lidandets och dödens stad, där Jesus dömts till döden. Det lugn och den stillhet, som kunde tänkas vara behövlig för att invänta uppfyllelsen av Fadrens löfte, var ej lätt att förena med denna Jesu fienders stad. Hade icke den lilla, stilla byn Betania varit mera lämplig? Där hade det gått lättare att glömma de bittra erfarenheter, som blott för några dagar sedan gjorts i Jerusalem. **Nej, ingen plats var mera lämplig än Jerusalem, där skulle stillhet vinnas och löftet uppfyllas.** Ett livsvillkor för erhållande av stillhet, i förbidan av "löftet", är, att ständigt stå i förbindelse med Kristi lidande. Just i denna stad, i vars omedelbara närhet fanns **Getsemane, domssalen, tortyrkammaren, Golgata** och **graven**, skulle försoningsverket och uppståndelsekraften uppenbara sin förmåga att leda själen in i trons vila.

Således behöver du icke söka dig ut till öknen och ensamheten för erhållande av stillhet eller komma till vila i tro eller förberedas att mottaga Helig Ande. Detta verk, som Herren utför, står höjd över all mänsklig oro och all fiendskap.

Lärjungarna väntade på löftet under stor glädje, högt lovprisande och ständig bön. Den längtan som ofta medfört oro och ängslan (Joh. 16: 22—24) var nu förbytt i stilla väntan på något, som låg mycket nära sin fullbordan. Några få dagars förberedelse till och det underbara skedde, att de blevo döpta i Helig Ande (Apg. 1: 5). Många taga miste om målet i sin väntan. De tänka att det är kraften, som de skola vänta på. Detta är en fel inriktning i väntan. Är ledningen inlagd och klar, förbindelsen ordnad med kraftkällan, och priset erlagt, kommer kraften när befallning därom givits från högre ort. **"De som bida efter Herren få ny kraft"** (Jes. 40: 31). Således **vänta ej på kraften, utan på Herrens tid.** Sedan ansökan inlämnats till Herren och priset betalts, släpper han på kraften vid lämplig tid. Du känner ej till allt, som bör göras, men det gör han. Väntetiden, lång eller kort, är en underbart nyttig tid och giver

stora erfarenheter till resultat. Upphör därför icke att vänta, förrän löftet blivit uppfyllt. Hav din blick på Jesus, därav blir du styrkt (Hebr. 12: 2—3). Sedan du bedit om att få den Heliga Ande (Luk. 11: 13) eller dop i Helig Ande — enligt (Apg. 2: 1—4) så fortsätt att prisa och tacka Jesus i tro, att han gör det efter sin vilja och på sin tid.

Trons vilo-spår.

(Amen, det skall så ske.)

Hebr. 4: 6—11; Jes. 30: 18—26.

Trons vila börjar när en verklig sammanväxning med Kristus ägt rum liksom grenen sammanvuxit med stammen (Joh. 15: 1—5). Denna vila är själens vila i Guds löften. Själen suger sin näring från löftena liksom grenen från stammen och väntar liksom grenen i stilla bidan på fruktens tid. Utan kamp och ansträngning växer så frukten fram. **Trons väg är den rätta vägen fram till målet och tacksägelsen, som följer därpå, är sättet varpå tron uttrycker sig** och giver bevis på själens vila i löftena. När denna vila blivit en verklighet, brukar det ej dröja länge förrän Anden faller. Ofta förnimmes förebud därom utan att man begärt detta och under det lovet och priset till Gud väller fram från hjärtats inre och blir läppars frukt, faller Anden (Apg. 10: 46). Inför erfarenheten av trons vila försvinner tomhetskänslan, och oroliga tankar och känslor lägga sig. Dessa bestämma ej mera över ditt Gudsförhållande. Du vilar i den saliga förvissningen att löftet uppfylles i rätta stunden.

Jesus hänvisar till störande moment under väntetiden. Lärjungarna frågade om Jesus i deras tid skulle återupprätta riket åt Israel. Han svarar **att denna sak ej tillkom dem att veta** (1: 7). Spekulativ sysselsättning med andliga ting lägger hinder i vägen för trons vila. Allt sådant ligger utanför trons mål och för endast blicken bort från detta. Däremot visade han på studiesanningar under väntans tid. Han säger: **"det varom I haven hört av mig"** (Apg. 1: 4). Dessa sanningar som särskilt beröra Andens mission finnas i Luk. 11: 5—13; Joh. 3: 1—16; 4: 10—14, 23—24; 7: 37—39; 14: 1 fg; 15: 1 fg; 16: 1 fg; 17: 1 fg. Genom att i stillhet begrunda dessa sanningar kan du tillägna dig deras härliga, friska källflöden. Liksom lärjungarna i övre salen, där de ätit påskalammet med Jesus, och senare möttes där ständigt stodo inför påminnelsen av Golgata, kommer du under väntans och vilans tid att kraftigt påminnas om Golgata, den korsfäste Kristus och hans försoningsverk.

Till förmanings-spåret.

SJUNDE DELEN.

DOP I HELIG ANDE-SPÅR.

(På övre salen.)

Apg. 2 : 1 fg.

Händelsen på pingstdagen var den verkliga uppenbarelsen av "dop i Helig Ande." För lärjungarna var ej tillvägagångssättet härför bekant. Föreställningar hade de möjligen gjort sig, men dessa motsvarade säkerligen icke händelsen. Fastän de voro bedjande och bidande och trodde, **kom likväl löftets uppfyllelse som en fullkomlig överraskning både med avseende på tid och sätt,** den kom plötsligt (Apg. 2 : 1). Därför är det onödigt, ja, t. o. m. hindrande, att göra sig några föreställningar om detta. Vila blott vid att **"Gud är trofast som givit löftet"** (Hebr. 10 : 23). Överlämna åt honom det du icke förstår och gör dig förtrogen med, att han gör det bästa möjliga för dig, ty huru du än tänker därom kommer den likväl som en överraskning (Apg. 4 : 31 ; 12 : 12—17 ; 16 : 26).

Det hördes som ett dån av en väldig storm (2 : 2). Jesus säger till Nikodemus, vid samtalet om att bliva född av Ande: **"Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus"** (Joh. 3 : 8). Stormen kom som vi tro från Majestätets himmel, där Jesus satt på Fadrens högra sida (Hebr. 1 : 3) och som i samförstånd med Fadren och den Helige Ande hade vakat över sina lärjungars andliga utrustning. Liksom stormen först uppfyllde huset innan lärjungarna blevo uppfyllda med Anden, är det nödvändigt att den som omgiver den på löftet väntande själen, blir genom den Helige Ande avskilt för ändamålet, liksom det skedde i gamla förbundet, då översteprästen smordes för sitt kall (3 Mos. 8 : 10—11). Om detta ej har skett med avseende på vid tillfället närvarande kristna, utan somliga gripits av nyfikenhet, vetgirighet eller motstånd, lägger detta stora hinder i vägen för denna heliga handlings utförande. Men på pingstdagen var allt som det skulle vara, därför kunde alla uppfyllas med Helig Ande (Apg. 2 : 4). De blevo alla smorda till eldsvittnen (1 : 8) och avskiljdes till ett "heligt prästerskap" (1 Petr. 2 : 9).

Det var Jesus som utförde handlingen (Joh. 1 : 33) i enlig-

het med Guds vilja (Hebr. 2: 4) en handling som ensam är förbehållen Jesus, antagligen därför, att han blev offerlammet och övervann satan (1 Mos. 3: 15; 1 Joh. 3: 8). På detta sätt utgjöts den Helige Ande över dem (Apg. 2: 33) de blevo döpta i Helig Ande (1: 5). Denna erfarenhet bör ej tolkas på annat sätt.

Sedan Jesus satt sig på Fadrens högra sida, mottog Jesus den Helige Ande för andra gången (2: 33) troligen såsom insegel på ett fullbordat försoningsverk. Första gången var vid Jordan. Nu överlämnade Jesus den Helige Ande åt sitt folk, som ett insegel, vilket skulle sättas på dem som försoningsverket hade blivit tillämpad uppå (Luk. 22: 28) och som fått del av hans lidande, död och uppståndelse. En underbar mission har Anden därigenom fått att utföra såväl i den enskildes liv som i församlingens verksamhet. Ingen annan än den Helige Ande kan åskådliggöra eller införliva själen med Golgataverket därför att han var med Jesus, när han satte sina lidandesspår till Golgata och härlighetsspår till pingsten. När den Helige Ande nedgjutes över Guds folk, är det liktydigt med att Guds kärleksflöden strömmar ned från det på Golgata brustna, kärleksrika hjärtat (Rom. 5: 5; Tit. 3: 5—7).

Liksom moln- och eldstoden i gamla förbundets tid var en uppenbarelse av Guds stora omsorg om Israels barn, dess ledning och skydd under vandringen genom öknen (2 Mos. 13: 21—22) så skulle Golgata molnstod och pingstens eldstod bliva skyddet och ledningen för Guds andliga Israel. De löften i gamla förbundet som gällde Jesu återlösningsverk var för Israels folk dess andliga molnstod, som visade hän mot Golgata, och den Helige Ande som var med dem, som en andlig strålande eldstod lyste dem framåt mot pingsten (Neh. 9: 19—20). När fienderna trängde på, flyttade sig molnstoden bakom Israel och blev dem till skydd, medan eldstoden fick visa dem vägen fram (2 Mos. 14: 19—20). Detta skedde när de skulle gå över Röda havet (v. 21—25). För det andliga Israel var förhållandet liknande. Ondskans hela makt hade rustat sig för att förgöra Guds smorde och hans folk, men då träder Golgata molnstod fram och ställer sig emellan dem och satans fiendeskara, skyddar och skiljer dem från fienden. Sedan kommer pingstens eldstod, som en härlig uppenbarelse från Gud, ledande och lysande det andliga Israel, Guds församling framåt, hemåt. Pingstens härliga eldstod riktar även sina ljusstrålar mot Golgata molnstod, och liksom blixtens strålar klyver de mörka molnen bringar den Helige Ande ned vederkvickelse genom flödena från Golgata över väntande förberedda själar (Apg. 1: 5; 2: 16—19, 33).

Endräkt-spåret.

(Varens ens till sinnes.)

1 Kor. 1 : 10; Fil. 3 : 15—17.

När verklig endräkt finnes mellan troende och efter Fadrens löfte väntande kristna, vartill bönestunder där Anden fullt får verka leder, **är det möjligt att Anden kan falla över alla de församlade.** Alla som icke äro döpta i Helig Ande. Ett stort hinder för endräkt i denna del äro de många olika uppfattningar, som finnas om Jesu sätt att döpa i Helig Ande. Därför är det nödvändigt att söka hålla sig till vad ordet säger, och i pingstdagens händelse se Fadrens sanna uttryck för dop i Helig Ande. Läs (Apg. 1 : 1 fg.; 8 : 14—17; 10 : 44—48; 19 : 1—7). Många vilja vara rådgivare och bibeltolkare när det gäller denna erfarenhet, men ofta bliva de ett hinder för sann vila i tro. Pröva allt men behåll det goda.

Några påstå, att denna handling skedde en gång för alla; först med judeförsamlingen på pingstdagen och sedan med hednaförsamlingen i Kornelius hus. Därefter har den enskilde att tillräkna sig det skedda på samma sätt som Jesu försoning tillräknats. Man förbiser i denna tolkning, att den Helige Ande ej har dött för oss såsom Jesus gjorde, varför försoningen och pingsterfarenheten äro två särskilda erfarenheter, den senare såsom en följd av den förra. Jesus fullbordade sitt försoningsverk genom sin död, uppståndelse och himmelsfärd. Den Helige Ande har sin särskilda verksamhetstid nu, och såsom han började den, fortsätter han tills det fullkomliga inträder (1 Kor. 13 : 8—12). Dop i Helig Ande skedde vid flera olika tillfällen, som förut har blivit påvisat, men icke så Kristi död; den skedde en gång för alla (Rom. 6 : 10). Enskilda troende upplevde även senare denna pingsterfarenhet (Apg. 13 : 9; 15 : 7—9).

Således är det möjligt också för dig att uppleva detta, om du blir stilla inför Guds ord. Inlåt dig ej i resonemang eller diskussion om saken. Rådfråga icke människor, utom möjligen i de fall att de verkligen upplevat erfarenheten och kunna förstå dig. Som ej Gud har anseende till personen, skall han när ärlighet och uthållighet finnes i sökandet uppfylla löftet (10 : 34—35). **Löftet är givet åt både dem som äro nära och fjärran** (2 : 39). Uppfyllelsen kan komma i **gemensam bönestund** (2 : 1) **i hemmet** (9 : 17), **under bön och handpåläggning** (8 : 15—17) och **under åhörandet av korsets predikan** (10 : 44). Denna erfarenhet är även den Helige Andes intagande av sin boning i den troende (1 Tes. 4 : 8). I Petri pingstförkunnelse hade Golgata en långt framträdande plats och förhållandet är samma i pingst-

erfarenheten (Apg. 2: 23—24). Frukta då icke, allenast tro, allt har blivit dig givet genom Jesus Kristus (Rom. 8: 32).

Tungomåls-spåret.

(Ett av vittnsbörden.)

Apg. 2: 4; 10: 44—46; 19: 6—7; 1 Kor. 12: 10—11.

Genom förutfattade meningar och fördomar har detta spår blivit bortskymt för många troende. De ha ej någon andlig håg eller lust att träda in i detta spår fastän det är mycket tydligt markerat i ordet. Fäll likväl ej någon hård dom över dessa vänner! Mången som trätt ut i detta spår har haft liknande tankar. Ofta vilar ansvaret för okunnigheten härom hos ordets förkunnare. Men även de ha å sin sida varit beroende av andras undervisning. **Talandet av tungomål skedde på pingstdagen.** (Apg. 2: 4). **I Kornelius' hus** (10: 44—46), **i Efesus** (19: 6—7). **Paulus med många andra talade tungomål** (1 Kor. 14: 18). Innan de talade tungomål på pingstdagen, visade sig tungor såsom av eld, vilka fördelade sig och satte sig på var och en av dem (Apg. 2: 3). Helig eld tändes av den Helige Ande på helgade själars tungor. Mången tunga är antänd av elden från Gehenna (Jak. 3: 5—12) men den bliver släckt på Golgata. Den heliga elden håller tungan ren från alla främmande ämnen. Det var helig eld som Jesus, genom den Helige Ande kom för att tända och önskade se brinna (Luk. 12: 49). **Jesu vittnen blevo avskilda som eldsvittnen,** ty endast såsom sådana kunde de verkligt utföra sitt höga uppdrag (Apg. 1: 8).

Samma erfarenhet är för dig. **Hjärtat renas genom tron på Jesu utgjutna blod** (Apg. 15: 9) sedan blir du saltad med eld (Mark. 9: 49) och därefter sättes du i brand för Jesus. Det synes som om eldstungorna utförde sista delen av förberedelsen till att mottaga den Helige Ande och Andens nådegåvor. Som tungan står i intim förbindelse med hjärtat, ty det hjärtat är fullt av talar munnen (Luk. 6: 45) var det av stor betydelse att Andens synliga verksamhet började med eldstungor och tungomål (Apg. 2: 4; 1 Kor. 12: 7—11). Uttrycket "andra tungomål" innebär talande av olika språk, så skedde på pingstdagen. En av Andens nådegåvor har samma karaktär "tala tungomål på olika sätt" (1 Kor. 12: 10). Första budskapet om **"Guds väldiga gärningar"** frambars sedan Anden fallit, på främmande tungomål. Vid händelsen i Samaria (Apg. 8: 14—17) står ej omtalat att de talade tungomål, varav man kan antaga att det är möjligt uppleva **"dop i Helig Ande"** utan tungomålstalande.

Pingstdagen står emellertid alltid som Guds högsta uttryck för denna erfarenhet.

Dånet samlade folket till övre salen. Huru kunde detta ske? Seende på företeelserna både i Kornelius' hus och i Efesus förstå vi, att det var bruset av den i Helig Ande döpta lovsjungande skaran, som samlade folket dit. Under Andens kraft och hänförelse brusade lovet ut till skarorna, som gingo förbi salen där lärjungarna voro församlade. På samma sätt frambringar den Helige Ande ännu i dag lovsångens toner från själar som blivit döpta i Helig Ande. Denna underbara kraft, som fostrar ett lovsjungande folk, är vad Guds församling och varje enskild troende behöver. Därvid skulle ännu en gång världen komma i rörelse och skarorna föras inför Golgatabudskapets tveeggade svärd. De skulle få stygn i sina hjärtan och därpå fråga efter vägen till frälsning.

Så skall du i stilla förbidan och bön under tacksägelse i tro lovsjunga din Mästare och finna, huru hjärtats fördolda inre ställes i förbindelse med tunga och läppar, vilka vilja prisa högt hans heliga namn. Understundom kan denna krafts uppenbarelse förnimmas såsom en mäktig Andens susning. Vid sådana tillfällen kan en viss fruktan kännas, därför att man ej förstår saken, att man står i Herrens närhet. Om så skulle ske med dig, frukta icke! Vet att Jesus och Anden alltid förstår dig. Ibland förnimmes denna kraft som ett sjungande i det inre. Om och om igen vill himlasångens hyllningsord "Halleluja" tränga fram från det inre och läpparna utropa det, till ära åt det slaktade Lammet. **Detta blir då den i Helig Ande döptes hyllningssång åt Jesus.**

Utrustnings-spåret.

(Guds vapenrustning.)

Ef. 6: 10—20; 1 Kor. 5: 8; 1 Tes. 3: 12—13.

På pingstdagen fullbordades Jesu löfte i hans första kallelse till lärjungarna: **"Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare"** (Mark. 1: 17). De utrustades då med kraft för själavinnande arbete. Hit måste alla gå om kraftutrustningen skall bli verklighet. Till denna erfarenhet vill Anden leda alla Jesu vittnen, alla hans barn, alla måste utrustas med denna kraft om Jesus skall bli förhärligad (Luk. 24: 49). **Då uppfylles den bedjande med frimodighet** (Apg. 4: 31) **och får hjälp till förhärligandet av Jesus** (Joh. 16: 14), **bli lärd och påmind om vad Jesus har sagt** (14: 26). **Hon får uppenbarad för sig tillkommande**

ting och **ledes fram till fulla sanningen** (Joh. 16: 13). Genom Anden kan hon **överbevisa världen om synd, rättfärdighet** och **dom** (Joh. 16: 8). **Den Helige Ande utdelar** åt en sådan själ **sina nådegåvor** (1 Kor. 12: 4, 7—11), **utgjuter i honom Guds kärleksflöden, frambringar frukten** därigenom (Gal. 5: 22—23) och hänvisar till dess välsignade följder (1 Kor. 13: 4—7). **Anden bär vittnesbörd i hjärtat om Guds offerlamms försoning** (Joh. 15: 26) och **är inseglet och underpanten på Kristi verk uti oss** (2 Kor. 1: 20—22). Allt verkas av den Helige Ande för att Jesus må bli förhärligad. Ställ dig helt till Andens disposition och du blir en av Guds kärlek genomträngd själ och förvaltare av Guds mångfaldiga nåd (1 Petr. 4: 10).

Petrus blev uppfylld av denna kraft och predikade korsets budskap till frälsning, och 3,000 själar frälstes på en dag (Apg. 2: 41). Det kan vara möjligt att din vittnaregärning ej blir den offentlige talarens utan hemmets och det dagliga livets budbärare om **mildhet, tålamod** och **fridsamhet.** Den kan uppenbaras **i tystnad** likaväl som **i tal, i blicken** såväl som **i handlingen,** när du är **ute bland människor** och då du är **i hemmet.** Denna utrustning är lika nödvändig för alla Jesu efterföljare.

Prövnings-spåret.

(Du skall tjäna.)

Matt. 4: 1—11; 1 Petr. 4: 12—19; Rom. 8: 28.

Sedan Jesus mottagit den Helige Ande och fått vittnesbördet: **"Denne är min älskade Son"** (Matt. 3: 17) **blev han av Anden förd ut i öknen för att frestas av djävulen** (4: 1). Satans frestelseord: **"Är du Guds Son",** säger oss, att han var med vid Jesu dop vid Jordan, då Gud kallade Jesus för sin Son. **Det är det klara barnaförhållandet till Gud, som satan med sin lögnaktiga oförskämdhet vill göra dig sanningen stridig.** Ett särskilt vaksamt öga har han på den, som mottagit dopet i Helig Ande. Han vet, att om det blir möjligt bringa en sådan på fall, har han vunnit en stor seger. Därför behöves stor vaksamhet sedan denna erfarenhet blivit gjord. Frukta ändock icke och var ej försagd om du än skulle föras ut i öknen och bliva skild från all mänsklig hjälp. Den Helige Ande är ickeallenast då med dig, utan han bor uti dig. Så länge du håller före Kristi död på Golgata, har ej satan något i dig, liksom han ej hade något i Jesus (Joh. 14: 30). **Frestelsen kommer, för att Andens verk i ditt hjärta skall prövas.** Satan skall vara behjälplig med detta. Men därmed lär du förstå vad satan har i sinnet (2 Kor. 2: 11).

Frestelsernas innebörd visar hans sinnelag. I hans fråga: **"Är du Guds Son?" Är du Guds barn?** har han tvivlens ödesdigra gift inkapslat, fastän han är övertygad om att du är Guds barn. Då är det dyrbart, att ha sin erfarenhet byggd på Ordets fasta grund. Man kan då säga, **"Så står det skrivet."** Möt ej hans frestelser med att hänvisa till vad du erfarit eller känner (Gal. 4: 4—7). Har du mottagit någon Andens nådegåva, önskar han att du skall använda den som bevis på, att du gjort en hög andlig erfarenhet. Så uppfodrade han Jesus att använda sin allmakt för att bevisa sig vara Guds Son. Skulle du utsättas för en sådan frestelse, tänk då på Jesu avvisande hållning (Matt. 4: 3—4). Satan har ingen rättighet att fodra några bevis, och du har ingen skyldighet lämna honom sådana. Skulle han lyckas få dig till ett medgivande i denna sin djävulska avsikt, har han därmed lurat in högmod i hjärtat och delvis vunnit sitt mål. Det var genom högmodssynden som han själv föll (Hes. 28: 11—19; Jak. 4: 4—6). **Inlåt dig därför icke på något,** som du frestas till att göra dig märkvärdig för att därmed söka bevisa, att du upplevat höga andliga välsignelser. Mången har genom att använda Andens nådegåvor på sådant sätt fallit i högmodssynd och ådragit sig själv och andra stora lidanden och segerkraften har förlorats. Skulle fara i nämnda fall föreligga, kommer möjligen, sänd av Gud, en satans ängel och behandlar dig i likhet med Paulus. Den slår dig i ansiktet och ger dig en törntagg i köttet (2 Kor. 12: 7). Var ej ängslig därför, du är innesluten i Guds stora omsorg.

Djävulen förde Jesus upp på helgedomens mur (Matt. 4: 5). Satan respekterar icke ens det hus, som Gud avskilt för möte med sitt folk. (Kon. 6: 13). Han hade förut gjort det till en förfallen helgedom, en rövarekula och möjligen låg häri frestarens intrigspel på denna plats (Mark. 11: 17). Han frestar Jesus att kasta sig ned därifrån, med hänvisning till vad Gud lovat. Ofta sammanlänkar satan sina frestelser med misshälligheter i församlingen, verksamheten och de troendes liv. Var därför på din vakt, ty säkert kommer han att försöka på denna väg få dig genom ett obetänksamt vågspel ut på det sluttande planet och söka skilja dig från det andliga Israel. Om än mycket bland Guds folk kan liknas vid en förfallen helgedom, så minns att Jesus gick Golgata-vägen för att upprätta Davids fallna hydda (Apg. 15: 13—18). Lägg märke till hur satan använder sig endast av halva sanningen, i det han utelämnar orden "på alla dina vägar" (Ps. 91: 11—12). Pröva därför allt och var särskilt vaken inför det, som vill väcka höga tankar om dig själv.

Sedan fördes Jesus av frestaren upp på ett högt berg (Matt. 4: 8). Eftersom satan var världens furste och gud (Joh. 14: 30; 2 Kor. 4: 4) ägde han makten över alla riken i världen. Denna makt stärktes för honom genom fallet i Paradiset. Han förstod att Jesus var kommen för att göra honom denna makt och äganderätt stridig. Han ville ej ingå i strid med Jesus, ty han förstod att den skulle sluta med nederlag för honom på grund av den över honom på fallets dag uttalade förbannelsen (1 Mos. 3: 15). Han sökte ingå i kompromiss med Jesus och erbjöd honom att mot endast en obetydlig handling, blott ett enda ögonblicks tillbedjan överlämna alla riken i världen med dess härlighet. Jesus skulle då få makten, äran och konungslig värdighet. **Men på denna punkt blev Jesu högsta intresse, Golgata, angripet.** Satans löfte innebar en falsk föreställning om befrielse från ett lidande, som Jesus visste måste komma över honom, om världen skulle kunna tagas från den onde. Frestarens villkor voro så pass oförskämda, att han därigenom förrådde sig själv. Den djävulska tanken, att bliva större än Jesus, den som bringade honom från hans höga ställning som Ärkeängel och gjorde honom till en mörkrets demon, skymtar här fram i all sin förfärande nakenhet. Han önskar sig själv vara Gud i världen och göra Jesus till en underordnad personlighet. **Han begär hyllning av Jesus och fordrar att sanningen skall böja sig för lögnen, ärligheten för falskheten, renheten för orenheten.** Aldrig skulle detta ske. Jesus skulle ej taga emot världen som en gåva av avgrundsanden, som trots allt likväl därför begärde ett oförskämt pris. Hade satan vunnit sitt mål då, hade släktet varit evigt förlorat.

Var särskilt vaken inför sådana farliga frestelser. Makt, ära och upphöjelse äro så förenliga med den fallna naturen, att om en aldrig så liten eftergift, håg eller lust därtill kommer in i hjärtat, fara för fall föreligger. Alla de erbjudanden satan gjorde kunde likväl av Jesus vinnas utan hans villkor. **Världen skulle erövras av Jesus genom korset och Golgata.** På samma sätt kan du göra dina erövringar från världen, men det gäller att ej spara dig själv utan gå in på lidandets väg med Jesus (Matt. 19: 27—30; Luk. 22: 28—30). Att söka vinna världen på andra villkor, utsätter själen för faran att falla, och detta kan bli även orsak till andras fall, liksom satan genom sitt fall drog med sig en tredjedel av änglarna (Upb. 12: 3—4, 7—9). En sådan eftergivenhet och ett sådant fall behöver ej ske, ty du har samma medel i din hand som Jesus, medlet: ”Det står skrivet.” Med Andens gåva fick du även **andlig vapenrustning, trons sköld och Andens svärd, Guds ord** (Ef. 6: 11—18). Satan sönderstyckade sanningen i sitt citat till Jesus. Så gjorde han även i Paradiset,

och så gör han än. Stå därför alltid för fulla sanningen och gör inga avprutningar, det verkar fasthet i sinnet, och då kan du säga med stor frimodighet: **"Gå bort satan, ty det är skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom skall du tjäna."** Satan är då övervunnen och lämnar dig till en tid (Luk. 4: 13). Jesus menar säkerligen med sitt ord till satan icke allenast att han skulle tjäna sin Fader, utan även att satan skulle komma att delvis tjäna Guds syften. Satan menade, att Jesus skulle tjäna hans syften.

Tjänande änglar, vilka varit osynliga vittnet till Jesu frestelsekamp, trädde nu fram för att på ett mera märkbart sätt tjäna honom. På liknande sätt skall du bliva betjänad av änglar. Då uppleves en verklighet, att **satans stenar blivit förvandlade till bröd, att du blivit buren på änglahänder över frestelsebråddjupet, att du står på segrarens mark** omstrålad av en härlighet långt större än den satan erbjöd (Hebr. 1: 14). Du har mottagit kraft genom den Helige Ande att använda **"trons sköld och Andens svärd."** Nu mottager du såsom lön för uthållighet i striden vederkvickelse och näring till både kropp och själ genom änglabudbäraren (Matt. 4: 11). Var mycket vaksam uti din nyvunna erfarenhet. Glöm inte att det är endast till en tid som frestaren lämnat dig. Då han ser det vara lägligt, kommer han igen (Luk. 4: 13). När du möter svårigheter och lidande, och du känner dig svag, då kommer hans tid att fresta, och sådana omständigheter äro förebud för hans ankomst (Matt. 4: 4). Möt honom då med ett vaksamt sinne och ingå ej på någon kompromiss, utan stå honom emot i tro, och han skall fly (1 Petr. 5: 9; Jak. 4: 7). Räkna med, att ju större andlig upplevelse du gör, ju större blir försökelsen som kommer därefter. Genom uthålligheten i prövningarna erhålles visshet om att den upplevade välsignelse-erfarenheten är verklig och äkta (1 Petr. 1: 6—9; 4: 12—14). Liknande prövningar komma för alla (5: 9). Räkna alltid med att frestelser och försökelser komma på andliga välsignelse-erfarenheter, då blir du aldrig överraskad av dem.

Andra försökelse-spår.

(Herren är med.)

2 Kor. 8: 1—2; Hebr. 13: 12—16.

Särskilt till högt benådade själar komma ofta frestelser av olika slag förrädiskt smygande. En av dessa är **tillbakatagande av givna löften och offer.** Ananias och Safira är ett varnande exempel härpå (Apg. 5: 1—4). En annan är **rangskillnaden,**

såsom när de grekiska judarna knorrade mot de hebreiska, för att de senare hade företräde vid den dagliga utdelningen (6: 1—2). Gud måste då gripa in och ordna saken. Jakob varnar för att visa **större aktning för de rika än de fattiga** (Jak. 2: 1—5, 9) ty härigenom kan barmhärtigheten i domen förloras (v. 13). Det är rätt många, som ej äro vakna inför frestelsen att **fälla hårda domar över sina medtroende.** Den som gör så dömer lagen (4: 11). Kan satan förverkliga sina intriger och sätta upp Guds folk, som bekänna sig ha upplevat höga andliga välsignelser mot varandra, har han vunnit ett stor spel (1 Kor. 1: 10—13; 3: 1—9). Fäll således ej hårda domar över andra troende om de också icke förstå dig, ty därigenom lägges hinder i vägen för samförstånd och vägledning för dem att komma fram till liknande erfarenheter som du gjort. Tänk på var du en gång själv stod. Bed för dem och i mildhet och kärlek försök vara dem till gagn. Den Heliga Ande skall giva dig kraft och uthållighet i denna din gärning.

Tag således ej tillbaka åt Gud givna löften och offer. Skulle du redan ha gjort det, ingå åter ett nytt förbund med Jesus och betala dem tillbaka igen (Ps. 116: 12—19). Ett fortsättande på löftesbrytarens väg kan medföra stor olycka. Dock gör Herren inga förebråelser, om du kommer igen. Håll dig ej förmer än andra, om du än har upplevat högre erfarenheter än dessa. Begär ej att få någon förtroendeplats framför andra; du vet ej om detta kan skada ditt andliga liv. Andens vittnesbörd uti ditt hjärta, att du äger Guds välbehag, ger dig mod och seger i frestelserna (Matt. 3: 17; Kol. 1: 10—11). Genom att studera bibeln ingående och med eftertanke, får du skarpa pilar för bågen. Beprövelse av välsignelseerfarenheter äro övningar för vinnande av större segrar på Andens mark. Genom sådana beprövelser förloras ej kraften uti striden, utan själen går ut ur frestelseöknen med fullheten av Helig Andekraft (Luk. 4: 14). Då följes icke allenast Jesu spår in i frestelseöknen, utan spåren följas även ut därifrån. Du möter ej en frestelse för att besegras utan för att segra över den. Frestarens avsikt är att försvaga din andliga kraft, men detta behöver ej ske. Fastmer får du beprövad styrka. Frestelserna tillåter Gud komma, ej därför att du skall falla, utan för att du skall segra över dem (1 Kor. 10: 11—13).

Förmaningens-spår.

(Var vaken.)

Hebr. 10: 32—39; 12: 1—17.

En vandring i Lammets spår är liktydigt med heliga troshandlingar, i vilka Jesu livsintressen och sinnelag äro målet för erövring och verkliggöras dessa med och i dig genom den Helige Ande intill pingsten, såsom **en utom dig varande personlighet** (Joh. 14: 15—17). Efter pingsten förverkligas dessa mål genom Anden såsom en **inom dig boende verkande personlighet** (Rom. 14: 17). Denna senare erfarenhet gör det andliga livet mera känsligt för inflytelser från den osynliga världen. Därför är stor vaksamhet och ett innerligt böneliv av nöden. **Den Helige Andes verksamhet inom dig är mycket beroende av ditt Gudsförhållande,** och Anden blir lätt bedrövad om du är olydig (Ef. 4: 30) men gläder sig över din lydnad (1 Kor. 13: 6). Om Anden bedrövas blir du själv sorgsen och då förnimmes det som skulle han draga sig bort till någon undanskymd vrå i hjärtevärlden, alldeles såsom när en mycket god och mild vän går bedrövad bort vid dålig behandling. Denna milda duva tyckes då under tiden bida efter uppgörelse. Under sådana förhållanden kan ej Anden fritt verka och ej som han önskar stå i förbindelse med hjärtats tro och känslor för att bringa fram en förnimbar erfarenhet av Guds välbehag. Om du därför råkar synda eller förgå dig, skynda ögonblickligen att tala om det för Jesus. Gå fram i tro till blodskällan och du får rening från allt. Sedan detta skett, skall du åter förnimma Andens ljuva viskning och förstå hans suckande för dig inför Fadren (Rom. 8: 26—27).

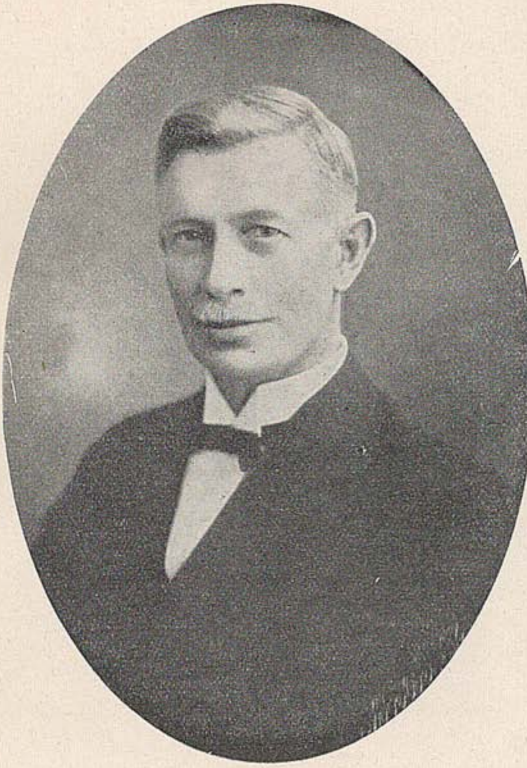
Anden bedrövas genom att du talar osanning (Ef. 4: 25) då du låter solen gå ned över din vrede, vilken kan bestå i en brinnande nitälskan som övergått till vredeskänsla (v. 26) över ovaksamhet mot satans tillfälle att förleda (v. 27), att vandra i lättja och tillägna sig det som är andras samt förgäta dela med sig av det som kan utvinnas av ärligt arbete (v. 28), att inlåta sig på ovärdigt tal, och att med sitt tal icke söka vara till uppbyggelse och gagn (v. 29), att vara bitter, häftig och ond (v. 31) och att sluta sin vandring i köttet (Gal. 3: 3—4).

Således är det nödvändigt att från början av vandringen i Lammets spår giva noga akt på sig själv och ha ett öppet andligt sinne för Jesu livs kraft, sinnelag och handlingar, vilka den Helige Ande vill leda dig in i (1 Petr. 4: 1—2; 1 Joh. 2: 27). En fortsatt vandring i Lammets spår under Andens ledning skall hindra uppväckandet av köttsliga begärelser (Gal. 5: 16—18).

Ett vinnläggande om att bevara Andens enhet genom fridens band ligger även såsom mål framför (Ef. 4 : 3).

Och till sist, sedan du fått din del av såväl bedrövelse och lidanden som saliga erfarenheter, skall du stå frälst för evigt inför Lammets tron, allt för Jesu Kristi skull (Upb. 7 : 9—17). Amen!

INNEHÅLL:

C. F. ISRAELSSON,
Råå

Pris 1 krona

A. J. LINDGRENS BOKTRYCKERI
BOKBINDERI FALKÖPING
1934